thriller & mystery

RING 1

CERCUL

KOJI SUZUKI

„Stephen King al Japoniei."
PUBLISHERS WEEKLY

VHS
HI-FI
STEREO
MONO COMPATIBLE

61422 32121 3

HUMANITAS
fiction

Insert this side into recorder

Do not touch the tape inside

VHS

KOJI SUZUKI, supranumit „Stephen King al Japoniei", s-a născut în 1957 în prefectura Shizuoka. Studiază literatura franceză la Universitatea Keio din Tokio, schimbă câteva slujbe mărunte, apoi își asumă un statut neobișnuit pentru un bărbat din Japonia: casnic. Începe să scrie, literalmente cu copiii pe genunchi. Debutează cu romanul *Rakuen* (1990, Marele Premiu al Japoniei pentru literatură *fantasy*). Devine celebru după publicarea romanului *Ringu* (*Cercul*, 1991), care stârnește o adevărată furtună în Japonia și se vinde în aproape trei milioane de exemplare. Tetralogia (pentru că după *Ringu* au urmat alte trei romane) cumulează vânzări de peste opt milioane de exemplare, iar succesul ei se explică, desigur, și prin numeroasele ecranizări: *Ringu* (Japonia, 1998), *Rasen* (Japonia, 1998), *Ringu 2* (Japonia, 1999), *The Ring* (SUA, 2002), *The Ring Two* (SUA, 2005) etc.

KOJI SUZUKI

Ring 1
CERCUL

Traducere din engleză de
DANIEL IONESCU

HUMANITAS
fiction

Coperta de
GABI DUMITRU

KOJI SUZUKI
RING
Copyright © 2004 by Koji Suzuki
All rights reserved.

© HUMANITAS, 2006, pentru prezenta versiune românească

EDITURA HUMANITAS
Piața Presei Libere 1, 013701 București, România
tel. 021/317 18 19, fax 021/317 18 24
www.humanitas.ro
Comenzi CARTE PRIN POȘTĂ: tel. 021/311 23 30,
fax 021/313 50 35, C.P.C.E. – CP 14, București
e-mail: cpp@humanitas.ro
www.librariilehumanitas.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
SUZUKI, KOJI
Ring 1: Cercul / Koji Suzuki; trad.: Daniel Ionescu. –
București: Humanitas, 2006
ISBN (10) 973-50-1430-0; ISBN (13) 978-973-50-1430-8

I. Ionescu, Daniel (trad.)

821.521-31=135.1

Partea întâi
TOAMNĂ

1

5 septembrie 1990, 22.49
Yokohama

De-a lungul marginii de nord a zonei rezidențiale de lângă parcul Sankeien se înșirau blocuri cu paisprezece etaje. Deși fuseseră terminate de curând, mai toate erau ocupate. În fiecare clădire erau înghesuite aproape o sută de apartamente, dar foarte puțini locatari își văzuseră vreodată la față vecinii. Singura dovadă că acolo locuia cineva apărea după lăsarea întunericului, când ferestrele se aprindeau.

Spre sud, suprafața uleioasă a oceanului reflecta luminile scânteietoare ale unei fabrici. De-a lungul pereților ei șerpuia o încâlceală de conducte și țevi amintind de vasele de sânge dintr-un țesut muscular. Pe fațada clădirii sclipeau nenumărate lumini, ca niște licurici în bezna nopții. Această scenă grotescă avea totuși frumusețea ei stranie. Clădirea arunca o umbră mută pe apa întunecată din spatele ei.

La câteva sute de metri mai aproape, în zona rezidențială, ieșea în evidență o casă cu etaj așezată între terenuri virane delimitate precis, la distanțe egale. Ușa din față dădea direct în strada orientată nord-sud. Alături se afla un garaj pentru o singură mașină. Era o casă obișnuită, ca mai toate casele din cartierele noi, dar în jurul ei nu se zăreau alte construcții. Puține terenuri fuseseră cumpărate până atunci, poate din cauza neplăcerilor provocate de vecinătatea liniei de tren, și de-a lungul străzii se iveau ici și colo pancarte cu „De vânzare". În comparație cu apartamentele din blocuri, terminate cam în același timp și vândute ca pâinea caldă, casele răzlețe inspirau singurătate.

De la o fereastră deschisă la etaj, o rază de lumină cădea pe strada întunecată. Lumina, singura din întreaga casă, venea din camera lui Tomoko Oishi. Îmbrăcată cu o pereche de pantaloni scurți și un tricou alb, Tomoko citea un manual de școală. Stătea tolănită pe un fotoliu, cu trupul răsucit într-o poziție imposibilă și cu picioarele întinse spre ventilatorul de pe podea. Făcându-și vânt cu marginea tricoului ca să lase adierea să-i atingă pielea, Tomoko a blestemat în gând canicula. Era elevă în ultimul an la un liceu particular de fete și în vacanța de vară pierduse timpul, nu învățase mai nimic, iar acum dădea vina pe valul de căldură. În realitate vara nu fusese chiar așa de fierbinte. Plouase mai mult decât în alți ani și numărase pe degete zilele bune pentru plajă. Și, culmea, imediat după ce vacanța se sfârșise, urmase aproape o săptămână de vară perfectă. Tomoko era îngrozitor de supărată. Cerul senin o scotea din sărite.

Cum putea să învețe pe canicula asta stupidă?

Și-a trecut o mână prin păr și a întins-o apoi să dea radioul mai tare. Pe plasa de la fereastră s-a

așezat un fluture mare, strălucitor, care și-a luat zborul în aceeași clipă, alungat de curentul de aer al ventilatorului. După ce fluturele a dispărut în noapte, plasa a tremurat ușor câteva clipe.

Tomoko avea test a doua zi, dar nu era în stare să facă nimic. Era convinsă că nu va fi pregătită nici măcar dacă s-ar chinui să învețe toată noaptea.

S-a uitat la ceas. Aproape unsprezece. I-a trecut prin minte să deschidă televizorul ca să vadă rezumatul meciului de baseball din seara aceea. Cine știe, poate că i-ar zări pe părinții ei în tribună. Dar Tomoko își dorea din tot sufletul să se înscrie la un colegiu și era îngrijorată din cauza testului. Trebuia să fie admisă la un colegiu. N-avea importanță la care, atâta vreme cât era un colegiu. Totuși, chiar dacă avea să reușească în cele din urmă, era sigură că n-ar putea să uite cât de plictisitoare fusese vacanța de vară. Vremea rea o împiedicase să se distreze cu adevărat. Umiditatea excesivă o împiedicase să învețe.

A fost ultima mea vacanță din liceu. Am vrut să mă distrez ca niciodată și-acum s-a sfârșit. Gata.

Mintea ei a căutat o țintă mai potrivită decât vremea pe care să-și descarce nervii.

Și ce i-a apucat pe mama și pe tata? M-au lăsat singură să învăț așa, leoarcă de transpirație, în vreme ce ei s-au dus liniștiți la meci. De ce nu-i interesează niciodată cum mă simt eu?

Un coleg de la birou îi făcuse o surpriză tatălui ei și-i dăruise două bilete la meciul echipei Giants. Părinții ei plecaseră la stadion. De-acum ar fi trebuit să se întoarcă, dacă nu cumva se hotărâseră să rămână în oraș după meci. Deocamdată Tomoko era singură în casa nou-nouță.

Era o umezeală inexplicabilă, dacă te gândeai că nu plouase de câteva zile. Transpirația îi țâșnea prin

toți porii și, pe deasupra, aerul părea aproape lichid. Tomoko și-a plesnit coapsa în mod reflex. După ce a ridicat mâna, nu a văzut nici urmă de țânțar. A început să simtă o mâncărime ciudată chiar deasupra genunchiului. Poate că era doar o închipuire. A auzit un bâzâit. Și-a fluturat mâinile deasupra capului. O muscă. Se înălțase brusc ca să scape de adierea ventilatorului și dispăruse din raza privirii ei. Cum naiba reușise musca să intre în cameră? Ușa era închisă. Tomoko a verificat plasele de la ferestre, dar nu a găsit nici o gaură îndeajuns de mare prin care să se fi putut strecura musca. Deodată și-a dat seama că îi e sete. Și trebuie să meargă la baie.

Simțea că n-are aer: nu atât o senzație de sufocare, cât mai degrabă o greutate care îi strivea pieptul.

Până atunci se plânsese în sinea ei cât de nedreaptă poate fi viața, dar acum, alunecând în tăcere, i s-a părut că nu mai era ea însăși. Când a pășit pe trepte inima a început să-i bată cu putere, fără nici un motiv. Lumina farurilor unei mașini care trecea pe stradă a măturat peretele de la baza scării, apoi s-a pierdut în noapte. În vreme ce zgomotul motorului se stingea în depărtare, întunericul din casă părea că se adâncește. Coborând, Tomoko a făcut în mod intenționat cât mai mult zgomot cu putință. A aprins lumina în holul de jos.

A rămas așezată pe closet mult timp după ce terminase, pierdută în gânduri. Inima îi bătea la fel de violent. Nu mai pățise niciodată așa ceva. Ce se întâmpla cu ea? A inspirat adânc de câteva ori, încercând să se calmeze, apoi s-a ridicat și și-a tras dintr-o singură mișcare pantalonii și chiloții.

Mami, tati, vă rog veniți repede acasă, și-a spus în gând, cu un glas care devenise deodată cel al unei fetițe.

Bravo! Cu cine vorbesc?

I se părea că nu vorbise cu părinții ei, că nu pe ei îi rugase să se întoarcă. Vorbise cu altcineva...

Hei! Nu mă speria. Te rog...

Fără să vrea, folosise un ton respectuos.

S-a spălat la chiuveta din bucătărie. Cu mâinile ude, a luat câteva cuburi de gheață din frigider, le-a aruncat într-un pahar și l-a umplut cu coca-cola. L-a băut dintr-o singură înghițitură și l-a așezat pe masă. Cuburile de gheață s-au învârtit o clipă în pahar, apoi au rămas nemișcate. S-a înfiorat. Îi era frig. Avea gâtul la fel de uscat ca înainte. A scos sticla de coca-cola din frigider și a umplut din nou paharul. Acum mâinile îi tremurau. Avea senzația că în spatele ei este ceva. *Ceva*, în mod sigur nu o persoană. Un miros greu de carne în descompunere s-a insinuat în aerul din încăpere și a învăluit-o. Nu putea fi mirosul ei.

— Ajunge! Te rog!

Vorbise cu glas tare. Implorase.

Neonul de cincisprezece wați de deasupra chiuvetei a pâlpâit ca o răsuflare întretăiată. Era nou, dar acum nu mai putea avea încredere în lumina lui. Brusc, Tomoko și-a dorit nespus de tare să fi aprins toate becurile din bucătărie. Nu mai era în stare să ajungă la întrerupător. Nu era în stare nici măcar să se întoarcă. Știa ce se află în spatele ei: o cameră de opt tatami[1] aranjată în stil japonez și,

---

1 Rogojină tradițională împletită din paie de orez și, în același timp, unitate de măsură pentru suprafața interioarelor; un tatami are aproximativ 1,8 m x 0,9 m, adică 1,62 m^2. (N. tr.)

într-un alcov, altarul budist închinat bunicului. Prin spațiul îngust dintre perdele ar fi putut vedea iarba care crescuse pe terenurile goale și o fâșie de stradă luminată de ferestrele blocurilor din apropiere. Atât, nimic altceva.

Până să ajungă la jumătatea celui de-al doilea pahar de coca-cola, Tomoko se făcuse stană de piatră. Senzația era prea intensă ca să fie o simplă închipuire. Era sigură că *ceva* se apropia de ea chiar în clipa aceea, ceva care avea să-i atingă gâtul.

Dar dacă e...? S-a ferit să-și ducă gândul până la capăt. Dacă ar fi făcut-o, dacă ar fi continuat, și-ar fi amintit, și nu se simțea capabilă să îndure groaza. Se întâmplase acum o săptămână, cu așa de mult timp în urmă încât aproape că uitase. Totul era din vina lui Shuichi. N-ar fi trebuit să spună... Mai târziu, nici unul dintre ei nu reușise să se oprească. Dar apoi se întorseseră în oraș și scenele, imaginile acelea vii, nu li se mai păruseră chiar atât de reale. Toată povestea fusese doar o glumă nesărată.

Tomoko a încercat să se gândească la ceva mai vesel. La orice, numai la *asta* nu. Dar dacă a fost... Dacă este adevărat... În fond telefonul sunase, nu-i așa?

Mami, tati, ce faceți?

— Veniți acasă!

Degeaba strigase, strania amenințare nu se lăsa alungată. Era în spatele ei, neclintită, observând, așteptând. Așteptând să i se ofere o ocazie.

La șaptesprezece ani, Tomoko nu știa cu adevărat ce este teroarea. Știa, în schimb, că există temeri care pot crește după bunul lor plac în închipuirea ta dacă nu le ții piept. *Asta este. Da, asta-i tot. O să mă întorc și n-o să văd nimic acolo. Absolut nimic.*

Tomoko a fost copleșită de dorința de-a se răsuci pe călcâie. Voia să se convingă că în spatele ei nu era nimic neobișnuit, voia să termine. Dar oare era într-adevăr atât de simplu?

O adiere înghețată s-a înfășurat în jurul umerilor ei, i s-a prelins pe spate, a început să-i alunece de-a lungul coloanei, în jos, tot mai jos. Tricoul i se îmbibase cu sudoare rece. Semnalele pe care i le dădea trupul erau mult prea puternice pentru a fi puse doar pe seama imaginației.

Oare n-a spus cineva că mintea e mai puțin sinceră decât corpul?

Auzea însă și alt glas: Întoarce-te, nu e nimic acolo. Dacă nu îți termini paharul și nu te apuci de învățat, nu se știe ce-o să faci mâine la examen.

Unul din cuburile de gheață a pocnit. Ca și cum sunetul i-ar fi poruncit, fără să stea o clipă pe gânduri, Tomoko s-a întors.

5 septembrie 1990, 22.54
Tokio, intersecția din fața stației Shinagawa

În fața lui s-a aprins lumina galbenă a semaforului. Ar fi putut să țâșnească atunci, dar Kimura a oprit mașina lângă bordură. Spera să prindă o cursă până la Roppongi. Mulți dintre clienții pe care îi lua de-aici mergeau de obicei la Akasaka sau la Roppongi, și nu era ceva neobișnuit ca vreun ins grăbit să se urce în mașină în timp ce el aștepta la semafor.

O motocicletă s-a strecurat între taxiul lui Kimura și bordură și s-a oprit la marginea trecerii de pietoni. Motociclistul era un tânăr îmbrăcat în blugi. Pe Kimura îl scoteau din sărite motocicletele, felul în care făceau slalom și țâșneau la întâmplare prin trafic. Îl înnebuneau mai ales când

aștepta la un semafor și opreau chiar în dreptul portierei lui, blocând-o. Azi clienții îl sâcâiseră permanent și era într-o dispoziție proastă. I-a aruncat motociclistului o privire acră. Fața acestuia era ascunsă în spatele vizierei unei căști integrale. Băiatul pusese un picior pe bordură, avea genunchii larg desfăcuți și se legăna neglijent înainte și înapoi.

O tânără cu picioare frumoase a ajuns în dreptul lor, mergând în pas de plimbare pe trotuar. Motociclistul s-a întors și a urmărit-o cu privirea. S-a uitat după ea o vreme, apoi și-a răsucit capul cu nouăzeci de grade, parcă în direcția unei vitrine aflate ceva mai departe. Kimura a pierdut-o din vedere pe femeie. Motociclistul, rămas în aceeași poziție, privea țintă vitrina. Indicatorul „Traversați" a clipit de câteva ori, apoi s-a stins. Pietonii rămași în mijlocul străzii au început să se grăbească și au trecut în fugă chiar prin fața taxiului. Nimeni nu i-a făcut semn cu mâna, nimeni n-a alergat spre mașina lui. Kimura a ambalat motorul, așteptând să se facă verde.

În clipa aceea, motociclistul a fost cuprins de o convulsie violentă, și-a ridicat brațele și a căzut peste taxi. S-a lovit de portieră cu o bufnitură puternică, apoi a dispărut din câmpul vizual al lui Kimura.

Dobitocule!

Probabil că puștiul și-a pierdut echilibrul și de-asta a căzut, s-a gândit Kimura în timp ce apăsa pe butonul luminilor de avarie. A ieșit din mașină. Era ferm hotărât să-l oblige pe băiat să plătească fiecare zgârietură de pe portieră. Se făcuse verde și mașinile din spatele taxiului începuseră să traverseze intersecția. Motociclistul era întins pe asfalt, cu fața în sus, dădea spasmodic din picioare și se chinuia să-și scoată casca. Înainte să

verifice dacă băiatul păţise ceva, Kimura a aruncat totuşi o privire la portieră. Aşa cum se aşteptase, a văzut o zgârietură lungă, şerpuitoare.

— La naiba!

A plescăit din limbă dezgustat, în timp ce se apleca deasupra motociclistului. În ciuda faptului că avea casca prinsă sub bărbie, individul încerca disperat să o scoată. Părea gata-gata să-şi smulgă şi capul odată cu ea.

Are dureri atât de puternice?

Abia în clipa aceea a înţeles Kimura că motociclistul o păţise destul de rău. S-a ghemuit în cele din urmă lângă el şi l-a întrebat:

— Te-ai lovit?

Nu-i putea vedea faţa din cauza vizierei fumurii. Motociclistul a strâns cu o mână braţul lui Kimura, parcă implorându-l să facă ceva. Stătea pur şi simplu agăţat de el. Nu scotea nici un sunet. Nu mai încerca să-şi ridice viziera. Kimura şi-a venit în fire.

— Rezistă puţin, o să chem salvarea.

Alergând la un telefon public, Kimura se întreba uimit cum era posibil ca o simplă cădere din picioare să aibă asemenea consecinţe. Probabil că puştiul se lovise la cap.

Nu fi prost. Idiotul are cască, nu-i aşa? Şi nu pare să-şi fi rupt o mână sau un picior. Sper că toată povestea asta n-o să se transforme într-o mizerie... Asta mi-ar lipsi, să se fi rănit căzând peste maşina mea.

Kimura avea o presimţire neagră.

Dacă e într-adevăr rănit, oare asigurarea o să acopere toate cheltuielile? Asta înseamnă o declaraţie, adică poliţie...

După ce a închis telefonul şi s-a întors, a văzut că bărbatul zăcea nemişcat, cu mâinile încleştate în jurul gâtului. Câţiva trecători se opriseră la

marginea trotuarului și se uitau la el în tăcere, cu expresii de îngrijorare încremenite pe fețe. Kimura și-a făcut loc printre ei, asigurându-se că fiecare știe cine chemase ambulanța.

— Hai, rezistă! Salvarea e pe drum.

Kimura a tras de bareta căștii. Curelușa de piele s-a desprins imediat. Nu-i venea să creadă că mai devreme motociclistul nu reușise s-o desfacă. Fața băiatului era incredibil de schimonosită. În clipa aceea, doar cuvântul „uimire" i s-a părut potrivit pentru a-i descrie expresia. Băiatul avea ochii larg deschiși. Limba, de un roșu aprins, era dată peste cap și-i astupase gâtul. Din colțul gurii i se prelingea un fir de salivă. Salvarea avea să ajungă prea târziu. În timp ce-i scotea casca, degetele lui au atins gâtul puștiului și Kimura nu i-a simțit pulsul. L-au trecut fiori. Scena devenise ireală.

Una din roțile motocicletei se mai învârtea încet, iar uleiul care se scurgea din motor formase o băltoacă pe asfalt și se prelingea într-o gură de scurgere. Nu se simțea nici o adiere. Era o noapte senină. Deasupra lor s-a aprins din nou lumina roșie a semaforului. Kimura s-a ridicat tremurând și s-a sprijinit de grilajul de la marginea trotuarului. S-a uitat din nou la băiatul care zăcea pe stradă. Capul lui, așezat pe cască, făcea un unghi aproape drept cu corpul. Era în orice caz o poziție nefirească.

Eu l-am așezat așa? Eu i-am pus casca sub cap, așa, ca pe o pernă? De ce?

Nu-și amintea ce făcuse în ultimele câteva secunde. Ochii aceia larg deschiși se holbau la el. L-a scuturat un fior rece. Aerul călduț părea să se fi pus în mișcare chiar deasupra umerilor lui. Era o seară tropicală, dar Kimura nu reușea să-și stăpânească tremurul.

2

Lumina primelor ceasuri ale dimineții de toamnă se răsfrângea pe suprafața verzuie a lacului din curtea Palatului Imperial. Căldura sufocantă, neobișnuită pentru luna septembrie, se potolise în cele din urmă. Ajuns la jumătatea scării care ducea pe peronul metroului, Kazuyuki Asakawa s-a răzgândit brusc: avea chef să se uite de-aproape la apa pe care o privise mai devreme de la înălțimea etajului al nouălea. I se părea că aerul îmbâcsit din birourile departamentului editorial se concentrase aici, la nivelurile de la subsol, ca un reziduu neplăcut pe fundul unei sticle. Își dorea să respire aerul de-afară. A urcat repede scara și a ieșit în stradă. Acum, când avea în fața lui verdeața din curtea palatului, norul de gaze de eșapament care plutea la întretăierea dintre Autostrada 5 și șoseaua de centură i se părea mai puțin vătămător. Dimineața era răcoroasă și cerul strălucea.

Asakawa era obosit, fizic, după o noapte întreagă de muncă, dar nu prea îi era somn. Faptul că își terminase la timp articolul îl stimulase și-i păstrase mintea activă. Nu-și mai luase liber de două

săptămâni și plănuia ca azi și mâine să stea acasă și să se odihnească. Da, trebuia s-o ia mai încet, după cum sunase ordinul redactorului-șef.

A văzut un taxi liber venind dinspre Kudanshita și a ridicat mâna instinctiv. Abonamentul pe linia dintre Takebashi și Shinbaba îi expirase cu două zile în urmă și încă nu-și cumpărase altul. Un drum cu metroul până la apartamentul lui din Kita Shinagawa costa doar patru sute de yeni, în vreme ce taxiul l-ar fi costat aproape două mii. Nu-i făcea plăcere să arunce pe fereastră mai bine de o mie cinci sute de yeni, dar până acasă trebuia să schimbe trenul de trei ori. Și, din moment ce tocmai luase salariul, s-a hotărât să facă, măcar o dată, o excepție.

Decizia lui Asakawa de a se urca într-un taxi chiar atunci și chiar acolo nu era altceva decât un impuls de moment, ultimul dintr-un șir de impulsuri oarecare. Nu ieșise din stația de metrou cu intenția să se urce într-un taxi. Fusese sedus de aerul proaspăt și chiar în clipa aceea se apropiase de el taxiul cu lumina roșie de „liber" aprinsă, iar lui Asakawa i se păruse că era peste puterile lui să-și cumpere un bilet și să schimbe trenul de trei ori la rând. Totuși, dacă ar fi luat metroul până acasă, n-ar fi făcut niciodată legătura între anumite evenimente.

Bineînțeles, orice poveste începe cu o asemenea coincidență.

Taxiul s-a oprit, parcă ezitant, în fața intrării palatului. La volan era un bărbat mărunțel, de vreo patruzeci de ani, care pesemne că lucrase toată noaptea, la fel ca Asakawa, pentru că avea ochii înroșiți de oboseală. Pe bordul mașinii era fixată o fotografie color. Alături, pe un cartonaș, era scris numele șoferului: Mikio Kimura.

— La Kita Shinagawa, vă rog.

Auzind adresa, lui Kimura i-a venit să țopăie de bucurie. Kita Shinagawa se afla în zona Higashi Gotanda, imediat după garajul companiei pentru care lucra el. Cum tura lui se sfârșise, oricum mergea în direcția aceea. În asemenea momente de inspirație, când evenimentele se desfășurau în mod miraculos după dorința lui, își amintea că-i place să fie șofer de taxi. Pe Kimura l-a apucat deodată cheful de vorbă.

— Faceți vreun reportaj acolo?

Când șoferul i-a pus această întrebare, Asakawa, pe care îl usturau ochii de oboseală, se uita pe geam și tocmai își lăsase mintea să hoinărească în voie.

— Poftim? zise el, dintr-odată atent, întrebându-se cum reușise șoferul să-i ghicească profesia.

— Sunteți jurnalist, nu-i așa? Lucrați la un ziar.

— Da. De fapt lucrez la suplimentul săptămânal. Cum de v-ați dat seama?

Kimura conducea taxiuri de aproape douăzeci de ani, iar de-acum putea ghici destul de ușor meseria unui client după locul în care acesta se urca în mașină, după hainele lui și felul în care vorbea. Cei care aveau o slujbă bună și se mândreau cu poziția lor erau gata oricând să pălăvrăgească despre serviciu.

— Probabil că nu vă e ușor să începeți treaba așa devreme.

— Ba nu, dimpotrivă. Mă duc acasă să mă culc.

— Aha, exact ca mine.

De obicei Asakawa nu era prea mândru de meseria lui. În această dimineață simțea totuși o satisfacție la fel de mare ca atunci când își văzuse primul material în ziar. Terminase o serie de articole la care lucra de multă vreme și care stârnise o reacție destul de puternică în redacție.

— E interesantă meseria dumneavoastră?

— Da, cred că da, a zis Asakawa fără prea mare convingere.

Uneori era interesantă, alteori nu, dar acum nu avea chef să intre în amănunte. Încă nu uitase eșecul catastrofal de-acum doi ani. Titlul articolului pe care-l scrisese atunci: „Zeii cei noi ai lumii moderne". Încă vedea limpede, cu ochii minții, propria figură nefericită, în vreme ce tremura în fața redactorului-șef și-i mărturisea că nu se mai simte în stare să fie reporter.

O vreme, în mașină a domnit tăcerea. La Turnul Tokio taxiul a luat curba la stânga în scrâșnet de cauciucuri.

— Scuzați-mă, a spus Kimura, s-o iau pe Șoseaua Canalului sau pe Keihin nr. 1?

— Luați-o pe șosea. Opriți chiar înainte de Shinbaba.

Un șofer de taxi se poate relaxa atunci când știe precis unde merge clientul. La Fuda-no-tsuji, Kimura a cotit la dreapta.

Se apropiau acum de intersecția pe care Kimura nu reușise să și-o alunge din minte în ultimele patru săptămâni. Spre deosebire de Asakawa, ce era bântuit de eșecul lui, Kimura era acum în stare să privească evenimentul acela nefericit cu o doză destul de mare de obiectivitate. La urma urmelor, nu el fusese vinovat, așadar n-avea nici un rost să-și facă procese de conștiință. Era vina băiatului, sută la sută. Oricât de prudent ar fi fost, Kimura n-ar fi avut cum să evite accidentul. Reușise să se scuture de teroarea care-l copleșise atunci. O lună... Era mult sau puțin? În schimb, Asakawa era în continuare prizonierul amintirilor de-acum doi ani.

Cu toate acestea – și Kimura nu reușea să-și explice de ce –, de fiecare dată când trecea pe acolo simțea impulsul irezistibil să le spună și altora ce se întâmplase. De obicei arunca o privire în oglindă: dacă vedea că pasagerul lui moțăie, renunța; dacă nu, le povestea clienților, fără excepție, tot ce se petrecuse. Era un impuls irezistibil. Când traversa intersecția, trebuia să vorbească despre accident.

— Acum o lună, aici s-a întâmplat ceva al naibii de ciudat...

Ca și cum abia aștepta ca șoferul să înceapă povestea, lumina galbenă a semaforului s-a stins și s-a aprins imediat cea roșie.

— Știți, pe lumea asta se petrec multe lucruri ciudate.

Kimura se străduia să stârnească interesul clientului făcând o aluzie transparentă la natura întâmplării. Asakawa era pe jumătate adormit, dar și-a ridicat deodată capul și s-a uitat înfrigurat în jur. Glasul lui Kimura îl trezise brusc și acum încerca să-și dea seama unde se află.

— Spuneți-mi, vă rog, știți cumva dacă în ultimele zile a crescut numărul accidentelor inexplicabile? Vreau să zic, în rândul tinerilor...

— Cum?

Ecoul cuvintelor răsuna în mintea lui Asakawa. „Accidente inexplicabile"...

— Păi, treaba e că... Cred că s-a întâmplat acum o lună. Eram chiar acolo, așteptând să se facă verde, și dintr-odată un motociclist a căzut peste mașina mea. Înțelegeți, nu a derapat din cauză că gonea. Nu, stătea pe loc și, brusc... pac! Ce credeți că s-a întâmplat după aceea? A, să nu uit, era un puști de nouăsprezece ani, în primul an de facultate. A murit, idiotul. Vă spun sincer, am rămas trăsnit. Normal, a venit salvarea, a venit poliția,

și taxiul meu... A căzut peste el, știți... Vă spun sincer, a fost o scenă tare.

Asakawa ascultase în tăcere, dar în calitatea lui de reporter veteran, cu zece ani de experiență, își dezvoltase un al șaselea simț în privința evenimentelor de acest gen. Și-a notat imediat, cu mișcări rapide, intrate în reflex, numele șoferului și al companiei de taxiuri.

— Și felul în care a murit e cam ciudat. Încerca să-și smulgă casca de pe cap, parcă era apucat. Vreau să zic, pur și simplu încerca să o smulgă. Era întins pe spate și avea spasme. M-am dus să chem salvarea și când m-am întors era țeapăn.

— Unde ați spus că s-a întâmplat asta?

Acum Asakawa se trezise de-a binelea.

— Chiar acolo. Vedeți?

Kimura i-a arătat cu degetul trecerea de pietoni din fața gării. Stația Shinagawa se afla în cartierul Takanawa din sectorul Minato. Asakawa și-a întipărit informația în memorie. Accidentele petrecute în acea zonă cădeau în jurisdicția secției de poliție din Takanawa. A stabilit rapid, în gând, care dintre relațiile lui îi putea înlesni accesul la arhiva secției. În asemenea cazuri se dovedea că nu era chiar așa de rău să lucrezi la un ziar important: aveau contacte peste tot și uneori adunau informații mai repede decât poliția.

— Vasăzică a fost vorba de moarte subită? Nu era sigur că folosise termenul corect, dar n-avea importanță. Acum punea la iuțeală întrebări, fără să știe prea bine de ce accidentul îi stârnise atât de tare interesul.

— E caraghios, nu-i așa? Taxiul meu stătea pe loc, el stătea pe loc, și a căzut peste mașină. A fost vina lui și numai a lui. M-au obligat totuși să dau o declarație și-au încercat să-mi treacă accidentul

în poliția de asigurare. De-abia am scăpat. Vă spun, a fost un dezastru total, așa, din senin.

— Vă amintiți exact data și ora?

— He, he, ați mirosit că e rost de-un articol? În septembrie... Stați să mă gândesc... Trebuie să fi fost pe patru sau pe cinci.

Imediat după ce a rostit aceste cuvinte, Kimura s-a trezit aruncat în trecut. Aerul cald și umed, uleiul negru ca noaptea care se scurgea din motorul motocicletei. Cum șerpuia așa, către canal, uleiul părea o ființă vie. Suprafața lui reflecta luminile farurilor, în vreme ce picura, vâscos și tăcut, în gura de scurgere. Clipa aceea, când crezuse că simțurile îl înșală... Și fața schimonosită a mortului, capul lui odihnindu-se pe cască, de parcă era o pernă. În fond, ce-l uimise atât de tare?

Se făcuse verde. Kimura apăsă pe accelerație. De pe bancheta din spate se auzea slab sunetul unui pix care zgâria hârtia. Asakawa își făcea însemnări. Lui Kimura i s-a făcut deodată rău. De ce își amintea totul atât de precis? A înghițit saliva amară care-i umpluse gura și s-a străduit să-și alunge senzația de greață.

— Care ați spus că a fost cauza decesului? întrebă Asakawa.

— Atac de cord.

Atac de cord?

Parcă nu-i venea să creadă că acesta fusese diagnosticul pus de legist. Asakawa își amintea că termenul ieșise din uz.

— O să verific, la fel data și ora, a mormăit el, continuând să scrie. Cu alte cuvinte nu avea nici o rană vizibilă?

— Nu, aveți dreptate. Nici una. Doar fața lui... Vreau să zic... Eu ar fi trebuit să fiu șocat, nu-i așa?

— Poftim?

— Păi... Cum să vă spun... Mortul arăta de parcă ar fi fost extraordinar de surprins.

Asakawa a simțit un declic în minte. În același timp, vocea lui interioară nega orice legătură între cele două incidente. *Doar o coincidență, nimic altceva.*

În fața lor apăruse stația Shinbaba de pe linia Keihin Kyuko.

— Vă rog să faceți stânga la primul semafor și să mă lăsați acolo.

Taxiul s-a oprit la bordură și Asakawa a deschis portiera. I-a întins șoferului două bancnote de o mie de yeni și o carte de vizită.

— Mă numesc Asakawa, lucrez la *Daily News*. Dacă n-aveți nimic împotrivă, mai târziu aș vrea să-mi spuneți totul în detaliu.

— Din partea mea e în regulă, a zis Kimura pe un ton care-i trăda satisfacția. Dintr-un motiv oarecare, avea impresia că își îndeplinise misiunea.

— O să vă sun mâine sau poimâine.

— Să vă dau numărul meu de telefon?

— Nu-i nevoie. Mi-am notat numele companiei dumneavoastră. Văd că nu-i prea departe.

Asakawa s-a dat jos din mașină. Era pe punctul să închidă portiera, dar a ezitat câteva clipe. Faptul că se hotărâse să verifice povestea pe care tocmai o auzise îi provocase o panică inexplicabilă. *Mai bine nu mi-aș băga nasul într-o asemenea ciudățenie. Ar putea fi o copie a ce s-a întâmplat ultima dată.* Dar acum, după ce interesul îi fusese stârnit, nu mai putea da înapoi. Știa foarte bine acest lucru. I-a pus lui Kimura o ultimă întrebare:

— Dacă am înțeles bine, motociclistul se zbătea și încerca să-și scoată casca, nu-i așa?

3

Șeful lui Asakawa, Oguri, s-a încruntat în timp ce-l asculta. Își amintise fără să vrea ce se întâmplase cu Asakawa în urmă cu doi ani. Cocoșat zi și noapte peste mașina de scris, lucra ca un apucat la biografia gurului Shoko Kageyama, îndesând în ea toate rezultatele cercetărilor sale și, de parcă n-ar fi fost de-ajuns, o mulțime de informații din alte surse. Da, ceva se întâmplase cu el. Asakawa o luase razna atât de tare, încât Oguri încercase la un moment dat să-l convingă să meargă la un psihiatru.

Totul se petrecuse *exact* atunci, iar asta justifica parțial problemele lui Asakawa. Cu doi ani în urmă, toată presa fusese cuprinsă de febra ocultismului. Nenumărate fotografii cu „fantome" inundaseră birourile ziarului. Fiecare redacție din țară fusese îngropată în povești și imagini care chipurile demonstrau experiențe supranaturale. Toate, fără excepție, erau falsuri. Oguri se întrebase unde avea să se ajungă. Până atunci trăise cu impresia că înțelege destul de bine resorturile societății, dar uite că nu reușise să găsească o explicație

convingătoare pentru acel fenomen. Numărul „colaboratorilor" care răsăriseră din pământ era pur și simplu absurd de mare. Nu exagera deloc dacă afirma că zi de zi birourile lor erau literalmente îngropate în corespondență și că fiecare scrisoare avea legătură într-un fel sau altul cu ocultismul. Și nu doar compania *Daily News* căzuse victimă acestui diluviu. Fiecare editor de presă din Japonia demn de acest nume se trezise atras în vârtejul acela inexplicabil. Se apucaseră totuși să verifice în mare toate mesajele, lamentându-se permanent că e curată pierdere de vreme. Așa cum se așteptaseră, majoritatea erau anonime, dar constataseră că nimeni nu expediase mai multe scrisori sub semnături diferite. O estimare rapidă dovedise că aproximativ zece milioane de oameni trimiseseră scrisori la ziare și reviste. Zece milioane! Numărul era amețitor. Și nu poveștile în sine erau neliniștitoare, ci faptul că erau atât de multe. Într-adevăr, unul din zece locuitori ai Japoniei pusese ceva la poștă. Pe de altă parte, nici măcar un singur ins dintr-o redacție, nici una dintre rudele angajaților, nici unul dintre prietenii lor nu se număra printre expeditori. Ce naiba se petrece? se întrebase Oguri. Apoi, până să apuce cineva să se dumirească, valul de corespondență începuse să scadă. Fenomenul acesta bizar continuase încă șase luni, pe urmă, ca și când totul fusese doar un vis, totul revenise la normal și nu mai primiseră nici o scrisoare care să aibă de-a face cu ocultismul.

Responsabilitatea de a hotărî reacția suplimentului săptămânal căzuse, evident, pe umerii lui Oguri, iar el ajunsese la concluzia că era de datoria lor să ignore totul. Bănuia că scânteia care aprinsese această poveste venise de la una dintre revistele pe care el le numea generic „gunoaie".

Publicând relatările și fotografiile cititorilor, fițuicile întețiseră isteria în jurul subiectului și amplificaseră totul până la monstruos. Bineînțeles, Oguri știa că asta nu explică totul, dar se simțea obligat să abordeze problema de pe o poziție cât de cât rațională.

În cele din urmă, de la Oguri în jos, redactorii începuseră să care mormanele de plicuri la incinerator fără să le mai deschidă. Toți continuaseră să privească lumea la fel ca înainte, de parcă nu se întâmplase nimic. Menținuseră cu strictețe politica tăcerii și de-atunci încolo ignoraseră cu încăpățânare sursele anonime. Indiferent dacă acesta fusese adevăratul motiv sau nu, diluviul de scrisori începuse să secе. Și, tocmai atunci, Asakawa se apucase prostește să toarne gaz pe focul aproape stins.

Oguri i-a aruncat lui Asakawa o privire posomorâtă. Oare avea intenția să repete aceeași greșeală?

— Acum ascultă tu.

Ori de câte ori Oguri nu știa prea bine ce să spună, începea așa, de-a dreptul ridicol: *acum ascultă tu*.

— Știu la ce vă gândiți, domnule.

— Nu, nu te contrazic. Poate fi ceva interesant. Cine știe ce iese din asta, dar... Uite ce-i, dacă povestea asta a ta seamănă, fie și pe departe, cu cea de data trecută, o să-mi ies din sărite.

Data trecută. Oguri nu renunțase la convingerea lui că explozia de ocultism fusese provocată în mod artificial. După ce trecuse prin calvarul acela, ajunsese să urască cumplit ocultismul, iar intoleranța lui era la fel de vie chiar și după doi ani de zile.

— Nu încerc să vă sugerez că ar fi vorba despre ceva supranatural. Pur și simplu afirm că nu poate fi o coincidență.

— O coincidență. Hm.

Oguri a proptit o mână-n falcă și s-a apucat din nou să treacă în revistă faptele.

Pe 5 septembrie, la ora unsprezece noaptea, nepoata soției lui Asakawa, Tomoko Oishi, murise în casa părinților ei, la Honmoku. Cauza decesului: stop cardiac. Avea șaptesprezece ani și era elevă în ultimul an de liceu. În aceeași zi și la aceeași oră murise și un student în vârstă de nouăsprezece ani, tot de stop cardiac, după ce își oprise motocicleta la un semafor din fața stației Shinagawa.

— Mie mi se pare că e *doar* o coincidență. Ai aflat despre accident de la un taximetrist și ți-ai amintit de nepoata soției tale. Asta-i tot. Corect?

— Dimpotrivă, a spus apăsat Asakawa și a făcut o pauză pentru a mări efectul. Când a murit, puștiul se chinuia să-și scoată casca.

— Și ce-i cu asta?

— La fel ca Tomoko: când au găsit-o, parcă încerca să-și smulgă capul. Avea mâinile încleștate în păr.

Asakawa se întâlnise cu nepoata lui de câteva ori. Ca toate elevele de liceu, Tomoko făcuse aproape o obsesie pentru părul ei. Se spăla pe cap în fiecare zi, folosea un șampon special și așa mai departe. Ce motiv ar fi avut fata să-și smulgă părul? Asakawa habar n-avea ce-i provocase o asemenea reacție extremă. Totuși, de câte ori o vedea pe Tomoko în minte cum își smulge disperată șuvițe întregi din părul ei îngrijit cu atâta trudă, își imagina *ceva* invizibil, în ton cu groaza inexprimabilă care cu siguranță o copleșise pe fată.

— Nu știu... Acum ascultă tu. Ești sigur că nu abordezi problema subiectiv? Dacă iei două accidente la întâmplare și cauți suficient de mult, până la urmă găsești un numitor comun. Zici că amândoi au murit de stop cardiac. Prin urmare, au avut

dureri puternice. Așa că ea și-a smuls părul, iar el a încercat să-și scoată casca... Mie mi se pare ceva destul de firesc.

Deși recunoștea în sinea lui că era o ipoteză perfect plauzibilă, Asakawa a clătinat din cap. Nu avea de gând să se dea bătut atât de ușor.

— În acest caz, domnule, ar fi avut dureri în piept. De ce și-au dus mâinile la cap?

— Acum ascultă tu. Ai făcut vreodată infarct?

— Nu.

— Ai întrebat un doctor?

— Ce să-l întreb?

— Dacă o persoană care face infarct se ține de cap.

Asakawa a rămas tăcut câteva clipe. Adevărul era că vorbise cu un doctor. *Nu pot exclude o asemenea posibilitate*, îi spusese doctorul. Un răspuns în doi peri. *Uneori se întâmplă exact invers. Când cineva suferă o hemoragie cerebrală sau o leziune la membrana cerebelului, câteodată printre simptome, pe lângă durerea de cap, se numără și durerea de stomac.*

— Vezi? Depinde de la caz la caz. Oamenii reacționează diferit. Când sunt puși să rezolve o problemă dificilă de matematică, unii se scarpină în creștetul capului, alții își aprind o țigară, iar alții, știu eu, își masează stomacul. Oguri se răsucea cu tot cu scaun în timp ce vorbea. Eu trag concluzia că deocamdată nu putem fi siguri de nimic, nu-i așa? Nu avem spațiu în revistă pentru povestea asta. De ce, știi foarte bine. Cred că n-ai uitat ce s-a întâmplat acum doi ani. Nu ne vom atinge de ea nici măcar cu mănuși. Dacă ne-ar interesa subiectul însă, am putea să-l abordăm.

Poate. Poate Oguri avea dreptate. Poate era o coincidență ciudată. Totuși, în final, doctorul

clătinase din cap. Iar Asakawa îl presase în continuare: victimele atacurilor de cord își smulg părul, sau nu? Doctorul se încruntase și mormăise doar atât: *Hm*. Privirea lui, în schimb, spunea tot: nici unul dintre pacienții pe care îi văzuse *el* nu reacționase așa.

— Da, domnule. Înțeleg.

Deocamdată nu avea încotro, era mai cuminte să se retragă. Nu putea să-l convingă pe Oguri fără să-i aducă dovada legăturii obiective între cele două accidente. Ieșind din birou, Asakawa s-a jurat să-și țină gura și să renunțe, dacă nu va fi în stare să descopere ceva.

4

Asakawa a închis telefonul și a rămas o vreme așa, nemișcat, cu o mână pe receptor. Auzea încă tonul propriei voci, inutil de însuflețit, în timp ce aștepta cu sufletul la gură răspunsul persoanei de la celălalt capăt al firului. Presimțise că nu era în stare să facă asta. Individul acceptase să preia legătura de la secretară și îi răspunsese pe un ton pompos, însă, după ce ascultase propunerea lui Asakawa, vocea i se mai îmblânzise puțin. La început crezuse pesemne că era vorba despre o ofertă de publicitate. Apoi își făcuse repede calculele și constatase că n-avea nimic de pierdut de pe urma articolului, dimpotrivă.

Publicarea seriei „Interviuri la vârf" începuse în septembrie. Ideea de bază era să aducă în lumina reflectoarelor un om de afaceri care își clădise compania prin forțe proprii și să se concentreze asupra obstacolelor pe care le întâmpinase și a modului cum le depășise. Ținând cont că reușise să obțină întâlnirea pentru interviu, Asakawa ar fi trebuit să pună receptorul jos cu mai multă satisfacție. Dar îl deranja ceva. Urma să audă din gura

mitocanului aceleași povești prăfuite de pe frontul afacerilor, aceleași laude bombastice despre genialitatea lui, cum exploatase el toate ocaziile și se cățărase tenace până în vârf. Asakawa știa că în asemenea cazuri trebuie să spui „mulțumesc" și să te ridici de pe scaun, altfel poveștile de glorie ar continua o veșnicie. Îi era greață. Îl ura pe nefericitul care lansase ideea seriei. Știa prea bine că revista trebuia să vândă spațiu publicitar pentru a supraviețui și că articolele de acest fel pregăteau terenul, dar nu-i păsa dacă firma câștigă sau pierde. Important era ca munca lui să fie interesantă. După părerea lui Asakawa, oricât de ușoară ar fi o slujbă din punct de vedere fizic, ajunge în cele din urmă să te stoarcă, dacă nu te obligă să faci un efort de imaginație.

Asakawa a urcat până la arhivă, la etajul al patrulea. Avea nevoie de informații pentru interviul de a doua zi, dar în realitate îl sâcâia altceva. Începuse să-l obsedeze ideea legăturii obiective dintre cele două accidente. Îi scăpase ceva, dar ce? Apoi își amintise. Chiar în clipa când mintea lui se scuturase de impresia deplorabilă lăsată de vocea mitocanului, își pusese o întrebare precisă.

În noaptea zilei de 5 septembrie, la ora 23, au murit doar Tomoko și motociclistul?

Dacă nu, dacă se întâmplaseră mai multe accidente similare, șansele ca ele să fi fost rezultatul unei coincidențe deveneau practic nule.

Asakawa s-a hotărât să răsfoiască ziarele de la începutul lunii. Printre atribuțiile sale se număra și lectura zilnică a presei, mai bine zis a paginilor cu știri locale. Cum de obicei îi era suficient să citească doar titlurile, putea presupune că trecuse ceva cu vederea. Și avea senzația că așa se și întâmplase. Își amintea că văzuse cu o lună în urmă un

titlu ciudat în colțul unei pagini de „locale". Un articolaș în partea de jos a unei pagini de stânga. Atât își amintea precis, unde îl văzuse. Își mai amintea vag că citise titlul și exclamase în sinea lui *hei!*, dar tocmai atunci îl chemase cineva la recepție și apoi fusese ocupat până peste cap și nu mai apucase să citească articolul.

Cu entuziasmul unui puști care pornește în căutarea unei comori, Asakawa și-a început cercetările răsfoind ediția de dimineață din 6 septembrie. Era convins că avea să găsească un fir. Lectura ziarelor vechi în arhiva mohorâtă îi provoca o satisfacție sufletească pe care nu reușise niciodată s-o obțină intervievând oameni de afaceri. Lui Asakawa i se potrivea mult mai bine această ocupație liniștită decât alergătura de colo-colo, cu sufletul la gură, și întâlnirile cu tot soiul de indivizi.

Ediția de seară din 7 septembrie. Acolo era articolul, exact unde își amintea că îl văzuse. Știrea despre un naufragiu care făcuse treizeci și patru de victime îl înghesuise într-un colț și articolul ocupa un spațiu chiar mai mic decât își închipuise el. Nu era de mirare că îl trecuse cu vederea. Asakawa și-a pus pe nas ochelarii cu rame argintii, și-a îngropat fața în ziar și a citit repede cele câteva paragrafe.

O TÂNĂRĂ PERECHE MOARE DIN CAUZE NECUNOSCUTE ÎNTR-O MAȘINĂ ÎNCHIRIATĂ

Pe 7 septembrie, la ora 6.15, un tânăr și o tânără au fost găsiți morți pe locurile din față ale unui automobil parcat la marginea șoselei, pe un teren viran de lângă Ashina, în prefectura Yokosuka. Cadavrele au fost descoperite de un șofer de camion

care trecea întâmplător pe acolo. Șoferul a anunțat imediat secția de poliție din Yokosuka.

Cei doi au fost identificați pornind de la actele de închiriere ale automobilului: un student de nouăsprezece ani din cartierul Shibuya din Tokio și o fată de șaptesprezece ani din Isogo, Yokohama, elevă la un liceu particular. Studentul închiriase mașina cu două zile mai înainte, de la o agenție din Shibuya.

Când au fost găsiți cei doi tineri, portierele automobilului erau încuiate, iar cheia se afla în contact. Decesul a survenit noaptea, în ultimele ore ale zilei de 5 sau în primele ore ale zilei de 6 septembrie. Din cauză că geamurile portierelor erau ridicate, poliția presupune că tinerii au adormit și s-au asfixiat, dar nu exclude ipoteza unei duble sinucideri amoroase prin administrarea intenționată a unei supradoze de droguri. Cauza exactă a morții încă nu a fost stabilită. Deocamdată nu există suspiciunea de crimă.

Asta era tot, dar Asakawa știa că făcuse un mare pas înainte. În primul rând, fata avea șaptesprezece ani și era eleva unei școli particulare din Yokohama. La fel ca Tomoko, nepoata lui. Băiatul avea nouăsprezece ani și era student în anul pregătitor. La fel ca motociclistul mort în fața stației Shinagawa. În al doilea rând, ora aproximativă a decesului era practic identică în ambele cazuri. Cauza, aceeași: necunoscută.

Era imposibil să nu existe o legătură între cele două accidente. Era imposibil să nu identifice în scurt timp elementele lor comune. La urma urmelor, Asakawa lucra în sediul central al unei mari companii de presă și nu-i lipseau sursele de informații.

A copiat repede articolul și s-a întors în redacție. Se simțea exaltat, ca și cum tocmai descoperise un filon de aur, iar picioarele lui își iuțiseră ritmul de la sine, de parcă aveau o voință proprie. Aproape că n-a mai avut răbdare să aștepte liftul.

Clubul de presă al primăriei din Yokosuka era destul de liniștit. Yoshino stătea la un birou și scria ceva, cu mișcări febrile, pe fila unui manuscris. Dacă autostrada nu era prea aglomerată, drumul de la biroul central din Tokio până aici dura cam un ceas. Atât făcuse și Asakawa, care s-a oprit în dreptul biroului.

— Hei, Yoshino!

Nu se mai întâlnise cu Yoshino de un an și jumătate.

— Poftim? A, salut, Asakawa. Cu ce ocazie la Yokosuka? Uite, stai jos.

Yoshino trase un scaun lângă birou și îl îndemnă pe Asakawa să ia loc. Era nebărbierit și arăta la fel de prietenos ca un tâlhar, dar aparențele erau înșelătoare: putea fi surprinzător de atent în relațiile cu ceilalți.

— Ești ocupat?

— Cam așa ceva.

Se cunoșteau de pe vremea când Asakawa lucra în redacția de știri locale. Yoshino se angajase la *Daily News* cu trei ani înaintea lui.

— Am sunat la biroul din Yokosuka și așa am aflat că ești aici.

— De ce? Ai nevoie să te ajut cu ceva?

Asakawa i-a întins copia articolului. Yoshino a rămas cu privirea pironită la ea. A rămas așa incredibil de mult timp. Cum scrisese chiar el articolul, ar fi trebuit să-și amintească dintr-o privire

despre ce era vorba. Cu toate acestea stătea acolo, concentrându-se din răsputeri, iar mâna stângă în care ținea o alună încremenise la jumătatea drumului către gură. Părea că rumegă din greu. Își amintise subiectul articolului, dar își făcea curaj să-l înghită și să-l digere.

— Ce-i cu el? zise într-un târziu, pe un ton care trecuse de la jovial la serios.

— Nimic special. Pur și simplu vreau să aflu mai multe amănunte.

Yoshino s-a ridicat de pe scaun.

— Bine. Hai să mergem alături și să dicutăm la un ceai, ceva.

— Ai timp în clipa asta? Ești sigur că nu te-am deranjat?

— Nici o problemă. Oricum e mai interesant decât ce făceam.

Lângă primărie se afla un local mic unde o cafea costa două sute de yeni. Yoshino s-a trântit pe un scaun, s-a răsucit imediat spre bar și a strigat: „Două cafele!" Apoi, întorcându-se, s-a apropiat de Asakawa și s-a aplecat mai-mai să-l atingă.

— În regulă. Uite care-i treaba, de doisprezece ani îmi tocesc coatele la știrile locale. Am văzut multe, dar... niciodată ceva atât de ciudat.

Yoshino s-a oprit să ia o gură de apă, apoi a continuat.

— În concluzie, Asakawa... Trebuie să facem un schimb cinstit de informații. De unde până unde interesul ăsta subit pentru o poveste care s-a răcit?

Asakawa încă nu avea de gând să-și arate cărțile. Voia să păstreze subiectul doar pentru el. Când un expert ca Yoshino apuca să miroasă ceva, pornea imediat la vânătoare și își adjudeca urgent laurii. Asakawa a trântit prompt o minciună.

— Fără vreun motiv deosebit. Nepoata mea a fost prietenă cu fata care a murit și mă bate la cap

să aflu mai multe... Știi, despre accident. Cum tot am trecut pe-aici...

Era o explicație cusută cu ață albă și o știau amândoi. Lui Asakawa i s-a părut că vede în ochii lui Yoshino o scânteiere de suspiciune și s-a lăsat pe spate, nesigur.

— Zău?

— Da, în fine, e elevă de liceu, nu-i așa? Și așa era supărată că prietena ei a murit, dar când a aflat în ce împrejurări... Mă sâcâie tot timpul. Te implor, dă-mi câteva detalii.

— Și, mă rog, ce-ai vrea să știi?

— Au stabilit până la urmă cauza decesului?

Yoshino clătină din cap.

— În principiu, au ajuns la concluzia că au făcut stop cardiac, dar n-au idee de ce.

— Și ipoteza crimei? De exemplu strangulare?

— Exclus. Nu există semne de strangulare.

— Droguri?

— La autopsie n-au găsit nici măcar urme.

— Cu alte cuvinte cazul n-a fost rezolvat nici până azi.

— La naiba, greșești. Nu e treaba poliției. N-a fost nici o crimă, de fapt nici măcar un incident. Au murit de vreo boală cardiacă sau ceva asemănător. În orice caz, din cauze naturale. Asta-i tot, punct. Poliția nici nu s-a obosit să deschidă o anchetă.

Era un mod foarte direct de a rezuma faptele. Yoshino s-a sprijinit de spătarul scaunului.

— Și-atunci de ce au trecut sub tăcere numele puștilor?

— Erau minori[1]. În plus, există totuși bănuiala că s-au sinucis din dragoste.

---

1 În Japonia vârsta majoratului este 21 de ani. (N. tr.)

În aceeași clipă, Yoshino a zâmbit în mod neașteptat, ca și cum și-ar fi amintit ceva, apoi s-a tras iar mai aproape de Asakawa.

— Știi, băiatul avea blugii și chiloții la genunchi. Fata la fel, își scosese chiloții.

— Vrei să spui că a fost un *coitus interruptus*?

— N-am zis c-o făceau. Se pregăteau s-o facă. Erau gata de puțină distracție și pac!, chiar atunci au pățit-o.

Yoshino bătu din palme pentru a-și sublinia cuvintele.

— Adică ce s-a întâmplat?

— OK, Asakawa, fii cinstit cu mine. Ai dat peste ceva. Mai precis ceva care are legătură cu povestea asta. Corect?

Asakawa a preferat să nu-i răspundă.

— Ai de gând să mă fierbi?

Să-i spun?... Nu pot. Încă nu trebuie să-i dezvălui nimic. Dar cu minciuna nu ajung nicăieri.

— Îmi pare rău, Yoshino. Ai răbdare să mai aștepți puțin? Nu pot să-ți spun nimic în clipa asta, dar în două-trei zile o să afli. Îți promit.

Pe fața lui Yoshino s-a întins dezamăgirea.

— Dacă zici tu, amice...

Asakawa i-a aruncat o privire rugătoare, îndemnându-l să-și continue povestea.

— Bun, suntem obligați să presupunem că s-a întâmplat totuși ceva. Un băiat și-o fată care fac infarct exact atunci când sunt gata să și-o pună? Să fim serioși. Nu e nici măcar caraghios. Pe de altă parte, e posibil să fi înghițit otravă ceva mai devreme și ea să-și fi făcut efectul abia atunci, dar la autopsie n-au descoperit nimic. Sigur, există otrăvuri care nu lasă urme, însă nu-mi vine să cred că doi studenți puteau face rost de așa ceva.

Yoshino se gândea la locul unde fusese găsită mașina. Se dusese acolo și încă păstra în memorie imaginea precisă a scenei. Automobilul era parcat pe un teren viran, într-o mică vâlcea năpădită de vegetație, chiar lângă drumul de prefectură nepavat care leagă Ashina de muntele Okusu. De pe drum, dacă treceai pe-acolo cu mașina, vedeai cel mult reflexia farurilor în stopurile automobilului închiriat. Nu era greu să ghicești de ce studentul, care se afla la volan, alesese tocmai locul acela. După căderea nopții drumul era practic pustiu, iar copacii de pe marginea vâlcelei formau o perdea deasă. Era ascunzătoarea ideală pentru doi îndrăgostiți fără prea mulți bani în buzunare.

— Băiatul își îndesase capul între volan și geamul portierei. Și, ce să vezi, fata avea capul înghesuit între spătarul scaunului și portiera din dreapta. Așa au și murit. Am fost acolo când i-au scos din mașină, i-am văzut cu ochii mei. Când au deschis portierele, amândouă cadavrele au căzut afară. Parcă în clipa morții o forță teribilă i-a împins dinăuntru și nu s-a oprit după ce-au murit, nu, a continuat să-i împingă treizeci de ore, până când polițiștii au deschis mașina. Atunci au țâșnit afară. Bun, mă urmărești? Mașina era un model cu două portiere, pe care nu poți să le încui atâta timp cât cheia este în contact. Iar cheia era în contact. Portierele, în schimb... În fine, ai prins ideea. Mașina era închisă ermetic. E greu de crezut că ar fi putut ajunge la ei cineva sau ceva din exterior. Și știi cum arătau? Speriați ca naiba. Dar mai era ceva pe fețele lor: uimire.

Yoshino s-a oprit pentru a-și trage răsuflarea. S-a auzit, tare, un înghițit în sec. Asakawa n-ar fi jurat că nu fusese al lui.

— Gândește-te puțin. Să presupunem, prin absurd, că din pădure a ieșit un monstru feroce. Puștii s-ar fi speriat și i-am fi găsit îmbrățișați. Chiar dacă băiatul n-ar fi reacționat așa, poți să pui pariu că fata s-ar fi agățat de el. În fond, erau iubiți. Ei bine, dimpotrivă, ei erau lipiți de portiere, ca și cum încercaseră să se îndepărteze cât mai mult posibil unul de celălalt. Yoshino și-a ridicat mâinile, imitând gestul unui om care se predă. Pe mine mă depășește povestea asta.

Dacă n-ar fi avut loc accidentul naval de lângă Yokosuka, probabil că articolul ar fi primit un spațiu mai generos. În acest caz, o mulțime de cititori ar fi încercat, din pur amuzament, să rezolve enigma. Dar... Dar. Se crease o anumită atmosferă în jurul acestei povești. Anchetatorii și ziariștii care văzuseră cu ochii lor scena accidentului ajunseseră la un consens. Sub o formă sau alta, toți învârteau în minte aceleași gânduri și toți fuseseră pe punctul de a le rosti, însă până la urmă se abținuseră. Genul acesta de consens. Chiar dacă era practic imposibil ca doi tineri să moară de stop cardiac exact în aceeași clipă, chiar dacă știau că explicația nu stă în picioare, se autoconvinseseră că această minciună cu substrat medical era singurul adevăr. Și nu-și ținuseră gura de teamă că s-ar face de râs susținând o explicație neștiințifică. Nu, erau convinși că în clipa când ar recunoaște pe față adevărul s-ar abate asupra lor o oroare de neînchipuit. Totdeauna e mai comod să te mulțumești cu o explicație științifică, oricât de neconvingătoare ar fi ea. O reacție perfect omenească.

Un fior i-a scuturat pe amândoi în aceeași fracțiune de secundă. S-au uitat unul la celălalt. Nu era de mirare: se gândeau la același lucru, iar

tăcerea lor întărea presimțirea care începuse să se nască în sufletul fiecăruia.

Nu s-a sfârșit. Abia a început.

Indiferent cât de multă cunoaștere au acumulat, la un nivel profund oamenii încă mai cred în taine pe care legile științei nu le pot explica.

— Când au fost găsiți... unde își țineau mâinile? întrebă brusc Asakawa.

— La cap. Mă rog, mai bine zis își acoperiseră fețele.

— Nu cumva, din întâmplare, încercau să-și smulgă părul? Așa?

Demonstrativ, Asakawa s-a tras de păr.

— Ce?

— Cu alte cuvinte, își țineau capetele în mâini, își smulgeau părul sau făceau ceva asemănător?

— Nu, nu cred.

— Bine. Îmi poți da numele și adresele lor?

— Sigur, dar nu uita ce mi-ai promis.

Asakawa i-a zâmbit și i-a făcut semn să fie liniștit, iar Yoshino s-a ridicat în picioare. Masa s-a clătinat și cafeaua s-a vărsat în farfurioare. Yoshino nici măcar nu se atinsese de ceașca lui.

5

Asakawa se hotărâse să folosească fiecare clipă liberă pentru a strânge informații despre cele patru victime, dar fusese atât de ocupat, încât nu reușise să progreseze așa cum și-ar fi dorit. O vreme nu s-a întâmplat mai nimic. Fără ca el să bage de seamă, s-a scurs o săptămână, a început altă lună, iar umezeala adusă de ploile neîntrerupte din august și canicula nefirească din septembrie s-au transformat în amintiri îndepărtate, alungate de semnele tot mai puternice ale toamnei. Un timp nu s-a mai întâmplat nimic.

Luase de la bun început hotărârea să citească fiecare centimetru pătrat din paginile cu știri locale, însă nu a găsit nici un caz cât de cât asemănător. Poate că o amenințare îngrozitoare înainta încet și sigur, iar el nu era în stare s-o vadă. Pe măsură ce trecea timpul, Asakawa era tot mai dispus să creadă că moartea celor patru tineri fusese pur și simplu o coincidență, că nu exista nici o legătură între ei. Nu se mai întâlnise cu Yoshino. Probabil că și el uitase întreaga poveste. Dacă nu, până acum l-ar fi căutat.

Ori de câte ori pasiunea lui pentru caz dădea semne de oboseală, Asakawa scotea din buzunar patru cartonașe și își spunea apăsat că ipoteza coincidenței era exclusă. Scrisese pe cartonașe numele morților, adresele lor și faptele cunoscute, iar în spațiul rămas liber avea de gând să noteze ce făcuseră în august și septembrie, poate câteva date biografice și orice alte informații semnificative ar mai fi descoperit.

CARTONAȘUL 1
TOMOKO OISHI
Data nașterii: 21.10.1972
17 ani, școala de fete Keisei, ultimul an
Adresa: Motomachi 1-7, Honmoku, sectorul Naka, Yokohama
5 septembrie, aprox. 23.00: moare în casă, în bucătăria de la etajul 1; părinții plecați. Cauza morții: stop cardiac.

CARTONAȘUL 2
SHUICHI IWATA
Data nașterii: 26.05.1971
19 ani, Academia Pregătitoare Eishin, anul întâi
Adresa: Nishi Nakanobu 1-5-23, sectorul Shinagawa, Tokio
5 septembrie, 22.54: cade și moare la inters. din fața stației Shinagawa. Cauza morții: stop cardiac.

CARTONAȘUL 3
HARUKO TSUJI
Data nașterii: 12.01.1973
17 ani, școala de fete Keisei, ultimul an
Adresa: Mori 5-19, sectorul Isogo, Yokohama
5 septembrie, noaptea (sau primele ore ale dimineții de 6): moare în mașina parcată pe drum pref. lângă mt. Okusu. Cauza morții: stop cardiac.

CARTONAȘUL 4
TAKEHIKO NOMI

Data nașterii: 04.12.1970
19 ani, Academia pregătitoare Eishin, anul doi
Adresa: Uehara 1-10-4, sectorul Shibuya, Tokio
5 septembrie, noaptea (sau primele ore ale dimineții de 6): moare în mașina parcată pe drum pref. lângă mt. Okusu. Cauza morții: stop cardiac.

Tomoko Oishi și Haruko Tsuji erau eleve la același liceu și prietene. Shuichi Iwata și Tekehiko Nomi erau înscriși la aceeași universitate și prieteni. Aceste informații fuseseră disponibile de la bun început și investigațiile ulterioare le confirmaseră. Iar simplul fapt că în noaptea de 5 septembrie Tsuji și Nomi făcuseră o plimbare până la muntele Okusu dovedea că erau măcar prieteni buni, dacă nu iubiți. Când le întrebase pe amicele ei, primise răspunsul că, potrivit unor zvonuri, Tsuji se întâlnea cu un student din Tokio. Cu toate acestea, Asakawa încă nu aflase unde și cum se cunoscuseră. Bineînțeles, bănuia că Oishi și Iwata ieșeau și ei împreună, dar până acum nu reușise să găsească o dovadă care să-i confirme această supoziție. Se putea, la fel de bine, ca Oishi și Iwata să nu se fi întâlnit vreodată. În acest caz, ce aveau în comun cei patru? Păreau prea asemănători și prea apropiați pentru ca ucigașul invizibil să-i fi ales la întâmplare. Poate aveau un secret pe care-l păstrau cu sfințenie și muriseră chiar din acest motiv...

Pentru a-și liniști cugetul, Asakawa a înjghebat rapid o explicație științifică: pesemne că se aflaseră toți patru în același loc și în același timp și

fuseseră contaminați cu un virus care provoacă infarctul.

Stai puțin. Asakawa clătină din cap. *Un virus? Stop cardiac? Fii serios.*

A urcat scările, mormăind: *un virus, un virus.* Într-adevăr, era preferabil să înceapă cu ipotezele științifice. Bun, să presupunem că *există* un virus care provoacă infarctul. Cel puțin este o ipoteză mai realistă decât existența unei entități supranaturale, o ipoteză care micșorează riscul de a fi privit ca un caraghios. Nu contează că un asemenea virus nu a fost încă descoperit, poate că tocmai a apărut aici, în Japonia, adus de un meteorit. Sau poate că este un virus artificial, o armă bacteriologică scăpată de sub control. Nu puteai exclude o asemenea posibilitate. Sigur. O vreme, Asakawa a încercat să se concentreze numai asupra virusului. Pe de altă parte, ipoteza virusului nu șterge toate semnele de întrebare. Cum puteau fi explicate expresiile de uimire de pe fețele lor? De ce Tsuji și Nomi muriseră lipiți de portierele mașinii, ca și cum încercaseră până în ultima clipă să fugă unul de celălalt? De ce autopsiile nu dezvăluiseră nimic neobișnuit? Ipoteza armei bacteriologice oferea un răspuns plauzibil măcar la ultima întrebare: accidentul fusese mușamalizat.

Mergând mai departe pe acest fir logic, deducem că inexistența altor victime demonstrează că virusul nu se transmite pe cale aeriană. Fie se transmite prin sânge infectat, la fel ca SIDA, fie este un virus relativ inofensiv. Dar – elementul crucial – unde au fost contaminați cei patru?

Trebuia să se întoarcă în timp și să cerceteze atent ultimele zile din viețile lor, în august și septembrie, căutând locuri și perioade în care s-ar fi putut afla împreună. Din moment ce gurile

martorilor direcți erau ferecate pe vecie, avea să fie o treabă dificilă. Dacă întâlnirea lor fusese secretă, dacă prietenii și părinții lor nu știau nimic, cum naiba putea el să afle adevărul? Era însă convins că cei patru aveau în comun un loc, un interval de timp, *ceva*.

Așezându-se în fața calculatorului, Asakawa și-a șters virusul din minte. Trebuia să pună cap la cap ultimele însemnări, să rezume conținutul casetei pe care o înregistrase. Trebuia să termine articolul azi. A doua zi, duminică, urma să meargă împreună cu soția lui, Shizu, la sora ei, Yoshimi Oishi. Dorea să vadă cu ochii lui unde murise Tomoko, să simtă direct atmosfera – cât mai rămăsese din ea. Shizu acceptase să facă drumul până la Honmoku doar pentru a-și consola sora mai mare. Nu bănuia adevăratul motiv al soțului ei.

Asakawa a început să lovească furios tastele înainte chiar ca mintea lui să producă un titlu decent pentru articol.

6

Shizu nu-și mai văzuse părinții de o lună. După ce nepoata lor Tomoko murise, veneau la Tokio ori de câte ori puteau, tocmai din Ashikaga, nu doar pentru a-și consola fiica, ci și pentru a fi consolați la rândul lor. Abia azi pricepuse Shizu acest lucru. O durea inima când le vedea fețele îmbătrânite, slăbite și îndurerate. Cândva se bucuraseră de trei nepoți: Tomoko, fiica lui Yoshimi, fata lor cea mare; Kenichi, băiatul fetei lor mijlocii, Kazuko; și Yoko, fiica lui Shizu. Câte un nepot de la fiecare fată, ceva destul de ieșit din comun. Tomoko fusese prima lor nepoată și se înseninau de fiecare dată când o vedeau. O răsfățaseră. Acum păreau atât de întristați, încât era greu de spus cine suferă mai mult, părinții sau bunicii.

Cred că nepoții înseamnă la fel de mult ca și copiii, se gândi Shizu fără să vrea.

Shizu împlinise de curând treizeci de ani. Încercase să se pună în locul surorii ei, să-și închipuie ce-ar simți ea dacă și-ar pierde copilul. Imposibil. Era inutil să o compare pe fetița ei, Yoko, de numai un an și jumătate, cu Tomoko, ce murise la

șaptesprezece ani. Cine și cu ce ar putea să măsoare cât de mult crește dragostea unei mame de-a lungul anilor?

Pe la trei după-amiaza, părinții ei s-au pregătit să se întoarcă acasă, la Ashikaga.

Shizu își ascundea cu greu uimirea. De ce oare îi sugerase Asakawa, care se plângea mereu că e foarte ocupat, să o viziteze pe sora ei? În fond era același soț care lipsise de la înmormântarea fetei invocând scuza ridicolă că trebuie să termine la timp un articol. Iar acum aproape se făcuse ora cinei și Asakawa nu dădea nici cel mai mic semn că ar vrea să plece. Se întâlnise cu Tomoko doar de câteva ori și probabil că nu schimbase cu ea mai mult de două-trei vorbe. Era greu de crezut că se simțea dator față de amintirea defunctei.

Shizu l-a bătut pe Asakawa pe genunchi și i-a șoptit la ureche:

— Dragă, poate ar fi timpul...

— Uită-te la Yoko: îi e somn. Cred că ar trebui s-o lăsăm să doarmă aici.

De obicei, la această oră fetița își făcea siesta de după-amiază. Cum era de așteptat, Yoko începuse să clipească des, avertizându-i că era obosită. Totuși, dacă o lăsau să doarmă se vedeau obligați să rămână acolo încă cel puțin două ore. Ce să discute alte două ceasuri cu sora ei îndoliată?

— Poate să doarmă și în tren, nu crezi? zise Shizu, coborându-și vocea.

— Ultima dată când am încercat treaba asta au apucat-o năbădăile și drumul a fost un calvar. Nu, mulțumesc.

Ori de câte ori plecau de acasă și lui Yoko i se făcea somn pe drum, devenea incredibil de dificilă. Dădea din mâini și din picioare, urla cât o ținea gura și, în general, avea grijă să nu-i lase pe

părinții ei să-și tragă sufletul nici măcar o clipă. Dacă o certau era și mai rău. Se liniștea numai când o lăsau să doarmă. Uneori Asakawa simțea aproape fizic privirile oamenilor din jur și se posomora, ca și cum el și numai el era ținta principală a țipetelor fetiței. Privirile acuzatoare ale celorlalți pasageri îi provocau de fiecare dată o senzație de sufocare.

Natural, Shizu prefera să nu-l vadă în starea aceea de nervozitate extremă, cu obrajii zvâcnind necontrolat și cu fălcile încleștate.

— Minunat. Hai să vedem dacă o putem culca sus.

Yoko stătea în poala ei, cu ochii închiși.

— Mă duc eu s-o culc, a zis el, mângâind cu dosul palmei obrazul lui Yoko.

Cuvintele sunaseră ciudat în gura lui Asakawa, care o ajuta rareori să aibă grijă de copil. Poate că se schimbase ceva în sufletul lui după ce fusese martor la durerea sfâșietoare a unor părinți care-și pierduseră unicul copil.

— Ce te-a apucat azi? Mă sperii.

— Fii liniștită. Oricum, aproape a adormit. Las-o în seama mea.

Shizu a ridicat-o pe Yoko și i-a pus-o în brațe.

— Mulțumesc. Aș vrea să te porți așa tot timpul.

Fetița a început să se strâmbe în timp ce trecea din mâinile mamei în cele ale tatălui, dar, spre ușurarea lui Asakawa, a adormit la loc aproape instantaneu. Asakawa a urcat scările strângând-o la piept. La etaj erau două camere în stil japonez și alta mobilată în stil occidental, cea care fusese a lui Tomoko. A așezat-o pe Yoko pe salteaua din camera tradițională, care avea ferestrele orientate spre sud. Cât timp Yoko dormea, putea s-o lase singură fără

să-și facă griji. Căzuse deja într-un somn adânc și respira regulat.

Asakawa s-a strecurat afară din cameră, a ascultat atent câteva clipe zgomotele de jos, apoi a intrat în dormitorul lui Tomoko. Se simțea oarecum vinovat că încalcă astfel intimitatea moartei. Și oare nu era acesta unul dintre lucrurile pe care le detesta profund? Scopul însă scuză mijloacele: el lupta acum împotriva răului. Nu avea altă soluție, trebuia să meargă până la capăt. Abia îi trecuseră prin minte aceste gânduri și Asakawa constată că se urăște pe sine însuși pentru capacitatea lui de a se agăța de orice motiv, oricât de forțat, ca să-și justifice în mod rațional acțiunile. Dar, a protestat în sinea lui, acum nu se punea problema să scrie un articol: pur și simplu încerca să afle unde și când se întâlniseră cei patru tineri. *Îmi pare rău.*

A deschis pe rând sertarele biroului. Doar articole banale de papetărie și alte nimicuri pe care le-ar fi găsit în biroul oricărei eleve, însă aranjate cu mare grijă. Trei fotografii la minut, câteva scrisori, un carnet de însemnări, o trusă cu ac și ață. Oare după moartea ei părinții îi sortaseră lucrurile? Greu de spus, dar parcă n-o făcuseră. Probabil că Tomoko era o fire ordonată. Spera să găsească un jurnal, ar fi economisit un timp prețios. *Azi m-am întâlnit cu Haruko Tsuji, Takehiko Nomi și Shuichi Iwata și am...* Dacă ar găsi o însemnare fără echivoc... A scos carnetul din sertar și l-a răsfoit. A descoperit apoi în fundul sertarului un jurnal pentru fete, însă acesta conținea doar câteva însemnări pe primele pagini, toate scrise cu mult timp în urmă.

Pe raftul de lângă birou nu se găsea nici o carte, numai o cutie de machiaj roșie, decorată cu un motiv înflorat. A tras sertărașul cutiei. O grămadă

de mărunțișuri. Printre ele erau o mulțime de cercei desperecheați – parcă nici o pereche nu rămăsese întreagă – și un pieptene de buzunar în care mai erau prinse câteva fire de păr fin și negru.

A deschis ușile șifonierului încastrat în perete și l-a învăluit deodată parfumul fetelor de liceu. Dulapul era înțesat cu rochii și fuste viu colorate puse pe umerașe. În mod limpede, cumnata lui și soțul ei încă nu se hotărâseră ce să facă cu ele și hainele, neatinse, mai purtau parfumul lui Tomoko. Asakawa a ciulit urechile, încercând să audă ce se întâmpla jos. Cine știe care ar fi fost reacția lor dacă l-ar fi surprins acolo. Nu se auzea nimic suspect. Probabil că soția lui încă stătea de vorbă cu Yoshimi. A scotocit metodic prin buzunarele tuturor hainelor. Batiste, bilete de cinema, ambalaje de gumă de mestecat, șervețele, o învelitoare din plastic. A examinat-o mai atent și a scos din ea un permis pe linia Yamate-Tsurumi, un carnet de elev și o legitimație. Pe legitimație era scris un nume: cutare Nonoyama. L-a studiat un timp, dar n-a reușit să-și dea seama cum se pronunță caracterele prenumelui. Poate Yuki? Numele de familie nu-i putea spune dacă era vorba de un bărbat sau de o femeie. Ce căuta legitimația altcuiva alături de abonamentul fetei?

Deodată a auzit zgomotul unor pași care urcau scările. A strecurat legitimația în buzunar, a pus la loc tocul de plastic unde îl găsise și a închis ușile șifonierului. A reușit să iasă pe hol chiar în clipa în care cumnata lui urca ultima treaptă.

— Scuză-mă, e vreo baie pe-aici?

Încercase să imite gesturile unui om presat de o urgență.

— E la capătul holului. Yoshimi nu părea să bănuiască ceva. Yoko doarme ca o fetiță cuminte?

— Da, mulțumesc. Îmi cer scuze pentru deranj.

— Nu, te rog, n-ai de ce.

Cumnata lui s-a înclinat scurt, apoi a intrat în dormitorul japonez, ținând o mână pe *obi*[1]-ul chimonoului.

După ce a închis ușa băii, Asakawa a scos repede legitimația din buzunar: „Carte de membru al Clubului Pacific Resorts". Dedesubt erau scrise numele posesorului, seria și data de expirare. A întors cartonașul. Pe verso, cu caractere mici, erau înșirate cele cinci condiții pentru a obține statutul de membru, numele companiei și adresa ei. Clubul Pacific Resorts, Kojimachi 3-5, sector Chiyoda, Tokio. Tel. (03) 261-4922. Dacă n-o găsise sau n-o furase, probabil că Tomoko împrumutase legitimația chiar de la Nonoyama. De ce? Ca să meargă la Pacific Resorts, evident. Care dintre ele și când?

Nu putea telefona din casă. Asakawa a coborât imediat, s-a scuzat din mers că se duce să-și cumpere țigări și a alergat la un telefon public. A format numărul cu mișcări febrile.

— Pacific Resorts, cu ce vă pot ajuta?

Vocea unei tinere.

— Aș vrea să aflu la ce servicii am dreptul dacă am o legitimație de membru pentru stațiunea Pacific Land.

Femeia nu i-a răspuns imediat. Poate că gama de servicii era atât de largă, încât nu avea cum să le enumere pe toate, și-a spus Asakawa, ușor sarcastic.

— Mai precis... De exemplu, într-o zi de weekend, venind de la Tokio, adăugă el.

---

1 Brâu tradițional cu care se leagă chimonoul; *obi*-ul clasic folosit de femei are 4 metri lungime și 60 de centimetri lățime. (N. tr.)

Ar fi bătut imediat la ochi dacă cei patru ar fi lipsit de-acasă două sau trei nopți la rând. Cum nimeni nu aflase despre întâlnirea lor, probabil că fusese o escapadă de o noapte. Tomoko putea să justifice foarte ușor o noapte petrecută în altă parte, de exemplu servindu-le părinților ei veșnica scuză că doarme la o prietenă.

— În stațiunea Pacific Land din Hakone oferim gama completă de servicii, a început femeia să recite pe un ton oficial.

— Îmi puteți spune concret ce servicii asigurați?

— Sigur, domnule. Avem terenuri de golf, de tenis, de atletism și o piscină.

— Și cazare?

— Da, domnule. La alegere, un hotel și un complex de cabane din lemn care pot fi închiriate cu ziua. Să vă trimit un pliant?

— Da, vă rog. Hotelul și cabanele sunt în circuitul public?

— Desigur, dar la alte tarife decât cele pentru membri.

— Înțeleg. Puteți să-mi dați numărul de telefon? Poate mă duc să arunc o privire.

— Dacă doriți, vă pot face o rezervare chiar acum...

— Nu, ăă... S-ar putea să trec cu mașina prin apropiere și o să mă hotărăsc la fața locului dacă vizitez stațiunea... Așadar, îmi puteți da numărul?

— O clipă, vă rog.

În timp ce aștepta, Asakawa a scos din buzunar carnetul și pixul.

— Notați?

Femeia i-a dictat două numere de telefon, fiecare de unsprezece cifre. Codurile locale erau lungi: stațiunea se afla la mama naibii.

— Din pură curiozitate, unde sunt celelalte stațiuni?

— Asigurăm aceleași servicii și în stațiunile noastre de lângă lacul Hamana și de la Hamajima, în prefectura Mie.

Mult prea departe. Fetele nu și-ar fi permis să lipsească de-acasă atâta timp.

— Înțeleg. Se pare că toate sunt pe coasta Pacificului, exact cum sugerează numele companiei dumneavoastră.

Femeia a început să-i descrie în amănunt minunatele avantaje de care se bucurau membrii Clubului Pacific Resorts. Asakawa a ascultat-o politicos o vreme, dar s-a plictisit repede și i-a retezat discursul.

— Perfect. Sunt sigur că voi afla restul citind pliantul dumneavoastră. Să vă dau adresa mea.

Îi dictă adresa și închise telefonul. Mai devreme, în timp ce asculta tirada comercială a funcționarei, începuse să creadă că n-ar fi fost o idee rea să se înscrie și el, în cazul în care și-ar putea permite.

Trecuse o oră de când o dusese pe Yoko la culcare, iar părinții lui Shizu plecaseră acasă. A găsit-o pe Shizu la bucătărie. Spăla vasele și părea gata să explodeze la cel mai mic pretext. Asakawa s-a repezit să aducă alte farfurii din sufragerie.

— Ce te-a apucat așa, din senin? Te porți ciudat, a început Shizu fără să se oprească din spălat. Ai culcat-o pe Yoko, mă ajuți la bucătărie... Vrei să începi o viață nouă? Dacă asta ai de gând, sper să dureze.

Asakawa era pierdut în gânduri și nu avea chef să fie întrerupt. Își dorea, și nu era prima dată, ca Shizu să respecte semnificația numelui ei: „tăcută". Știa că cea mai bună metodă de a închide gura unei femei este să nu-i răspunzi.

— Și, pentru că a venit vorba, i-ai pus scutecul impermeabil înainte s-o așezi pe pat? Nu e cazul să murdărim așternuturile într-o casă străină.

Asakawa și-a păstrat expresia impasibilă și s-a mulțumit să studieze bucătăria. Tomoko murise chiar aici. Găsiseră lângă ea cioburi de sticlă și o baltă de coca-cola. Probabil că virusul o ucisese abia după ce fata luase sticla din frigider și își turnase suc în pahar. Asakawa a deschis frigiderul, încercând să imite cât mai bine mișcările lui Tomoko. Și-a imaginat că ține în mână un pahar și a început să bea.

— Ce faci?

Shizu se holba la el cu gura căscată. Asakawa nu s-a oprit: strângând paharul imaginar în mână, s-a răsucit și s-a uitat în spatele lui. Cum s-a întors, a dat cu ochii de ușa cu geam care despărțea sufrageria de bucătărie. Sticla reflecta lumina neonului de deasupra chiuvetei. Poate din cauză că afară mai era soare și sufrageria era scăldată în lumină, geamul reflecta doar neonul, nu și fețele lor. Dacă de cealaltă parte a geamului ar fi fost întuneric și aici lumină, ca în noaptea când murise Tomoko... geamul ar fi devenit o oglindă și ar fi reflectat scena din bucătărie. Ar fi reflectat fața lui Tomoko schimonosită de groază. Asakawa a început să se gândească la bucata de sticlă ca la un martor căruia nu-i scăpase nimic. Sticla putea fi transparentă sau opacă, în funcție de jocul luminii și al întunericului.

Asakawa și-a apropiat încet fața de geam, centimetru cu centimetru, ca și cum o mână invizibilă l-ar fi tras acolo. Shizu l-a bătut pe umăr. În aceeași clipă, de sus s-au auzit scâncetele lui Yoko. Se trezise.

— S-a sculat!

Shizu și-a șters imediat mâinile cu un șervet. De obicei fetița nu țipa atât de tare când se trezea. S-a repezit pe scara care ducea la etaj.

În timp ce ea ieșea, și-a făcut apariția Yoshimi. Asakawa i-a întins legitimația pe care o găsise în dulap.

— Am găsit-o sub pian.

Rostise cuvintele pe un ton neutru și aștepta o reacție.

Yoshimi a luat cartonașul din mâna lui, l-a privit intens câteva clipe, apoi l-a întors pe partea cealaltă.

— Ciudat. Cum o fi ajuns acolo?

A clătinat din cap, mirată.

— Poate că Tomoko l-a împrumutat de la un prieten.

— Numele nu-mi spune nimic. Nu cred că avea un prieten pe care să-l cheme Nonoyama. S-a uitat în ochii lui Asakawa, deodată foarte îngrijorată. Naiba să-l ia. Poate e ceva important. Jur că fata asta...

Glasul i s-a stins. Chiar și un asemenea detaliu minor putea pune în mișcare mecanismul durerii. Asakawa a ezitat câteva clipe înainte să-i pună întrebarea care-i stătea pe buze, dar în cele din urmă și-a luat inima în dinți:

— Tomoko... În vacanța de vară, Tomoko și prietenii ei au fost cumva în stațiunea asta?

Yoshimi clătină din cap. Nu-și pierduse nici o clipă încrederea în fiica ei. Tomoko nu era genul de fată care minte cu nonșalanță, scuzându-se că rămâne peste noapte la prietene. În plus, învăța pentru examene. Asakawa știa sau cel puțin bănuia ce simte Yoshimi. S-a hotărât să nu-i mai pună întrebări despre Tomoko. O elevă care trăia sub amenințarea examenelor nu i-ar fi mărturisit niciodată mamei sale că avea de gând să închirieze o

cabană pentru o escapadă cu prietenul ei. Ar fi mințit și le-ar fi zis părinților că învață acasă la niște prieteni. Părinții ei n-ar fi aflat niciodată.

— Îl găsesc eu și i-o înapoiez.

Yoshimi și-a înclinat capul, în tăcere, iar în clipa următoare soțul ei a strigat-o din sufragerie. A ieșit în fugă din bucătărie.

Tatăl îndurerat stătea în fața altarului budist instalat de curând și vorbea cu fotografia fiicei sale. Tonul lui era însă șocant de vesel și Asakawa s-a posomorât. Era evident că omul încă nu acceptase moartea fetei și trăia într-o lume imaginară. Nu-l putea ajuta decât rugându-se să treacă cu bine peste această tragedie.

Oricum, tot aflase ceva. Dacă într-adevăr Nonoyama i-a împrumutat lui Tomoko legitimația Pacific Land, el (sau ea) ar fi luat legătura cu părinții fetei și i-ar fi rugat să i-o restituie. Însă mama lui Tomoko nu știa nimic despre legitimație. Era greu de crezut că Nonoyama uitase. Chiar dacă legitimația făcea parte dintr-o ofertă pentru întreaga familie, era probabil îndeajuns de scumpă încât Nonoyama să nu-și permită să renunțe la ea. Ce semnificație aveau toate acestea? Asakawa bănuia că evenimentele se desfășuraseră, cu aproximație, așa: unul dintre cei trei – Iwata, Tsuji sau Nomi – împrumutase legitimația de la Nonoyama. Într-un fel sau altul, legitimația ajunsese apoi la Tomoko și ea o păstrase. Nonoyama îi sunase probabil pe părinții băiatului sau fetei la care ajunsese inițial legitimația. Părinții căutaseră prin lucrurile copilului. Bineînțeles, nu găsiseră nimic. Legitimația se afla aici.

Dacă va lua legătura cu familiile celorlalte trei victime, cu puțin noroc va face rost de adresa lui Nonoyama. Ar putea să le telefoneze imediat, chiar astă-seară. Și, dacă această pistă nu-l va conduce

la un indiciu semnificativ, măcar va ști sigur că legitimația nu-l poate ajuta să descopere când și unde se aflaseră cei patru împreună. În orice caz, trebuia să se întâlnească cu Nonoyama și să audă ce are acesta (sau aceasta) de spus. În ultimă instanță putea oricând să facă rost de adresa lui pornind de la seria legitimației. Probabil că n-ar avea nici un rost să întrebe direct la Pacific Resorts, dar în mod sigur va obține ceva dacă va folosi canalele de informare oficiale ale ziarului.

Cineva îl striga. O voce îndepărtată. *Dragă... Dragă...* Vocea neliniștită a soției lui se amesteca cu scâncetele copilului.

— Poți să vii aici un minut?

Asakawa se smulse din gânduri. De fapt, în clipa următoare nici nu-și mai amintea la ce se gândise până atunci. Plânsul fetiței lui suna ciudat. Senzația devenea tot mai puternică pe măsură ce urca scările.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat-o el pe Shizu, pe un ton acuzator.

— Yoko a pățit ceva. Ascult-o, n-am mai auzit-o până acum plângând așa. Crezi că s-a îmbolnăvit?

Asakawa și-a lipit palma de fruntea fetiței. Nu avea temperatură, dar mânuțele îi tremurau, iar tremurul i-a cuprins repede tot corpul. Fața îi era de un roșu-aprins. Ținea ochii strânși.

— De când țipă așa?

— Plânge din cauză că nu era nimeni cu ea când s-a trezit.

Yoko începea adesea să plângă când se trezea, dacă Shizu nu era pe-aproape. Se liniștea imediat ce maică-sa alerga la ea și o lua în brațe. De obicei, când un copil plânge înseamnă că cere ceva, dar ce? Da, Yoko încerca să le spună ceva. Nu era doar o manifestare de răsfăț. Își acoperise fața cu

mânuțele... Ca și cum încerca să se ascundă. Asta era. Copilul plângea de frică.

Yoko și-a întors capul într-o parte, apoi și-a desfăcut puțin mânuțele: parcă voia să le arate... Asakawa s-a uitat în direcția aceea. A văzut un stâlp. Și-a ridicat privirea. Cam la treizeci de centimetri de tavan atârna o mască *hannya*[1] de mărimea unui pumn, întruchiparea unui demon-femeie. O înspăimântase masca?

— Uite, zise Asakawa, făcând un semn cu bărbia.

Au privit o vreme masca, în tăcere, apoi s-au uitat unul la celălalt.

— Nu se poate... Îi e frică de un demon?

Asakawa s-a ridicat în picioare. A desprins masca de pe grinda unde era atârnată și a așezat-o cu fața în jos pe un dulap, unde Yoko nu o putea vedea. Fetița a tăcut brusc.

— Ce s-a întâmplat, Yoko, te-a speriat demonul cel rău?

Shizu părea ușurată acum, după ce primise o explicație, și își freca fericită obrazul de fruntea fetiței. Asakawa nu era deloc mulțumit; nu știa prea bine de ce, dar dorea să iasă cât mai repede din camera aceea.

— Hai să mergem acasă.

În seara aceea, imediat după ce a intrat pe ușă, Asakawa a telefonat familiilor Tsuji, Nomi și Iwata, în această ordine. Le-a pus tuturor aceeași întrebare,

---

1 Mască tradițională folosită de actori în teatrul No, unde întruchipa arhetipul femeii pe care gelozia și invidia o transformă într-un monstru; aceleași măști sunt folosite în casă, pe post de talisman, pentru alungarea spiritelor rele. (N. tr.)

dacă îi căutase sau nu una dintre cunoștințele copiilor în legătură cu o legitimație de membru de la o stațiune turistică. Ultima persoană cu care a vorbit, mama lui Iwata, i-a dat un răspuns lung și suficient de lămuritor: „Am primit un telefon de la cineva care mi-a spus că a fost coleg de școală cu fiul meu, un băiat mai mare ca el, și că i-a împrumutat legitimația, iar acum o vrea înapoi... Dar am căutat în fiecare colțișor din camera lui și n-am reușit să dau de ea. De-atunci nu-mi mai găsesc liniștea". Asakawa i-a cerut numărul de telefon al lui Nonoyama și l-a sunat imediat.

Nonoyama se întâlnise întâmplător cu Iwata, la Shibuya, în ultima duminică din august, și îi împrumutase legitimația – exact cum bănuise Asakawa. Iwata îi mărturisise că avea de gând să plece într-o excursie cu o prietenă, o liceană care-i plăcea mult. *Înțelegi, vacanța de vară aproape s-a terminat. Vreau să mă mai distrez o dată ca lumea înainte să se sfârșească de-a binelea, altfel n-o să fiu în stare să mă liniștesc și să mă apuc de învățat*. După ce ascultase explicația lui Iwata, Nonoyama izbucnise în râs. *Tâmpitule, studenții din anul pregătitor nici n-ar trebui să aibă vacanță de vară.*

Ultima sâmbătă din august căzuse pe data de 26. În concluzie, dacă Iwata și amica lui plecaseră cu intenția de a rămâne acolo peste noapte, povestea se întâmplase pe 27, 28, 29 sau 30. Asakawa nu știa mare lucru despre școlile pregătitoare, dar cel puțin era sigur că elevele de liceu încep școala pe 1 septembrie.

Poate din cauză că obosise petrecând atâta timp într-un spațiu nefamiliar, Yoko adormise curând lângă mama ei. Când și-a lipit urechea de ușa dor-

mitorului Asakawa a auzit răsuflările lor liniștite, semn că dormeau adânc. Nouă seara... Ora la care Asakawa începea să se relaxeze. Până ce soția și fetița lui nu se duceau la culcare, n-avea nici o șansă să se retragă într-un colțișor din apartamentul lor minuscul și să lucreze în liniște.

Asakawa a luat o sticlă de bere din frigider și și-a umplut un pahar. În seara aceasta berea avea un gust special. Legitimația îl ajutase să progreseze serios. Era aproape sigur că Shuichi Iwata și ceilalți trei fuseseră împreună în stațiune, între 27 și 30 august. Și, foarte probabil, se cazaseră la cabanele Pacific Land din Hakone. Era singura stațiune destul de accesibilă încât să o pună prima pe listă și nu-i venea să creadă că un grup de puști fără prea mulți bani în buzunare și-ar fi putut permite să stea la hotel. Probabil că folosiseră legitimația ca să închirieze o cabană la tariful preferențial pentru membri. La cinci mii de yeni pe noapte, fiecare trebuia să contribuie cu ceva peste o mie de yeni, o sumă rezonabilă.

Ținea la îndemână numărul de telefon al stațiunii. A pus pe masă, alături, și însemnările. Aparent, cea mai rapidă soluție era să telefoneze pur și simplu la recepție și să întrebe dacă un grup de turiști rezervase o cabană pe numele Nonoyama. Însă n-ar fi primit niciodată o asemenea informație la telefon. Natural, orice individ care s-a cățărat pe scara ierarhică în funcția de administrator al unui complex turistic a trecut printr-un instructaj suficient de serios încât să știe că are datoria sfântă de-a apăra intimitatea clienților. Chiar dacă i-ar dezvălui că este reporter la un cotidian important și i-ar explica motivul anchetei, omul tot nu ar accepta să-i dea informații la telefon. Asakawa s-a întrebat dacă era cazul să ia legătura cu

biroul local și să ceară serviciile unui avocat pe care-l cunoșteau și pe care-l putea trimite să arunce o privire în registrul de oaspeți al complexului de cabane. Potrivit legii, recepționerul era obligat să arate registrul doar unui polițist sau unui avocat. Asakawa putea încerca să se dea drept unul sau celălalt, dar probabil că ar fi fost demascat imediat, cu consecințe neplăcute pentru ziar. Era mai puțin periculos și mai sigur să meargă pe canalele oficiale.

Pe de altă parte, ar fi durat cel puțin trei sau patru zile, iar el nu mai avea răbdare. Voia să afle *acum*. Cazul începuse să-l pasioneze atât de tare, încât fiecare clipă trecea în chinuri. Se întreba tot timpul ce va urma. Dacă cei patru chiar petrecuseră o noapte de la sfârșitul lui august într-o cabană din stațiunea de la Hakone și dacă acest fapt l-ar ajuta să dezlege enigma morților, ei bine, care ar fi fost cauza?

Virus, virus.

Era perfect conștient că folosea noțiunea de virus doar fiindcă se temea să nu cedeze tentației de a accepta că la originea întregii povești se afla o entitate misterioasă. Până la un punct părea un act perfect rațional să combați supranaturalul cu armele științei. N-ar fi ajuns nicăieri dacă ar fi încercat să lupte împotriva a ceva de neînțeles folosind cuvinte de neînțeles. Trebuia să traducă ininteligibilul în termeni care aveau sens.

Asakawa și-a amintit de plânsul lui Yoko. De ce fusese atât de înspăimântată după-amiază, când văzuse masca? În drum spre casă, în vagonul trenului, o întrebase pe Shizu:

— Ascultă, i-ai povestit lui Yoko despre demoni?

— Poftim?

— I-ai arătat cărți de povești ilustrate sau ceva asemănător? Ai învățat-o că trebuie să se teamă de demoni?

— În nici un caz. De ce aș fi făcut-o?

Discuția se încheiase aici. Shizu se liniștise, dar Asakawa era îngrijorat. Teama aceea nu putea încolți decât la un nivel profund, subconștient. Și nu era teama care se manifestă fiindcă am fost învățați să ne temem de cutare sau cutare lucru. Când a părăsit prima oară adăpostul cavernelor, omul a fost îngrozit de tunete, furtuni, animale sălbatice, erupții vulcanice, beznă... Când un copil aude sau vede prima dată tunetul sau fulgerul, instinctul îi dictează să se teamă. Perfect explicabil. În primul rând, tunetul este real. Dar demonii? Oricine poate citi într-un dicționar că demonii sunt monștri imaginari sau spirite ale celor morți. Dacă lui Yoko i se făcuse frică de înfățișarea înspăimântătoare a demonului, atunci ar fi trebuit să se teamă și de figurinele Godzilla – în fond, ele sunt concepute tocmai pentru a le da copiilor fiori. Yoko văzuse odată o asemenea figurină în vitrina unui magazin universal, un model la scară al respectivului personaj, executat impecabil. Departe de a fi fost înspăimântată, o privise cu interes și ochii îi scăpăraseră de curiozitate. Cum puteai să explici această reacție? Asakawa era gata să afirme cu mâna pe inimă doar atât: Godzilla, indiferent cum judeci lucrurile, este un monstru imaginar. *Așadar care-i treaba cu demonii? Oare demonii sunt specifici Japoniei? Nu, și alte culturi au imaginat monștri asemănători. Diavoli...* A doua bere nu mai avea un gust la fel de bun ca prima. *Se mai teme Yoko de ceva? Da. De întuneric. Întunericul o înspăimântă teribil. Niciodată nu intră singură într-o cameră întunecată.*

Yo-ko. *Copilul soarelui*. Dar și bezna este reală, este opusul luminii.

Chiar în clipa aceea, Yoko dormea în brațele mamei sale, într-o încăpere cufundată în beznă.

Partea a doua

COLINE

1

Joi, 11 octombrie

Ploaia se înteţise, şi Asakawa a pus în funcţiune ştergătoarele de parbriz. La Hakone vremea se putea schimba într-o clipită. În Odawara cerul fusese senin, dar pe măsură ce şoseaua urca aerul era tot mai încărcat cu umezeală. Până să ajungă la trecătoare, fusese întâmpinat în câteva rânduri de rafale de vânt şi ploaie. Dacă n-ar fi fost noapte, culoarea norilor de deasupra piscului Hakone l-ar fi putut ajuta să ghicească cum era vremea în munţi. Era însă întuneric beznă şi trebuia să-şi concentreze atenţia asupra fâşiei de şosea luminată de fasciculele farurilor. Abia când oprise maşina şi se uitase la cer observase că stelele dispăruseră. Când se urcase în trenul rapid pentru Kodama, Tokio era încă scăldat în lumina asfinţitului. Când închiriase maşina la gara din Atami, luna mai apărea fugar prin spărturile din nori. Acum, picăturile fine de ploaie căzând pieziş în razele farurilor se transformau văzând cu ochii într-un adevărat şuvoi care lovea furios parbrizul.

Ceasul digital de deasupra vitezometrului arăta 7.32. Asakawa a calculat repede cât timp îi luase drumul până acolo. Trenul plecase din Tokio la 5.16 și ajunsese la Atami la 6.07. Până când reușise să completeze formularele la biroul de închirieri auto se făcuse 6.30. Se oprise apoi la un magazin și cumpărase două cutii cu supă de tăiței și o sticluță de whisky. Și până izbutise să-și găsească drumul prin labirintul de străduțe cu sens unic și să iasă din oraș, se făcuse șapte.

În fața lui apăruse un tunel cu intrarea conturată de o salbă de lumini portocalii. La celălalt capăt al tunelului, dincolo de creasta Tanna, imediat după ce va intra pe autostrada Atami-Kannami, va vedea desigur primele indicatoare anunțând stațiunea Pacific Land din Hakone. După ce mașina a intrat în tunel, sunetul motorului s-a amplificat brusc. În același timp, mâinile lui, bordul, banchetele, întreg interiorul automobilului s-au colorat într-un portocaliu palid. Asakawa a simțit cum calmul îl părăsește treptat, cum începe să i se ridice părul pe ceafă. Din sens opus nu venea nici o mașină. Ștergătoarele scârțâiau, frecându-se de sticla acum uscată. Le-a oprit. În ritmul acesta avea să ajungă în stațiune pe la opt. Nu-i venea să apese mai tare pe accelerație, cu toate că șoseaua era pustie. În mod instinctiv, Asakawa se temea să ajungă în locul în care își dorise să ajungă.

După-amiaza, la 4.20, urmărise cu privirea o foaie de hârtie care ieșea înnebunitor de încet din faxul de la redacție. Era răspunsul de la biroul din Atami și se rugase să conțină copia paginilor din registru cu rezervările din perioada 27-30 august. Aproape sărise în sus de bucurie când le văzuse. Bănuiala lui se adeverise. Îi săriseră imediat în ochi cele patru nume: Nonoyama, Oishi, Tsuji și Nomi.

În noaptea de 29, cei patru fuseseră cazați la cabana B-4. Evident, Shuichi Iwata se dăduse drept Nonoyama. Acum știa când și unde se aflaseră împreună: miercuri, 29 august, în stațiunea turistică Pacific Land din Hakone, în cabana B-4. Cu exact o săptămână înainte să moară în condiții inexplicabile.

Pe loc, acolo și atunci, Asakawa pusese mâna pe telefon și formase numărul stațiunii pentru a rezerva cabana B-4. A doua zi avea în agendă doar o ședință de redacție, la ora unsprezece, așadar putea să rămână liniștit la Hakone peste noapte. Avea timp suficient să se întoarcă la Tokio.

Bun, asta e. Mă duc. Mă duc la fața locului.

Era nerăbdător. Dar nu și-ar fi închipuit în ruptul capului ce-l așteptă acolo.

Imediat cum a ieșit din tunel, a văzut ghereta de la intrarea pe autostradă și l-a întrebat pe funcționar în timp ce-i întindea trei sute de yeni în monede:

— Pentru stațiunea Pacific Land, drept înainte?

Știa foarte bine că trebuia să meargă drept înainte. Verificase pe hartă de mai multe ori. Pur și simplu avea senzația că trecuse nepermis de mult timp de când nu mai văzuse o ființă omenească și ceva din adâncul lui îl îndemna să vorbească.

— E un indicator chiar în față. Când ajungeți la el, faceți la stânga.

A luat tichetul. La un trafic atât de redus aproape că nu merita să plătești un om care să piardă vremea aici. Oare cât timp era obligat individul să rămână închis în ghereta lui? Asakawa nu se grăbea să pornească și bărbatul i-a aruncat o privire

bănuitoare. S-a chinuit să-i zâmbească și a demarat încet.

Bucuria pură pe care o simțise acum câteva ore, când stabilise data și locul întâlnirii celor patru tineri, se stinsese treptat și în cele din urmă dispăruse. Figurile lor i-au apărut fugar în minte. Muriseră la o săptămână după ce petrecuseră o noapte la cabana din stațiune. *Mai ai timp să te întorci*, păreau ei să-l îndemne, rânjind. Dar acum nu se mai putea întoarce. Pe de o parte, instinctul lui de reporter intrase în viteză. Pe de altă parte, nu avea nici un rost să nege că îi era teamă să meargă acolo singur. Era însă o chestiune de orgoliu. Dacă l-ar fi chemat pe Yoshino, probabil că acesta ar fi venit într-un suflet, dar nu era o idee fericită să apeleze la serviciile unui coleg. Asakawa își făcuse însemnări pe tot parcursul investigației și le salvase pe o dischetă. Ce-i trebuia lui acum era un om care să nu-l încurce, ci să-l ajute să meargă mai departe fără să-i ceară ceva în schimb... Știa pe cine se poate bizui, nu asta era problema. Cunoștea un asemenea om, unul care i s-ar fi alăturat din pură curiozitate. Era lector cu jumătate de normă la universitate, deci avea timp liber la discreție. Aparent era persoana potrivită, dar... Exista un dar: avea prea multe ciudățenii. Asakawa nu știa cât timp ar fi fost în stare să-l suporte.

În fața lui, pe versantul muntelui, a apărut indicatorul pentru stațiunea Pacific Land. Nu era un semnal luminos, ci un simplu panou alb pe care erau mâzgălite cu vopsea neagră câteva caractere. În mod sigur nu l-ar fi observat dacă nu s-ar fi uitat întâmplător în direcția aceea chiar în clipa când îl luminaseră farurile mașinii. A ieșit de pe autostradă și a început să urce pe un drum de munte mărginit de parcele în terasă. Pentru un drum de

acces spre o stațiune importantă părea îngrozitor de îngust, și prin mintea lui Asakawa începură să se perinde imagini fantastice cu șoseaua sfârșindu-se brusc în mijlocul pustietății. Întunericul, panta abruptă și curbele strânse l-au obligat să schimbe viteza într-o treaptă inferioară. Se ruga în gând să nu apară nimeni din sensul opus, pentru că mașinile n-ar fi avut loc să treacă una pe lângă alta.

La un moment dat ploaia s-a mai potolit, dar Asakawa abia a înregistrat schimbarea. Condițiile meteorologice păreau să fie complet diferite de-o parte și de cealaltă a crestei Tanna.

Șoseaua nu se sfârșea brusc, cum se temuse el, ci urca mereu. După o vreme au început să apară case de vacanță răzlețe. Porumbul și arbuștii care creșteau pe marginile drumului îl făceau să pară și mai meschin. Asakawa era din ce în ce mai nervos de fiecare dată când trebuia să se angajeze într-o curbă strânsă. Deodată, fără nici un avertisment, șoseaua s-a lărgit, calitatea asfaltului s-a îmbunătățit sensibil și pe acostament s-au ivit șiruri de felinare elegante. Schimbarea l-a uluit de-a binelea. Când a intrat în sfârșit în stațiunea Pacific Land, s-a pomenit ca prin farmec în mijlocul unui decor luxos. Unde dispăruse cărarea care îl purtase până aici?

Clădirea cu trei etaje din fața parcării spațioase era în același timp punct de recepție și restaurant. Fără să stea prea mult pe gânduri, Asakawa a oprit mașina în fața scării și a intrat în hol. S-a uitat la ceas: opt fix, exact cum își programase. De undeva, de afară, se auzea un zgomot ritmic. În spatele clădirii erau patru terenuri de tenis și câteva perechi jucau pe viață și pe moarte în lumina gălbuie a instalației de nocturnă. În mod surprinzător, toate terenurile erau ocupate. Asakawa nu era

în stare să înțeleagă ce motiv ar fi avut cineva să bată drumul până acolo, într-o seară de joi de la mijlocul lunii octombrie, doar ca să joace o partidă de tenis. Departe, mult mai jos decât terenurile de tenis, tremurau în noapte luminile orașelor Mishima și Numazu. Dincolo de ele, un hău întunecat, negru ca smoala: golful Tago.

A intrat în holul recepției. Restaurantul se afla chiar în fața lui. Peretele despărțitor era din sticlă de sus până jos, astfel că putea privi înăuntru ca într-un acvariu. Asakawa a avut o altă surpriză. Restaurantul se închisese la opt, dar era încă pe jumătate plin cu familii și grupuri de tineri. Ce naiba se petrecea aici? A clătinat din cap, încercând să priceapă. De unde veniseră atâția oameni? Nu putea să accepte că ajunseseră cu toții în stațiune urcând pe același drumeag. Poate că drumul pe care-l folosise el era intrarea din spate. Pesemne că exista o altă cale de acces, impunătoare și perfect luminată. Cu toate acestea, funcționara cu care vorbise la telefon îi explicase suficient de limpede traseul. *Când ajungeți la jumătatea distanței dintre Atami și Kannami, luați-o la stânga. De acolo veți urca pe un drum de munte.* Asta și făcuse. Era imposibil să existe un al doilea drum către stațiune.

Deși recepționerul îl anunțase că nu mai primeau comenzi, Asakawa a intrat totuși în restaurant. În spatele ferestrelor largi o peluză îngrijită cu meticulozitate cobora în noapte, într-o pantă blândă, către luminile orașelor din vale. Lămpile din restaurant luminau slab – probabil în mod intenționat, pentru a-i ajuta pe clienți să admire priveliștea. Asakawa a oprit un chelner care trecea prin apropiere și l-a întrebat cum poate să ajungă la complexul de cabane. Bărbatul a întins mâna în

direcția holului de la intrare prin care Asakawa tocmai trecuse.

— Mergeți cam două sute de metri pe drumul care o ia la dreapta. O să vedeți recepția.

— Aveți o parcare și acolo?

— Puteți parca în fața recepției.

Simplu. Ar fi găsit și singur cabanele dacă și-ar fi continuat drumul, în loc să se oprească aici. Asakawa își putea explica destul de precis de ce fusese atras de clădirea modernă și de ce dăduse buzna în restaurant. Erau oarecum liniștitoare. Tot drumul până acolo își închipuise că va găsi doar câteva cabane din lemn primitive și întunecate, decorul perfect pentru un scenariu de tip *Vineri 13*[1], iar clădirea în care intrase era exact opusul viziunii sale. Având în fața ochilor dovada că tehnologia modernă funcționa impecabil în jurul lui, se simțea mai liniștit, mai puternic. Singurul lucru care îl mai deranja acum era amintirea drumului modest pe care urcase din „lumea de jos" și faptul că, în ciuda accesului incomod, o mulțime de oameni veniseră să joace tenis sau să se bucure de o masă bună în „lumea de sus". Nu știa prea bine de ce îl sâcâia acest gând. Poate din cauză că, într-un anumit fel, nici unul dintre personajele de-aici nu părea... real.

Din moment ce terenurile de tenis și restaurantul erau aglomerate, ar fi trebuit să audă glasurile vesele ale vilegiaturiștilor și în complexul de cabane. Cel puțin la asta se așteptase. Nu se auzea nimic. Stând acolo, la marginea parcării, și privind în vale, a reușit să zărească doar câteva cabane risipite printre copaci, pe panta lină a versantului. Tot ce

---

1 *Friday the 13th*, film horror american produs în 1980, a cărui acțiune se desfășoară într-o tabără de vacanță. (N. tr.)

se afla mai jos era ascuns în bezna pădurii, în afara razei de acțiune a felinarelor de pe marginea drumului și neatins de lumina firavă care se strecura prin ferestrele cabanelor. B-4, unde urma să-și petreacă noaptea, părea că se află la granița dintre întuneric și lumină. Nu se vedea din ea decât partea de sus a ușii.

Asakawa a ocolit clădirea până a ajuns în față, a deschis ușa biroului de recepție și a intrat. A auzit sunetul unui televizor, dar n-a văzut pe nimeni. Recepționerul se afla probabil în spate, într-o cameră mobilată în stil japonez, și nu îl observase. Asakawa nu vedea tot interiorul încăperii, pentru că privirea îi era blocată de tejgheaua recepției. După toate aparențele funcționarul se uita nu la un program de televiziune, ci la un film american pe casetă. Asakawa prinse replicile unui dialog în engleză și văzu lumina ecranului reflectându-se în geamurile unui dulap din camera în care se afla. Dulapul era plin cu casete video perfect aliniate. Asakawa și-a pus mâinile pe tejghea și a spus un „Bună seara" răsunător. În clipa următoare, în pragul ușii a apărut un bărbat mărunt, de vreo șaizeci de ani, care s-a înclinat și i-a răspuns prompt „Bine ați venit". Probabil că tot el le arătase registrul corespondentului din Atami și avocatului, și-a spus Asakawa în timp ce-i zâmbea.

— Am făcut o rezervare pe numele Asakawa.

Bărbatul a deschis un carnet și i-a confirmat rezervarea.

— Veți sta în B-4. Vă rog, vreți să vă scrieți aici numele și adresa?

Asakawa și-a scris numele real. Îi înapoiase lui Nonoyama legitimația, altfel cine știe, poate ar fi fost tentat s-o folosească.

— Vasăzică sunteți neînsoțit?

Funcționarul îl privea bănuitor. Până atunci nici un turist nu venise singur. Era mai avantajos pentru o persoană să stea la hotel. Omul i-a întins câteva foi de hârtie, apoi s-a întors spre dulapul cu uși de sticlă.

— Dacă vreți, puteți să luați una. Avem majoritatea filmelor de succes.

— A, închiriați casete?

Asakawa a trecut în revistă titlurile casetelor care acopereau peretele, dar fără prea mare entuziasm. *Indiana Jones în căutarea arcei pierdute*, *Războiul stelelor*, *Înapoi în viitor*, *Vineri 13*. Toate filmele americane populare, mai ales science-fiction. Și multe producții recente. Probabil că în cabane stăteau mai curând grupuri de tineri. Nu a găsit nici un titlu care să-i trezească interesul. Pe deasupra, nu venise aici să se odihnească.

— Mi-e teamă că mi-am adus de lucru.

A ridicat de pe podea mașina de scris electronică și i-a arătat-o recepționerului cu un gest demonstrativ. Acum omul părea să înțeleagă în sfârșit de ce Asakawa era singur.

— Bine... Spuneți-mi, găsesc acolo veselă și tot ce mai trebuie?

— Da. Vă rog să folosiți orice doriți.

Singurul obiect pe care Asakawa avea de gând să-l folosească era un ibric în care să fiarbă apă pentru supa de tăiței. Recepționerul i-a înmânat cheia cabanei și un rând de așternuturi, i-a explicat cum să ajungă la B-4 și i-a urat pe un ton exagerat de ceremonios:

— Vă rog să vă simțiți ca acasă.

Înainte să atingă clanța, Asakawa și-a pus mănuși de cauciuc. Le luase mai mult ca să aibă

cugetul împăcat, de parcă ar fi fost un talisman vrăjit care putea să țină virusul la distanță.

A deschis ușa și a aprins lumina de la comutatorul din vestibul. Becul de o sută de wați i-a dezvăluit un living spațios. Pereți acoperiți cu tapet, covor gros, canapea cu patru locuri, televizor, chicinetă. Totul era nou, totul era aranjat în mod funcțional. Și-a scos pantofii și a intrat. Pe una din laturile livingului se întindea o terasă, iar la parter și la etaj erau dormitoare mici în stil japonez. Una peste alta, cam mult spațiu pentru un singur om. A tras perdelele și a deschis ușa glisantă din sticlă, inspirând adânc aerul răcoros al nopții. Camera era imaculată, ca și cum dorea neapărat să-i înșele așteptările. A realizat brusc că era posibil să se întoarcă acasă fără să fi aflat ceva nou.

A intrat în dormitorul de lângă living și a verificat dulapul. Nimic. S-a dezbrăcat de cămașă și pantaloni, le-a pus în dulap și s-a îmbrăcat cu un trening. A urcat apoi la etaj și a aprins lumina în primul dormitor. Mă port ca un copil, și-a zis el posomorât. Fără să-și dea seama ce face, aprinsese lămpile din toată cabana.

Având acum suficientă lumină, a deschis încetișor ușa băii. Mai întâi a inspectat încăperea din prag și a lăsat ușa larg deschisă cât timp a rămas înăuntru. Și-a amintit de ritualul de alungare a spaimei din vremea copilăriei, de nopțile de vară când era prea speriat să se ducă singur la baie. Obișnuia să lase ușa crăpată și îl ruga pe tatăl lui să stea de pază afară.

În spatele unui panou din geam jivrat a găsit o cabină de duș modernă. Nu se simțea nici urmă de abur, iar faianța din jurul căzii și cada însăși erau perfect uscate. Trecuse mult timp de când ultimii turiști plecaseră din cabană. Și-a scos cu greu

mănușile. Îi transpiraseră mâinile și cauciucul i se lipise de piele. Adierea răcoroasă de munte se strecura în cameră, făcând perdelele să tremure.

Asakawa a umplut un pahar cu cuburi de gheață din frigider și a turnat în el jumătate din sticluța de whisky pe care o cumpărase pe drum. Era pe punctul să adauge apă, dar s-a răzgândit în ultima clipă. A închis robinetul, încercând să se convingă că un whisky simplu cu gheață e mult mai bun. În realitate îi era frică să bea apă de la chiuveta din cabană. Sigur, fusese neglijent și când luase cuburile de gheață din frigider, dar își amintise apoi că temperaturile extreme inhibă microorganismele și se mai liniștise.

S-a așezat comod pe canapea și a aprins televizorul. Camera s-a umplut imediat cu muzica săltăreață a unei noi vedete pop. Văzuse emisiunea muzicală și la Tokio, la aceeași oră. A schimbat canalul. Nu avea totuși intenția să se uite la ceva anume, așa că a potrivit volumul la un nivel acceptabil și a deschis geanta de voiaj. A scos o cameră video și a pus-o pe masă. Trebuia să înregistreze totul pe bandă – bineînțeles, dacă va avea ce. A sorbit o gură de whisky. Nu mult, cât să-i dea curaj. Și-a repetat din nou în minte tot ce aflase până atunci. Putea să-și ia adio de la articol dacă în noaptea asta nu găsea nici un indiciu. Pe de altă parte, poate că era mai bine așa. Prefera să nu găsească nimic decât să fie următoarea victimă a virusului... În fond, era dator să se gândească în primul rând la familia lui. Nu dorea să moară, și în nici un caz într-un mod straniu. Și-a pus picioarele pe masă.

Ce mai aștepți? Nu ți-e frică? De fapt, n-ar trebui să-ți fie frică? Poate că îngerul morții se pregătește să te ia.

Asakawa s-a uitat nervos de jur împrejurul camerei. Nu-și putea fixa privirea într-un punct anume. Avea senzația că teama lui s-ar materializa subit în momentul în care ar face această greșeală.

În living a pătruns o adiere rece, mai puternică decât înainte. A închis fereastra și, când se pregătea să tragă perdelele, privirea lui s-a oprit involuntar în bezna de-afară. Chiar în fața ferestrei se înălța acoperișul cabanei B-5. Dincolo de el întunericul era și mai adânc. Pe terenurile de tenis și în restaurant văzuse o mulțime de oameni. Aici însă era singur. A tras perdelele și s-a uitat la ceas: 8.56. Nu trecuse nici o jumătate de oră de când intrase în cabană. I se părea că stă acolo de cel puțin un ceas. Totuși, faptul că se afla unde se afla nu era, în sine, periculos. A încercat să se calmeze, repetându-și de mai multe ori că acesta era adevărul. La urma urmelor, câți oameni dormiseră în cabana B-4 în cele șase luni de când fusese dată în folosință? Doar nu muriseră toți în împrejurări stranii. Potrivit cercetărilor lui, numai Tomoko și prietenii ei. E drept, dacă va săpa mai adânc va mai avea poate și alte surprize, dar deocamdată asta părea a fi tot. În concluzie, nu era nici o problemă dacă stătea pur și simplu în cabană. Problema era ce făcuseră acolo cei patru pușți.

Bun, ce-au făcut aici?

Asakawa repetă întrebarea, ușor modificată:

Ce puteau *face aici?*

Nu găsise nimic care să aducă a indiciu, nici în baie, nici în dulapuri, nici în frigider. Presupunând, prin absurd, că uitaseră acolo un obiect, probabil că administratorul îl aruncase când făcuse curățenie în cabană. Prin urmare, în loc să piardă vremea aici și să bea whisky, mai bine s-ar duce să stea de vorbă cu omul. Ar câștiga timp.

Terminase primul pahar. Și l-a pregătit pe al doilea, dar a turnat mai puțin. Nu-și putea permite să se amețească. A pus în el o grămadă de gheață și de data aceasta a adăugat și apă de la robinet. Probabil că simțul pericolului i se mai tocise între timp. Deodată s-a simțit ridicol: bătuse degeaba atâta drum până acolo când avea de lucru până peste cap. Și-a scos ochelarii, s-a spălat pe față la chiuveta din baie și s-a privit în oglindă. Avea figura unui om bolnav. Poate contractase deja virusul. A dat peste cap paharul și l-a umplut din nou.

Întorcându-se în living, Asakawa a observat abia atunci un carnețel așezat pe raftul de lângă măsuța telefonului. Pe copertă era scris un singur cuvânt: *Amintiri*. A răsfoit câteva pagini.

Sâmbătă, 7 aprilie
Nonko nu va uita niciodată această zi. De ce? E s-e-c-r-e-t. Yuichi e minunată. He, he!

NONKO

Hotelurile și motelurile aveau de multe ori în dotare astfel de carnețele în camere, ca oaspeții să-și noteze impresiile.

Pe pagina următoare era un desen naiv înfățișând două personaje, probabil mama și tata. O excursie în familie. Însemnarea purta data de 14 aprilie – desigur, tot o sâmbătă.

Tata e gras,
Mama e grasă,
Și eu sunt gras.
14 aprilie

Asakawa a continuat să citească. Simțea un impuls aproape irezistibil să deschidă carnetul la

ultimele pagini, dar și-a impus să parcurgă însemnările în ordine. Se temea că i-ar putea scăpa ceva dacă nu ar respecta cronologia.

Poate că nu era chiar așa, din moment ce era de presupus că unii oaspeți nu scriau nimic în carnet, dar datele însemnărilor arătau că până la începutul verii turiștii veniseră aici doar la sfârșit de săptămână. Apoi intervalul de timp dintre însemnări începea să se micșoreze. În ultima săptămână din august șirul impresiilor era aproape neîntrerupt, în general lamentări despre sfârșitul verii.

Duminică, 20 august
Altă vacanță de vară a venit și s-a dus. Și-a fost nasoală. Să mă ajute careva! Salvați-l pe săracu' de mine! Am o motocicletă de 400. Arăt bine. Un chilipir!
A.Y.

Individul folosise cartea de oaspeți pentru a-și face reclamă, sperând că-și va găsi o parteneră prin corespondență sau mai mult decât atât. După toate aparențele și altora le venise aceeași idee.

Era totuși o lectură interesantă. Se uită la ceas: nouă.

Apoi Asakawa întoarse pagina.

Joi, 30 august
Au! Consideră că te-am avertizat: nu te uita la ea decât dacă ai sânge în tine. O să-ți pară rău dacă o faci. (Râs malefic.)
S.I.

Doar atât spunea mesajul. Era datat 30 august. A doua zi din excursia celor patru. Inițialele „S.I." proveneau fără îndoială de la „Shuichi Iwata".

Însemnarea lui Iwata se deosebea radical de celelalte. Ce-a vrut să zică? *Nu te uita la ea.* Ce putea fi *ea*? Asakawa a închis carnetul și, fără să poată spună de ce, l-a privit dintr-o parte. Nu se închidea bine, între file rămăsese un mic spațiu. A pus degetul chiar acolo și l-a deschis din nou. *Au! Consideră că te-am avertizat: nu te uita la ea decât dacă ai sânge în tine. O să-ți pară rău dacă o faci. (Râs malefic.) S.I.* Cuvintele săriseră de pe hârtie drept în ochii lui. De ce se deschide carnetul exact la această pagină? A reflectat câteva clipe. Poate că puștiul a scris mesajul și-apoi a așezat ceva greu pe carnet. Greutatea obiectului imprimase hârtiei o forță care persistase până azi. Și cine știe, poate că obiectul în cauză fusese chiar „ea", ceva la care era mai bine să nu te uiți. Părea plauzibil.

Asakawa a privit febril în jur, insistând asupra raftului de lângă măsuța telefonului. Nimic. Nici măcar un creion.

S-a rezemat de spătarul canapelei și a continuat să citească.

Următoarea însemnare era datată sâmbătă, 1 septembrie, dar nu se deosebea de celelalte, nici nu preciza dacă studenții cazați aici după plecarea celor patru o văzuseră pe *ea*. Și, până la sfârșitul cărții de oaspeți, „ea" nu mai era menționată deloc.

Asakawa a închis carnetul și și-a aprins o țigară. *...nu te uita la ea decât dacă ai sânge în tine.* Nu era greu de ghicit că *ea* era înspăimântătoare.

A deschis din nou carnetul, la întâmplare, și a netezit ușor paginile. Indiferent ce folosise autorul însemnării, fusese în mod sigur un obiect suficient de greu, încât să anihileze tendința carnetului de a se închide singur. I-a trecut prin minte un exemplu absurd: o fotografie cu fantome, chiar una înrămată, n-ar fi fost de-ajuns. Poate o revistă groasă

sau o carte cu coperte cartonate... În orice caz, ceva la care te puteai uita. Trebuia să-l întrebe pe recepționer dacă găsise în cabană vreun obiect ciudat după ce plecaseră puștii, pe 30 august. Era aproape sigur că omul uitase, dar cine știe, dacă fusese un obiect neobișnuit poate că ținuse minte.

În clipa când s-a ridicat în picioare, privirea lui Asakawa a căzut pe videorecorderul de sub televizor. Pe ecranul televizorului o actriță celebră tocmai își fugărea soțul trăgând după ea un aspirator. O reclamă pentru aparatură electrocasnică.

Da, și o casetă video e destul de grea ca să țină deschis carnetul. Și ar fi avut de unde să facă rost de una.

Cu genunchii încă îndoiți, Asakawa a strivit repede țigara în scrumieră. Își amintise de dulapul cu casete din biroul recepționerului. Mai știi, poate că se uitaseră la un film horror interesant și se gândiseră să-l recomande următorilor oaspeți ai cabanei – hei, ăsta e tare, merită să-l vezi. Dacă asta era tot... Ba nu, stai puțin. Dacă așa stăteau lucrurile, de ce nu a pomenit Iwata titlul filmului? Dacă intenția lui a fost să spună cuiva că, de exemplu, *Vineri 13* e un film extraordinar, de ce nu a scris pur și simplu că *Vineri 13* e un film extraordinar? Ce rost avea să se complice lăsând caseta pe carnetul deschis? Prin urmare *ea* era ceva care nu avea nume, ceva a cărei identitate nu putea fi precizată.

Ei bine? Merită să verifici?

Bineînțeles, nu avea nimic de pierdut, mai ales că nu găsise alte indicii până atunci. În plus, nu-i folosea la nimic să rămână acolo și să întoarcă problema pe toate fețele, la nesfârșit. Asakawa a ieșit din cabană, a urcat treptele de piatră și a deschis din nou ușa recepției.

La fel ca prima dată, încăperea era pustie. Se auzea doar sunetul televizorului deschis în camera

din spate. Pesemne că omul lucrase o viață întreagă la oraș, ieșise la pensie și se hotărâse să-și trăiască restul zilelor în sânul naturii, prin urmare se angajase recepționer într-o stațiune montană. În cele din urmă slujba se dovedise a fi cumplit de plictisitoare și acum singura lui distracție era să se uite la filme de dimineața până seara. Recepționerul a apărut în pragul ușii înainte ca el să deschidă gura pentru a-și anunța prezența. Fără să vrea, Asakawa i s-a adresat pe un ton ușor jenat:

— M-am gândit totuși că aș putea să închiriez o casetă.

Recepționerul a arborat un rânjet de mulțumire.

— Sunteți invitatul meu, luați ce doriți. Costă trei sute de yeni bucata.

Asakawa a trecut iar în revistă titlurile filmelor horror. *Legenda casei blestemate, Exorcistul, The Omen*. Le văzuse pe toate în anii studenției. *Nimic altceva?* Trebuia să mai fie vreun film pe care nu-l observase. A scotocit iarăși de la un capăt la celălalt al raftului, dar nu a găsit nimic. A luat-o de la început, citind fiecare titlu în parte. În dulap erau peste două sute.

Și, chiar atunci, pe raftul cel mai de jos, la margine, a văzut o casetă fără cutie aruncată neglijent pe-o parte. Toate celelalte erau în cutiile lor cu coperte țipătoare și titluri care săreau în ochi, dar caseta răzleață nici măcar nu avea etichetă.

— Ce-i asta?

După ce a rostit întrebarea, Asakawa a realizat că folosise un pronume și arătase caseta cu degetul. Dacă nu avea titlu, cum altfel ar fi putut să o ceară?

Recepționerul s-a încruntat, vizibil încurcat, și îi răspunse într-un mod nu chiar inteligent: „Îi?" Apoi s-a întins și a luat caseta de pe raft.

— A, asta? Nimic.

Mă întreb dacă individul are habar ce-i pe casetă.

— Ați văzut filmul? insistă Asakawa.

— Stați să mă gândesc.

Recepționerul a clătinat din cap de mai multe ori, ca și cum încerca să înțeleagă ce căuta acolo obiectul în discuție.

— Dacă nu vă supărați, aș putea s-o închiriez?

În loc să-i răspundă imediat, omul s-a plesnit peste coapsă.

— Aha, acum îmi amintesc. Făceam curat într-o cameră și-am dat peste ea. Am crezut că e una dintre casetele noastre și am adus-o aici, dar...

— Nu cumva, din întâmplare, ați găsit-o în B-4?

Asakawa rostise cuvintele rar, ca să fie sigur că recepționerul înțelege sensul lor. Omul a râs și i-a făcut semn că nu știa.

— N-am nici cea mai mică idee. S-a întâmplat acum vreo două luni.

Asakawa l-a întrebat din nou:

— Ați... văzut... filmul?

Recepționerul a clătinat iar din cap. Zâmbetul îi dispăruse.

— Nu.

— Atunci lăsați-mă s-o închiriez.

— Aveți de gând să înregistrați ceva de la televizor?

— Da, de fapt... Ăă...

Bărbatul a studiat caseta pe care o ținea în mână.

— Urechiușele sunt rupte. Vedeți? Nu puteți să înregistrați pe ea.

Asakawa începuse să se enerveze. Poate alcoolul era de vină.

Dobitocule, ți-am spus că vreau s-o închiriez, dă-mi-o odată, a urlat el în gând. Dar, indiferent cât

de amețit ar fi fost, Asakawa nu reușea niciodată să-și exteriorizeze agresivitatea.

— Vă rog. V-o aduc înapoi în cel mai scurt timp.

S-a înclinat. Recepționerul nu reușea să priceapă de ce clientul acesta manifesta un interes atât de exagerat față de o vechitură de casetă. Poate că era ceva cu adevărat *interesant*, scene pe care fostul ei proprietar uitase să le șteargă. Acum îi părea rău că nu verificase caseta când o găsise. L-a copleșit dorința subită de a vedea pe loc înregistrarea, dar nu putea să refuze un client care tocmai i-o ceruse. I-a întins caseta. Asakawa a băgat mâna în buzunar pentru a-și scoate portofelul, dar omul l-a oprit imediat cu un gest.

— E în regulă, nu trebuie să plătiți. Nu vă pot lua bani pentru caseta asta, nu-i așa?

— Mulțumesc mult. V-o aduc înapoi imediat.

— Dacă e ceva care merită, chiar vă rog!

Recepționerul văzuse deja toate filmele cel puțin o dată și multe dintre ele nu-l mai interesau deloc. Cum naiba reușise să-l rateze tocmai pe acesta? *Mi-aș fi omorât un ceas sau două. Lasă, probabil că e înregistrarea vreunui show TV idiot.*

Era sigur că blestemata de casetă se va întoarce la el foarte curând.

2

Banda fusese rulată la loc. Era o casetă obișnuită, de 120 de minute, o marcă pe care-o puteai cumpăra de oriunde și, așa cum îi atrăsese atenția recepționerul, cele două urechiușe de siguranță erau rupte. Asakawa a aprins videorecorderul și a împins caseta înăuntru. S-a așezat pe jos cu picioarele încrucișate, chiar în fața televizorului, a inspirat adânc și a apăsat pe butonul *play*. S-a auzit bâzâitul motorașelor. Spera din tot sufletul să găsească pe casetă cheia pentru misterul dispariției celor patru. Apăsase pe *play* hotărât să se mulțumească cu un singur indiciu – orice indiciu. Nu e nici un pericol, s-a încurajat el. Ce mi se poate întâmpla dacă mă uit la o înregistrare video?

Pe ecran au fulgerat pete de culoare însoțite de sunete neinteligibile, dar imaginea s-a stabilizat imediat după ce a selectat canalul pentru semnal video.

Apoi ecranul s-a făcut negru ca smoala. Prima scenă de pe casetă. Fără sunet.

Întrebându-se dacă nu cumva caseta era stricată, Asakawa s-a apropiat de televizor. *Consideră*

că te-am avertizat: nu te uita la ea decât dacă ai sânge în tine. O să-ți pară rău dacă o faci. Auzise din nou în gând cuvintele lui Shuichi Iwata. De ce să-i pară rău? Asakawa era obișnuit cu asemenea cazuri. Doar lucrase la departamentul de știri locale. Era convins că nu va regreta, oricât de oribile ar fi fost scenele de pe casetă.

I s-a părut că vede o licărire chiar în mijlocul ecranului întunecat, un punct luminos, cât un vârf de ac. Oscilând la stânga și la dreapta, punctul s-a mărit treptat și s-a oprit în cele din urmă în stânga ecranului. Apoi din el au crescut ramuri și a devenit un ghem de lumină zdrențuit, cu filamente care se zvârcoleau ca viermii și care, în final, au format câteva cuvinte. Nu arătau ca o subtitrare obișnuită. Erau scrise neregulat, chinuit, ca și cum ar fi fost mâzgălite cu pensula, cu vopsea albă, pe o coală de hârtie neagră ca noaptea. A reușit, fără să-și dea seama cum, să înțeleagă sensul lor: *PRIVEȘTE PÂNĂ LA SFÂRȘIT.*

Un ordin.

Primele cuvinte au dispărut și în locul lor s-au târât încet altele. *O SĂ FII DEVORAT DE...* Ultimul cuvânt era indescifrabil. Părea că dintre cele două propoziții lipsea un „sau". Poate un „altfel".

Nu era un ordin. Era o amenințare.

O SĂ FII DEVORAT DE... Cuvintele au crescut până când au alungat de pe ecran și ultima picătură de negru. Fusese o schimbare radicală, de la negru profund la alb ca laptele. Era un alb neomogen, o suprafață cu aer artificial, care la un moment dat a început să-i sugereze un grup de simboluri desenate unele peste altele pe o pânză. Inconștientul, tremurând convulsiv, temându-se,

găsind o ieșire, țâșnind afară. Sau poate era pulsația vieții. Gândul avea energie, se ghiftuia bestial, până la sațietate, cu întuneric.

În mod ciudat, Asakawa nu a simțit impulsul să apese pe *stop*. Nu pentru că nu se temea de acel ceva care voia să-l devoreze, ci pentru că fluxul intens de energie era plăcut.

O formă roșie a izbucnit pe ecranul monocrom. În aceeași clipă s-a auzit uruitul pământului, dar nu dintr-o direcție precisă. Intensitatea sunetului care venea de pretutindeni s-a amplificat neîncetat, până când i s-a părut că întreaga cabană se clatină. Zgomotul nu putea să vină din difuzoarele mici. Fluidul roșu, vâscos, a explodat violent și a țâșnit în toate direcțiile, invadând ecranul.

Negru, alb, acum roșu... Doar o succesiune rapidă de forme. Încă nu văzuse nici o imagine naturală, numai abstracțiuni gravate adânc în creierul său prin intermediul culorilor crude care se alungau una pe cealaltă. Era obositor.

Apoi, ca și cum ar fi citit gândurile spectatorului, roșul s-a retras și în locul lui s-a întins pe ecran un peisaj montan. A observat dintr-o privire că muntele era un vulcan cu pante line. Din vârful lui se ridicau norișori de fum alb pe cerul de un albastru limpede. Aparatul de filmat fusese plasat la poalele muntelui, unde terenul era acoperit cu un strat aspru de lavă neagră-maronie.

Un val întunecat a înghițit iarăși ecranul. Cerul senin s-a colorat instantaneu în negru, apoi, câteva secunde mai târziu, un lichid purpuriu a început să izvorască din centrul ecranului și să se prelingă spre marginea lui de jos. A doua explozie. Stropii aruncați de ea se stingeau pe rând, ca niște flăcări roșii în miniatură și, treptat, mai întâi

foarte vag, Asakawa a reușit să distingă din nou conturul muntelui.

Imagini abstracte, imagini concrete. Era în mod evident o erupție vulcanică, un fenomen natural, ceva care avea o explicație. Lava groasă care curgea peste buza vulcanului își croia drum în jos, prin râpe, către el. Unde fusese oare așezat aparatul de luat vederi? Dacă nu filmau din aer, șuvoiul vâscos avea să înghită curând camera de filmat. Intensitatea uruitului teluric a crescut și râul de lavă s-a lățit până ce ecranul aproape s-a umplut cu rocă topită.

Scena s-a schimbat brusc. Nici o continuitate, doar transformări abrupte.

În fața lui pluteau acum pe un fond alb caractere negre și groase. Aveau conturul neclar, tremurător, dar a izbutit cumva să distingă ideograma pentru „munte". Era înconjurată de pete întunecate, neregulate, ca și cum fusese scrisă neglijent, cu o pensulă din care picurase cerneala. Ecranul s-a liniștit, ideograma a rămas nemișcată.

Altă trecere bruscă. O pereche de zaruri rostogolindu-se pe fundul unui pahar din plumb. Fundalul – alb, interiorul paharului – negru, punctul de pe fața unuia dintre zaruri – roșu. Aceleași trei culori. Zarurile se rostogoleau în tăcere. În cele din urmă au rămas nemișcate: un unu și un cinci. Un punct roșu și cinci puncte negre pe fețele albe ale cuburilor... Semnificația?

În următoarea scenă a apărut pentru prima dată un personaj. O femeie bătrână, cu fața crestată de un păienjeniș de riduri, așezată pe două rogojini așternute una peste cealaltă pe o dușumea de lemn. Își ținea mâinile pe genunchi, iar umărul ei stâng era puțin adus înainte. Vorbea rar, privind țintă în

obiectivul camerei de luat vederi. Avea o particularitate: când clipea, părea că face cu ochiul.

Rostea cuvintele într-un dialect ciudat și Asakawa a înțeles cu greu doar câteva dintre ele:

... sănătatea... de-atunci încoace... petreci tot timpul... te vor prinde. Înțelegi? Ai grijă... vei da... ascult-o pe bunica, fiindcă... n-are rost să...

Bătrâna lipsită de expresie și-a ținut discursul, apoi a dispărut. Nu pricepuse toate cuvintele ei, dar avea impresia că tocmai îl avertizase. Bătrâna îi spusese să se ferească de ceva, îl prevenise. Cui îi vorbea de fapt? Și despre ce?

Fața unui nou-născut a umplut ecranul. De peste tot și de nicăieri s-a auzit primul țipăt al vieții. Era sigur că nici de data aceasta nu venise din difuzoare. Părea foarte apropiat și foarte real. Pe ecran se vedeau acum două mâini care țineau copilul. Mâna stângă îi sprijinea cu grijă capul, iar cea dreaptă spatele. Erau mâini frumoase. Total absorbit de imagine, Asakawa s-a pomenit ținându-și mâinile în aceeași poziție. Un al doilea strigăt al nașterii a țâșnit chiar din pieptul lui. Uimit, și-a tras mâinile înapoi. Strigase și simțise ceva. Ceva cald și umed, ca lichidul amniotic sau ca sângele, și greutatea unui trup. Și-a aruncat brațele în lături, într-un gest instinctiv de apărare, apoi și-a apropiat palmele de față. Un miros. Un iz vag de sânge: mirosul pântecului sau?... Își simți palmele ude. În realitate nu erau nici măcar umede.

S-a concentrat din nou asupra ecranului, care acum arăta doar fața copilului. Cu toate că plângea, nou-născutul avea o expresie de seninătate. Tremurul provocat de hohotele de plâns s-a întins în josul trupului, către burtică, făcându-i membrul minuscul să se balanseze.

Brusc, altă scenă: o sută de figuri omenești. Fiecare din ele exprima ură sau dușmănie, dar nu reușea să distingă trăsăturile fizice, doar sentimentele. Grupul de fețe, care păreau pictate pe o suprafață plană, s-a retras treptat în adâncul ecranului. Pe măsură ce figurile se micșorau, numărul lor creștea fără încetare, până când au alcătuit o mulțime imensă. Era o mulțime mutilată, capete fără trupuri, și din rândurile ei se ridica un vuiet puternic. Gurile deschise nu încetaseră nici o clipă să strige în timp ce se micșorau și se multiplicau. Nu putea să deslușească cuvinte. Părea rumoarea obișnuită a unei adunări numeroase, însă tonul glasurilor sugera mânia și revolta. În mod sigur nu erau aclamații sau strigăte de bucurie. În cele din urmă a înțeles un cuvânt – *Mincinosule!*, apoi altul – *Șarlatanule!* De-acum mii de fețe minuscule, mii de particule negre umpluseră ecranul, încât o clipă Asakawa a crezut că televizorul se stinsese. Dar strigătele se auzeau în continuare. Aproape că nu mai putea să suporte. I se părea că vuietul acuzațiilor îl vizează în mod direct. Da, asta simțea.

În următoarea scenă a văzut un televizor așezat pe o măsuță simplă. Era un aparat vechi, cu diagonala ecranului mai mică de patruzeci de centimetri, selector de canale rotund și o antenă în V așezată pe carcasa de lemn. Nu un tablou în tablou, ci un televizor în televizor. Ecranul era gol, totuși aparatul părea să fie aprins: lângă comutatorul de canale licărea o luminiță roșie. Ecranul din ecran a început să tremure. Imaginea s-a stabilizat o clipă, a început iarăși să tremure, o dată și încă o dată, într-o cadență din ce în ce mai rapidă. Apoi s-au ivit cu încetinitorul contururile unui caracter: *sada*. Cuvântul și-a pierdut claritatea, s-a contorsionat și, chiar înainte să dispară precum creta ștearsă

de pe tablă cu o cârpă udă, s-a transformat parcă în altceva.

Asakawa a realizat abia atunci că îi era greu să respire. Își auzea bătăile inimii, simțea presiunea sângelui care-i curgea prin vene. Un miros, o atingere, un gust dulce-acrișor înțepându-i limba. Straniu: ceva îi stimula simțurile, un mediu permeabil care lăsa sunetele și imaginile să ajungă la el, dându-i în același timp senzația că erau propriile lui amintiri.

S-a ivit fața unui bărbat. Spre deosebire de celelalte două personaje, bărbatul părea mai viu, mai real, emana vitalitate. Privindu-l, Asakawa a simțit că-l urăște. Nu știa de ce, dar trebuia să-l urască. Bărbatul nu era urât: avea fruntea ușor teșită, în rest un aspect foarte plăcut. În ochii lui sclipea însă ceva primejdios. Erau ochii unui animal sălbatic care se apropie de pradă. Fața îi era udă de sudoare. Respira sacadat, privea în sus și trupul i se legăna ritmic. În spatele bărbatului se vedeau copaci răzleți, printre crengile lor se strecurau raze de soare. Omul și-a coborât bărbia și a rămas așa, uitându-se drept înainte. O vreme, el și Asakawa s-au privit în ochi, într-o tăcere deplină. De pe buzele bărbatului au început să se scurgă firișoare de salivă, ochii i s-au acoperit de punctișoare de sânge. Brusc, mușchii încordați ai gâtului au țâșnit în prim-plan și au acoperit toată suprafața ecranului, apoi imaginea a alunecat spre stânga. Câteva secunde s-au văzut doar umbrele negre ale copacilor. Apoi un strigăt s-a înălțat din adâncurile imaginii și, odată cu el, în cadru au intrat pe rând umărul, gâtul și fața bărbatului. Era dezbrăcat. Pe umărul drept avea o rană adâncă, lungă de câțiva centimetri, ca o gură deschisă din care curgea sânge. Aparatul de filmat parcă atrăgea picăturile

roșii. Una dintre ele s-a mărit neîncetat, până când a lovit obiectivul și scena a fost înghițită de un văl sângeriu. Ca și cum ar fi clipit, ecranul s-a înnegrit o dată, apoi a doua oară. Când imaginea a apărut din nou, totul era colorat în roșu. Privirea bărbatului exprima o furie ucigătoare. Fața și umărul lui s-au apropiat. Acolo unde pielea era smulsă se vedea sclipirea alburie a oaselor. Asakawa a simțit o presiune uriașă în piept. S-au ivit iarăși copacii. Cerul se învârtea, razele soarelui se dizolvau în culorile apusului, iarba uscată foșnea. A văzut țărână, rădăcini, apoi din nou cerul. De undeva s-a auzit scâncetul unui copil, dar Asakawa n-a reușit să-și dea seama dacă era nou-născutul de mai înainte. În cele din urmă marginea imaginii s-a întunecat și fâșia neagră s-a curbat și-a alcătuit treptat un cerc în mijlocul ecranului. Lumina și întunericul erau acum delimitate precis. În centru plutea o lună strălucitoare, mică și rotundă. În mijlocul ei se vedea fața unui om. Un ghemotoc de mărimea unui pumn s-a desprins din lună și a căzut cu un bufnet înfundat. Încă unul și încă unul. La fiecare bufnitură, imaginea tresărea și se clătina. Se auzea zgomotul cărnii strivite. Apoi, întuneric beznă. Și o bătaie ritmică: sânge pulsând în artere. Scena a rămas neschimbată mult timp, o noapte care părea că nu se mai sfârșește. În final, la fel ca la început, s-au conturat treptat câteva cuvinte. Cele din prima scenă fuseseră stângace – încercarea unui copil care abia învață să scrie –, dar acum erau mai sigure. Ideogramele albe se materializau în câmpul ecranului și dispăreau, succesiv.

Cine a văzut aceste imagini este condamnat să moară după o săptămână, exact la aceeași oră. Dacă nu vrei

să mori, trebuie să respecți întocmai următoarele instrucțiuni...

Asakawa a înghițit în sec, fixând ecranul cu ochii holbați.

Scena s-a schimbat din nou. O schimbare totală, absolută, imprevizibilă: o reclamă. Cea mai banală și ieftină reclamă pentru televiziune.

O seară de vară, o stradă cu aer romantic într-un cartier de modă veche, artificii multicolore înflorind pe cer, o actriță îmbrăcată într-o rochie simplă de bumbac, sprijinită de balustrada unei verande. Da, o reclamă. O reclamă pentru un produs împotriva țânțarilor. Videoclipul publicitar s-a sfârșit după treizeci de secunde. Chiar în clipa când începea următoarea scenă, pe ecran s-a repetat cadrul de mai devreme: beznă și ultima licărire a unor cuvinte care se stingeau. Apoi s-a auzit un fâșâit: zgomot static.

Înregistrarea se terminase.

Cu ochii aproape ieșiți din orbite, respirând întretăiat, Asakawa a rulat banda înapoi și a urmărit încă o dată ultima scenă. Aceeași întrerupere, aceeași reclamă. A oprit videorecorderul, a închis televizorul, dar nu putea să-și desprindă privirea de la ecran. Avea gâtul uscat.

— Ce naiba?

Nu găsise nimic altceva de spus. Una după alta, scene fără sens, fără legătură între ele. Pricepuse un singur lucru: cine privea înregistrarea până la capăt era condamnat să moară după o săptămână. Și mai pricepuse că partea cu instrucțiunile care l-ar fi ajutat să scape fusese ștearsă și înlocuită cu o reclamă comercială.

Cine a șters-o? Unul din cei patru?

Îi tremura bărbia. Dacă n-ar fi știut că patru tineri muriseră aproape simultan, ar fi râs cu lacrimi și-ar fi zis că întreaga poveste e o farsă ridicolă. Dar știa. Muriseră inexplicabil, la termenul fixat, exact cum îi prevenise înregistrarea.

În aceeași clipă a sunat telefonul. Inima i-a sărit din piept. A ridicat receptorul. Mâna îi tremura îngrozitor. Simțea că în beznă se ascunde *ceva*, urmărindu-l, pândind, așteptând.

— Alo, reuși în cele din urmă să murmure.

Nici un răspuns. Ceva se încolăcea într-un spațiu întunecat și înăbușitor. A auzit un uruit adânc, ca o explozie prelungă, și a simțit miros de pământ reavăn. O adiere înghețată i-a atins urechea și i-a zbârlit părul de la ceafă. Greutatea din piept era tot mai apăsătoare și nenumărați viermi s-au ivit din măruntaiele pământului, i s-au agățat de gleznе și, zvârcolindu-se, au pornit în sus pe coapsele, pe spatele lui. Gânduri de nerostit și o ură îndelung pârguită țâșneau din telefon, gata să-l invadeze. Asakawa a trântit receptorul în furcă. Și-a acoperit gura cu mâinile și-a alergat la baie. Degete reci îi alunecau pe piele, valuri de greață îl sufocau.

Acel ceva de la capătul firului păstrase tăcerea, dar Asakawa știa ce vrea.

Era un telefon de confirmare.

Ai văzut, acum știi ce înseamnă. Fă cum am spus, altfel...

A vomitat în closet. Nu prea avea ce. Alcoolul pe care îl băuse mai devreme țâșnise din stomacul lui, amestecat cu bilă. Mirosul amar i-a înțepat ochii, făcându-l să lăcrimeze. Nasul îl ustura. S-a chinuit să verse mai mult, sperând că ar putea să scape de amenințarea imaginilor stranii dacă va reuși să dea totul afară, acum și aici.

— Altfel ce? Nu știu! Ce vrei să fac? Ce trebuie să fac?

S-a așezat urlând pe pardoseala băii și încercând totodată să nu cedeze în fața panicii.

— Doar ai văzut, ceilalți au șters partea cea mai importantă... Nu înțeleg. Ajută-mă!

Atât era capabil să facă, să-și ceară iertare. A sărit brusc în picioare, fără să-și dea seama cât de îngrozitor arată, și s-a uitat în toate părțile, apoi, lipindu-și mâinile de corp, s-a înclinat într-un gest de implorare mută față de ceea ce se afla acolo. Nu era conștient că încearcă să arate umilință, să atragă simpatie. În cele din urmă s-a aplecat, și-a clătit gura la chiuvetă și a băut puțină apă. A simțit un curent de aer. A întors capul către ferestrele din camera de zi. Perdelele tremurau.

Am crezut că am închis-o.

Ba nu, era sigur că închisese complet ușa glisantă înainte să tragă perdelele. Își amintea că o făcuse. Nu putea să-și stăpânească tremurul. Fără vreun motiv aparent, pe ecranul minții lui s-a ivit deodată o scenă panoramică cu zgârie-nori noaptea. Ferestrele luminate și cele întunecate formau un model asemănător cu o tablă de șah și, o fracțiune de secundă, i s-a părut că începe să distingă cuvinte în tiparul acela geometric. Dacă priveai clădirile ca pe niște pietre de mormânt rectangulare, supradimensionate, atunci ferestrele erau epitafuri... Imaginea a dispărut, dar perdelele continuau să tremure.

Cu gesturi frenetice, Asakawa a tras geanta din dulap și-a aruncat în ea toate lucrurile pe care le risipise prin cameră.

Nu mă interesează ce-ar face alții. Nu sunt un erou. Dacă rămân aici, nu rezist nici până mâine-dimineață. În nici un caz o săptămână.

A ajuns la ușă leoarcă de sudoare. Înainte să iasă, a încercat pentru ultima oară să fie rațional. *Nu fugi așa, caută o cale de salvare!* O urmă de instinct de supraviețuire i-a poruncit să se întoarcă în cameră și să apese pe butonul *eject*. A învelit caseta într-un prosop și a pus-o în geantă. Înregistrarea era singurul lui fir, nu-și putea permite să o lase acolo. Unica lui șansă de a descoperi o portiță de scăpare era să stabilească legătura logică dintre scene. Iar pentru asta mai avea la dispoziție o săptămână, nici mai mult, nici mai puțin. I se părea că visează.

S-a uitat la ceas. Cifrele jucau în fața ochilor săi 10.18. Era sigur că înregistrarea se sfârșise la: 10.04. Deodată, timpul căpătase o importanță covârșitoare.

Asakawa a aruncat cheia pe masă și a ieșit, lăsând toate luminile aprinse. A trecut în fugă pe lângă recepție, s-a repezit în mașină și a băgat cheia în contact.

— Nu pot face asta de unul singur.

Trebuie să-l rog să mă ajute.

A demarat în scrâșnet de cauciucuri, uitându-se întruna în oglinda retrovizoare. Nu reușea să se stăpânească. I se părea că mașina abia se târăște, deși apăsase la maximum pedala de accelerație. Parcă era prizonierul unui coșmar în care era urmărit și totul se derula cu încetinitorul.

Și-a întors iar și iar privirea către oglindă, dar umbra întunecată care îl urmărea a rămas nevăzută.

Partea a treia

VÂNT

1

Vineri, 12 octombrie

— Mai întâi să aruncăm o privire la casetă. Ryuji Takayama rostise aceste cuvinte rânjind. Se aflau la etajul unei cafenele de lângă intersecția Roppongi. Era vineri, 12 octombrie, ora 19.20. Trecuseră aproape douăzeci și patru de ore de când Asakawa văzuse înregistrarea. Fixase întâlnirea vineri seara, în Roppongi – cartierul care se afla pe locul întâi în topul distracțiilor din oraș –, sperând că va reuși să scape de teroare dacă va fi înconjurat de chipuri și glasuri vesele de fete. Ideea nu părea să dea rezultate. Pe măsură ce povestea, evenimentele din noaptea trecută se derulau în mintea lui tot mai vii, tot mai precise. Spaima câștiga iar teren. O clipă i s-a părut chiar că vede lângă el o umbră la pândă, pregătindu-se să-l ia în stăpânire.

Cămașa lui Ryuji era închisă până la ultimul nasture. Și cravata părea cam strânsă, dar el nu încercase s-o slăbească. Pielea gâtului i se umflase deasupra gulerului, iar Asakawa se simțea rău

doar privind-o. Asta fără să mai pună la socoteală trăsăturile colțuroase ale feței lui Ryuji și zâmbetul pe care oricine l-ar fi catalogat drept cel puțin neplăcut.

Ryuji a luat un cub de gheață din pahar și l-a aruncat în gură.

— N-ai auzit ce ți-am spus? șuieră Asakawa. Îți repet, e periculos.

— Atunci de ce mi-ai adus caseta? Vrei sau nu să te ajut?

Încă zâmbind, a zdrobit cubul de gheață între dinți.

— Poți să mă ajuți și fără să vezi ce-i pe casetă.

Ryuji a clătinat din cap, exasperat, dar pe buze îi mai flutura o urmă de zâmbet.

Asakawa s-a înfuriat brusc și în vocea lui și-a făcut loc un accent de isterie:

— Nu mă crezi, nu-i așa? Nu crezi nimic din ce ți-am povestit!

Nu reușise să interpreteze altfel expresia lui Ryuji.

Din punctul de vedere al lui Asakawa, vizionarea casetei era echivalentă cu deschiderea unui colet cu bombă. Pentru prima dată în viața lui simțise o groază indescriptibilă, viscerală. Și nu se terminase. Încă șase zile. O sută patruzeci și patru de ore. Teama a început să i se încolăcească în jurul gâtului, catifelată, ca un șireang de mătase. Îl aștepta moartea, iar măscăriciul ăsta voia să vadă și el caseta.

— Nu trebuie să faci o scenă. Bun, nu sunt speriat. Ai ceva împotrivă? Ascultă, Asakawa, ți-am spus nu o dată: eu sunt genul de om care și-ar lua bilete în față la spectacolul de adio al lumii. Vreau să aflu cum e alcătuit universul, vreau să-i cunosc începutul și sfârșitul, vreau să-i dezleg toate

misterele, mari sau mici. Dacă s-ar oferi cineva să mi le dezvăluie, aș fi fericit să-mi dau viața în schimbul cunoașterii. Doar ai scris un articol despre mine. Sunt sigur că ți-l amintești.

Bineînțeles, Asakawa și-l amintea. Exact aceasta era motivul pentru care îl căutase pe Ryuji și-i povestise totul.

Ideea articolului încolțise în mintea lui Asakawa cu doi ani în urmă, când împlinise treizeci de ani și începuse să se întrebe ce gândeau alți japonezi de vârsta lui, ce visau să facă în viață. Plănuise să aleagă câțiva bărbați de treizeci de ani, cu profesii cât mai diferite – un birocrat din Ministerul Comerțului, un consilier municipal din Tokio, un tip care lucra la o mare firmă de brokeraj și oameni obișnuiți care nu ieșeau cu nimic în evidență –, apoi să descrie esența fiecăruia, începând cu informațiile generale pe care vrea să le afle oricare cititor și terminând cu trăsăturile mai subtile. Avea de gând să publice săptămânal câte un portret, în aceeași pagină din revistă, și în final să distileze esența japonezului de treizeci de ani. Din pură întâmplare, între cele cincisprezece-douăzeci de nume rămase în urma selecției, Asakawa dăduse peste cel al unui fost coleg de școală, Ryuji Takayama. În rubrica „Ocupația" citise că Ryuji era asistent cu jumătate de normă la catedra de filozofie a Universității Fukuzawa, una dintre cele mai bune instituții de învățământ particular din Japonia. Informația aceasta îl descumpănise: își amintea că Ryuji urmase cursuri de medicină. Deși chiar Asakawa alesese profesiile luate în calcul la selecție, tot el hotărâse în clipa aceea că Ryuji nu putea fi ridicat la rangul de reprezentant al bărbaților în vârstă de treizeci de ani din lumea academică din cauza personalității sale ieșite din comun. Ryuji

era aproape insuportabil încă din liceu, iar în anii care trecuseră de-atunci devenise și mai greu de înțeles. După ce terminase medicina, începuse să frecventeze cursuri de filozofie și își luase doctoratul exact în anul când se desfășurase selecția pentru revistă. Ar fi pus mâna în mod sigur pe primul post vacant de lector, însă, din nefericire, la coadă stăteau absolvenți mai vârstnici, care terminaseră studiile înaintea lui. Posturile universitare erau alocate strict în ordinea cronologică a obținerii diplomelor. Prin urmare Ryuji se angajase asistent cu jumătate de normă chiar la vechea lui facultate și acum preda cursuri de logică de două ori pe săptămână.

După părerea lui Asakawa, filozofia, privită în contextul disciplinelor cunoașterii, se apropiase mult de științe și trecuse de stadiul răspunsurilor la întrebări stupide, de pildă cum trebuie omul să-și trăiască viața. A te specializa în filozofie însemna, în principiu, a face matematică fără să te atingi de cifre. Ryuji își încasa salariul de la catedra de filozofie, dar creierul lui era conectat mai degrabă la catedrele de științe. În plus, pe lângă cunoștințele lui strict profesionale, omul era extraordinar de versat în domeniul paranormalului. Asakawa vedea în asta o mare contradicție. Era convins că psihologia paranormală și studiul fenomenelor supranaturale și oculte sunt în opoziție totală cu obiectivitatea științifică. Răspunsul lui Ryuji: *Au contraire. Paranormalul este una dintre cheile care ne vor ajuta să descifrăm structura universului.* Era o zi caniculară de la mijlocul verii, dar, la fel ca azi, Ryuji purta o cămașă în dungi, cu mânecă lungă, încheiată cu grijă până la ultimul nasture. *Vreau să fiu aici când omenirea va fi ștearsă de pe fața pământului*, declarase el. Fruntea îi strălucea,

acoperită cu o peliculă de sudoare. *Idioții care trăncănesc despre pacea mondială și despre supraviețuirea speciei mă fac să borăsc.*

Printre întrebările pe care Asakawa le pregătise pentru chestionar era și următoarea: *Ce planuri de viitor aveți?*

Ryuji i-a răspuns liniștit:

— Să privesc de pe vârful unui deal dispariția omenirii și în timpul ăsta să sap o groapă în pământ și să ejaculez în ea de câte ori pot.

Asakawa încercase să se asigure că nu-l înșelase auzul:

— Stai puțin, ești sigur că e în regulă dacă public declarația asta?

Ryuji a zâmbit ușor, exact ca acum, și i-a făcut semn că da.

— Ți-am mai spus, nu mi-e frică de nimic.

Apoi s-a aplecat înainte și s-a apropiat de Asakawa.

— Azi-noapte am făcut-o iar.

Iar?

Era a treia victimă despre care aflase Asakawa. Auzise prima poveste când era în clasa a noua. Locuiau amândoi în cartierul Tama din Kawasaki, oraș industrial aflat între Tokio și Yokohama, și făceau naveta la un liceu de prefectură. În fiecare dimineață, Asakawa ajungea la școală cu un ceas înainte de începerea orelor și își repeta lecțiile în aerul proaspăt al dimineții. Cu excepția oamenilor de serviciu, era de fiecare dată primul. Ryuji, la polul opus, rareori ajungea la prima oră. Era renumit pentru întârzieri repetate și absențe. Într-o zi de toamnă, chiar după sfârșitul vacanței de vară, Asakawa, care venise la școală ca de obicei, l-a găsit acolo pe Ryuji, cocoțat pe banca lui și parcă adâncit în gânduri.

— Hei, ce s-a întâmplat? Nu credeam să te văd vreodată la ora asta.

— Da, bine, i-a răspuns scurt Ryuji, apoi și-a întors capul către fereastră și a continuat să privească fix în curtea școlii, ca și cum mintea lui rătăcea în altă lume.

Avea ochii injectați, obrajii îmbujorați și respirația îi mirosea a alcool. Cum pe atunci nu erau prea apropiați, conversația lor se sfârșise aici. Asakawa a deschis o carte și a început să citească.

— Ascultă, te rog să-mi faci un serviciu... i-a spus deodată Ryuji, bătându-l prietenește pe umăr.

Băiatul era un singuratic, dar avea note bune și pe terenul de sport devenea o adevărată vedetă. Toți elevii școlii îi urmăreau mișcările. Pe de altă parte, Asakawa nu se remarcase prin nimic. Era un oarecare. Faptul că unul ca Ryuji îi cerea o favoare îi provocase o stare foarte plăcută.

— Vreau să suni la mine acasă, a continuat Ryuji, lăsându-și mâna pe umărul lui Asakawa într-un gest care implica familiaritate.

— Sigur. Dar de ce?

— Trebuie să suni, asta-i tot. Sună și cere-mă la telefon.

Asakawa s-a încruntat.

— Să întreb de tine? Păi ești chiar aici.

— Nu contează, fă chestia asta. OK?

Așa că a făcut ce i se ceruse. A format numărul și, când mama lui Ryuji a răspuns, el a întrebat-o: „Ryuji e acasă?" În tot acest timp se uita la Ryuji, care stătea nemișcat în fața lui. „Îmi pare rău, a plecat deja la școală", i-a zis doamna Takayama. „A, da", s-a prefăcut Asakawa că își amintește, apoi i-a mulțumit și a închis telefonul.

— Gata. A fost bine? l-a întrebat el pe Ryuji.

Nu pricepuse nimic.

— Ți s-a părut că e ceva în neregulă? Mama părea supărată sau ceva de genul ăsta?

— Nu, nu chiar.

Asakawa nu mai auzise până atunci vocea doamnei Takayama, dar la telefon nu i se păruse deloc nervoasă.

— N-ai auzit țipete sau gălăgie?

— Nu, nimic deosebit. Chiar nimic. Doar zgomot de vase.

— Atunci e bine. OK. Mulțumesc.

— Stai, care-i treaba? De ce mi-ai cerut să fac asta?

Ryuji părea ușurat. L-a luat pe Asakawa pe după umeri și l-a tras mai aproape. Și-a lipit gura de urechea lui și i-a șoptit: „Am impresia că știi să păstrezi un secret și cred că pot să am încredere în tine, așa că îți spun. Azi-dimineață la ora cinci am violat o fată".

Asakawa a rămas mut de uimire. În dimineața aceea, Ryuji se strecurase în apartamentul unei colege care locuia singură și o atacase. Înainte să plece, o amenințase că era gata să ia măsuri drastice dacă îi trecea prin minte să anunțe poliția. Apoi venise la școală. Îi era teamă că poliția ajunsese deja la el acasă și îl rugase pe Asakawa să verifice.

După această întâmplare, Asakawa și Ryuji au ajuns să stea de vorbă destul de des. Natural, Asakawa n-a suflat nimănui un cuvânt despre povestea lui Ryuji. În anul următor, Ryuji s-a clasat pe locul al treilea la aruncarea greutății în campionatul de atletism al liceelor, iar un an mai târziu a fost admis la Facultatea de Medicină de la Universitatea Fukuzawa. Asakawa pierduse același an învățând a doua oară pentru examenul de admitere la facultatea pe care și-o alesese, pentru că prima dată căzuse. A reușit și-a fost admis la Litere la o universitate renumită.

Asakawa știa foarte bine că în realitate dorea ca Ryuji să vadă înregistrarea. Experiența și cunoștințele lui Ryuji nu i-ar fi fost de prea mare folos dacă subiectul analizei s-ar fi limitat la descrierea verbală a înregistrării. În același timp, era perfect conștient că nu avea dreptul moral să implice alte persoane în această poveste doar pentru a-și salva el pielea. Se lupta cu sine însuși, însă nu-și făcea iluzii: era limpede în ce parte s-ar fi înclinat balanța dacă s-ar fi apucat să cântărească subiectiv opțiunile. Fără discuție, trebuia să-și mărească la maximum șansele de supraviețuire, dar...

Se întrebă deodată, așa cum i se întâmpla adesea, de ce era prieten cu acest individ. În cei zece ani de când lucra în presă cunoscuse o mulțime de oameni. În pofida acestui fapt, Ryuji era singurul pe care își permitea să-l sune la orice oră și să-l invite la un pahar. Doar cu el avea o relație mai strânsă, care la limită putea fi numită prietenie. Poate din cauză că fuseseră colegi de liceu? Nu, avea mulți alți colegi. În adâncul lui, ceva era pe aceeași lungime de undă cu excentricitatea lui Ryuji. Ajuns aici, Asakawa a tras concluzia că nu se cunoștea pe sine însuși atât de bine pe cât îi plăcea să creadă.

— Haide, haide. Să nu stăm pe loc. Mai ai doar șase zile, nu-i așa? Ryuji a înșfăcat brațul lui Asakawa și l-a strâns. Grăbește-te să-mi arăți înregistrarea. Gândește-te că e o prostie să mori singur ca un câine doar pentru că am pierdut timpul.

Strângând ritmic brațul lui Asakawa cu o mână, Ryuji a dus furculița la gură cu cealaltă, a hăpăit o bucată bună de prăjitură și a început să mestece zgomotos. Avea obiceiul să mănânce cu gura deschisă. Văzând aluatul amestecat cu salivă care se dizolva rapid chiar sub ochii lui, Asakawa a

simțit că îl apucă greața. Trăsăturile lui colțuroase, statura lui îndesată, mojicia lui... În timp ce molfăia ultima înghițitură de prăjitură, Ryuji a pescuit din pahar un cub de gheață și s-a apucat să-l rontăie, făcând și mai mult zgomot.

Abia atunci a înțeles Asakawa că nu se putea bizui decât pe omul din fața lui.

Am de-a face cu un spirit malefic, cu o entitate necunoscută. Un om obișnuit n-ar fi capabil să se lupte cu asta. Probabil că Ryuji e singurul în stare să urmărească înregistrarea fără să clipească. Pune un hoț să-l prindă pe altul. N-am de ales. Ce-mi pasă mie dacă Ryuji moare? Cineva care declară liniștit că vrea să asiste la sfârșitul omenirii oricum nu merită să trăiască prea mult.

În felul acesta și-a justificat Asakawa hotărârea de a implica a doua persoană în povestea casetei.

2

S-au urcat amândoi într-un taxi ca să meargă acasă la Asakawa. Când străzile nu erau prea aglomerate, drumul de la Rippongi la Kita Shinagawa dura mai puțin de douăzeci de minute. În oglinda retrovizoare se vedea doar fruntea șoferului. Omul conducea cu o singură mână și păstra hotărât tăcerea. Nu încercase nici o clipă să înceapă o conversație cu pasagerii lui. În fond, toată tărășenia începuse din cauza unui taximetrist vorbăreț. Dacă nu m-aș fi urcat atunci în taxi, n-aș fi fost atras în încurcătura asta oribilă, și-a zis Asakawa în timp ce rememora întâmplarea din urmă cu două săptămâni. Acum îi părea rău că nu cumpărase un bilet de metrou și că nu schimbase trenul de trei ori la rând, sau de zece ori, oricât de greu i-ar fi fost.

— Putem să facem o copie la tine? a spus deodată Ryuji.

Asakawa avea două aparate video. Era o necesitate profesională. Pe primul îl cumpărase demult, când începuse să câștige ceva mai bine. Nu mai funcționa perfect, dar putea măcar să copieze fără probleme o casetă.

— Da, sigur.

— Foarte bine, în cazul ăsta să-mi faci cât mai repede o copie. Vreau s-o studiez în liniște, acasă.

Are curaj, s-a gândit Asakawa. Se simțea mai liniștit. În starea de spirit în care se găsea, cuvintele lui Ryuji i se păruseră reconfortante.

Pe drum s-au hotărât să coboare din mașină la Colinele Gotenzan și de-acolo să meargă pe jos. Se făcuse 8.50. Era posibil ca soția și fetița lui să nu fi adormit încă. Shizu o spăla pe Yoko în fiecare zi, chiar înainte de ora nouă, apoi o ducea la culcare. Se întindea lângă ea ca s-o adoarmă și până la urmă ațipea și ea. De-atunci încolo, nimic n-o mai putea face pe Shizu să se dea jos din pat. Străduindu-se totuși să găsească timp pentru a discuta cu Asakawa între patru ochi, Shizu începuse să-i lase pe masă bilețele în care-i scria, invariabil, „Trezește-mă". Dar nu se trezea. Așa că atunci când ajungea acasă de la lucru, Asakawa se căznea s-o trezească, gândindu-se că femeia chiar voia să se scoale. Asakawa o scutura, la început blând, apoi mai tare, însă ea dădea din mâini de parcă încerca să alunge o muscă, se încrunta și mormăia nemulțumită. Se trezea pe jumătate, dar dorința ei de a se abandona iar somnului era de fiecare dată mai puternică decât voința lui Asakawa. După o vreme, se declara învins și renunța. În cele din urmă, cu bilețele sau fără bilețele, Asakawa încetase să încerce s-o trezească, apoi Shizu încetase să-i mai lase mesaje. De-atunci, nouă era ora inviolabilă de culcare a lui Shizu și a fetiței. În situația specială de acum, acest obicei se dovedea foarte convenabil.

Shizu nu putea să-l sufere pe Ryuji. Asakawa considera că atitudinea ei era perfect justificată, așa că n-o întrebase niciodată de ce. *Te implor, nu-l mai*

aduce la noi. Își amintea perfect expresia de repulsie a soției sale când rostise aceste cuvinte. Dar, dincolo de oricare alte considerente, nu putea să vadă caseta de față cu Shizu și cu Yoko.

Apartamentul era întunecat și tăcut, iar mirosul de apă fierbinte și de săpun se simțea încă din vestibul. În mod evident, mama și fiica se duseseră ca de obicei la culcare, fiecare cu un prosop înfășurat în jurul capului.

Asakawa și-a lipit câteva clipe urechea de ușa dormitorului, ca să fie sigur că dormeau, apoi l-a condus pe Ryuji în sufragerie.

— Vasăzică fetița face nani? a zis Ryuji pe un ton în care se simțea dezamăgirea.

— Șș, îl repezi Asakawa, ducându-și degetul la buze.

În mod normal Shizu nu s-ar fi trezit din atâta lucru, dar cum femeile au un al șaselea simț, era mai bine să fie prudent.

Asakawa a conectat cele două aparate, apoi a introdus caseta. Înainte să apese pe *play* s-a uitat lung la Ryuji, întrebându-l din ochi: „Ești sigur că vrei să faci asta?"

— Ce s-a întâmplat? Hai, mai repede, dă-i drumul, l-a grăbit Ryuji fără să-și ia ochii de la ecran.

Asakawa a pus telecomanda în mâna lui Ryuji, s-a ridicat și s-a dus la fereastră. Nu se simțea în stare să revadă înregistrarea. Știa foarte bine că trebuia s-o vizioneze la nesfârșit, s-o analizeze la rece, dar nu reușea să adune doza de voință necesară pentru a-și continua investigația. Pur și simplu dorea să fugă. Atât. A ieșit pe balcon și și-a aprins o țigară. Când se născuse Yoko, îi promisese soției lui că nu va mai fuma în casă și de-atunci nu-și călcase niciodată cuvântul. Deși erau căsătoriți de trei ani, căsnicia lor încă mergea destul de

bine. Nu putea trece peste dorințele lui Shizu, nu de când i-o dăruise pe Yoko.

A aruncat o privire înăuntru, prin geamul jivrat: imaginea de pe ecran tremura. Aici, înconjurat de trei oameni, într-un apartament de la etajul al șaselea al unui bloc din centrul unei metropole uriașe, intensitatea spaimei era cu totul alta decât fusese în cabana din munți. Știa însă că Ryuji, chiar dacă ar fi văzut caseta în condițiile în care o văzuse el, tot și-ar fi păstrat sângele rece și n-ar fi început să bocească sau să tremure. Asakawa se aștepta să-l audă izbucnind în râs și strigând că e o păcăleală sau cel puțin să-l vadă încruntându-se amenințător la imaginile de pe ecran.

Și-a terminat țigara și s-a întors în cameră. În aceeași clipă, ușa care dădea în hol s-a deschis și a apărut Shizu, îmbrăcată în pijama. Asakawa a apucat telecomanda cu un gest nervos și a închis aparatul.

— Am crezut că dormi.

În vocea lui se strecurase o notă de reproș.

— Am auzit zgomot.

Shizu și-a întors privirea de la ecran, pe care încremenise o imagine distorsionată, și l-a măsurat pe Asakawa, apoi pe Ryuji. Se auzea doar fâșâitul televizorului. Shizu s-a încruntat și pe fața ei și-a făcut loc suspiciunea.

— Întoarce-te în dormitor! zise Asakawa pe un ton care nu admitea replică.

— Cred că ar trebui să-i permiți doamnei să stea cu noi, dacă dorește. E foarte interesant.

Ryuji, care încă ședea pe dușumea cu picioarele încrucișate, și-a ridicat privirea. Asakawa s-a simțit tentat să urle la el. Dar, în loc să deschidă gura, și-a adunat toate gândurile nerostite în pumnul strâns și a izbit năprasnic masa. Bubuitura a

făcut-o pe Shizu să tresară. A pus imediat mâna pe clanță, apoi și-a mijit ochii, s-a înclinat imperceptibil și i-a spus încet lui Ryuji: „Te rog să te simți ca acasă". S-a întors pe călcâie și a dispărut în hol.

Doi bărbați singuri, noaptea, și o casetă video... Lui Asakawa îi era limpede ce-și imaginase soția lui. Nu-i scăpase nici disprețul din ochii ei, îndreptat nu atât împotriva lui Ryuji, cât împotriva dezgustătoarelor apucături masculine în general. Îi părea nespus de rău că nu putea să-i explice.

Așa cum se așteptase Asakawa, Ryuji a privit foarte liniștit înregistrarea, până la ultima scenă. A început să fredoneze o melodie, a rulat banda și a studiat iar caseta, în detaliu, apăsând când pe *fast-forward*, când pe *stop*.

— Ei bine, se pare că acum subsemnatul e și el amestecat în povestea asta. Tu mai ai șase zile, eu șapte, l-a anunțat vesel Ryuji, ca și cum primise în fine permisiunea de a participa la un joc interesant.

— În concluzie, ce părere ai?

— E floare la ureche.

— Poftim?

— Tu n-ai făcut așa ceva când erai copil? Nu le-ai arătat prietenilor tăi o fotografie ciudată și nu le-ai spus că toți cei care s-au uitat la ea or să ajungă la spital? Știi la ce mă refer, scrisori în lanț și alte păcăleli de genul ăsta.

Bineînțeles că Asakawa participase la asemenea glume. În nopțile de vară se distrau amândoi scornind povești terifiante cu fantome pe care și le spuneau apoi unul altuia.

— Ce vrei să zici?

— Păi, nimic. Pur și simplu asta e impresia mea.

— Ai observat ceva special? Spune-mi odată.

— Hm. Bun, înregistrarea în sine nu-i chiar atât de înspăimântătoare. E un simplu montaj de imagini concrete și abstracte. Dacă n-am ști cu certitudine că patru oameni au murit exact așa cum ne avertizează caseta, am pufni în râs și-am trage concluzia că avem de-a face cu o simplă bizarerie. De acord?

Asakawa era de acord. Partea cu adevărat înspăimântătoare era că amenințarea se adeverise.

— Iată și prima întrebare: de ce au murit cei patru pușți? Din ce motiv? Îmi vin în minte doar două răspunsuri. După ultima scenă de pe casetă, care conține afirmația „cine a văzut aceste imagini este sortit să moară...", ar fi trebuit să apară imediat un... În lipsa unui cuvânt mai potrivit, hai să-l numim „descântec". O cale de salvare de la soarta prezisă. Prin urmare, Tomoko și ceilalți trei au șters partea în care era descris descântecul și au murit exact din acest motiv. Sau poate că nu au reușit să înțeleagă instrucțiunile, iar rezultatul a fost același. Cred că mai întâi trebuie să aflăm dacă cei patru au șters într-adevăr descântecul. Poate că a fost șters înainte ca ei să găsească caseta.

— Și cum o să aflăm adevărul? Ar fi minunat dacă am putea să-i întrebăm.

Asakawa a scos o bere din frigider, a umplut un pahar și l-a așezat în fața lui Ryuji.

— Stai să vezi.

Ryuji a privit din nou sfârșitul înregistrării, urmărind cu mare atenție imaginile, ca să prindă momentul precis în care se sfârșea reclama pentru sprayul împotriva țânțarilor. A apăsat pe butonul „pauză", apoi a desfășurat banda înainte, cadru cu cadru. A trecut de momentul respectiv, a rulat banda înapoi, a apăsat din nou pe „pauză" și a început iar să înainteze cadru după cadru. În sfârșit,

timp de o fracțiune de secundă, pe ecran fulgeră o imagine care înfățișa trei oameni așezați în jurul unei mese. Vedeau o scenă din programul de televiziune care fusese întrerupt de videoclipul publicitar. Era un talk-show difuzat seara târziu, la unsprezece, pe unul dintre canalele naționale. Bărbatul cu păr cărunt era un scriitor celebru. Alături de el stăteau la masă o femeie fermecătoare și un tânăr pe care amândoi îl recunoscură destul de repede: era un povestitor talentat de legende folclorice din regiunea Osaka.

— Sunt sigur că știi ce emisiune este, a zis Ryuji.

— *Showul de noapte* de la NBS.

— Corect. Scriitorul e chiar moderatorul emisiunii, femeia e asistenta lui și băiatul e invitatul serii. Prin urmare, dacă vom afla când a fost invitat, vom afla și dacă puștii noștri au șters sau nu descântecul de pe casetă.

— Am priceput.

Showul de noapte era difuzat în fiecare seară din zilele lucrătoare. Dacă ediția înregistrată pe casetă fusese transmisă pe 29 august, în mod sigur Tomoko și amicii ei șterseseră descântecul chiar în noaptea aceea, în cabana B-4.

— NBS e afiliat la compania ta, nu-i așa? Ar trebui să fie o nimica toată să afli.

— Așa-i. O să verific.

— Da, chiar te rog. S-ar putea ca viețile noastre să atârne de acest amănunt. Hai să ne asigurăm că presupunerile noastre sunt corecte, indiferent ce-ar însemna asta. De acord, camaradul meu de arme?

— Nu ți-e frică?

— Frică? *Au contraire*, prietene. Nu simți un fior plăcut când știi că ai un termen-limită, că răsplata pentru eșec e moartea? Fantastic. Jocul are farmec

doar atunci când ești gata să pariezi pe rezultat cu însăși viața ta.

De câtva timp încoace, Ryuji se purta de parcă povestea îi făcea plăcere, iar Asakawa s-a întrebat dacă nu era doar bravadă, o mască sub care încerca să-și ascundă îngrijorarea. Acum, uitându-se în ochii lui, nu reuși să vadă nici un strop de teamă, deși se străduise din răsputeri.

— Pasul doi: aflăm cine a făcut filmul și în ce scop. Mi-ai spus că toate cabanele din stațiune au fost inaugurate acum șase luni, prin urmare o să luăm legătura cu toți cei care-au stat în cabana B-4 și o să descoperim cine a adus caseta acolo. Cred că n-avem nimic de pierdut dacă ne limităm la ultimele zile din august. Sunt șanse mari ca persoana care ne interesează să fi stat acolo chiar înainte să apară cei patru.

— Tot eu mă ocup și de pista asta?

Ryuji a dat pe gât berea rămasă în pahar și s-a gândit o clipă.

— Bineînțeles. Ni s-a impus un termen-limită. N-ai vreun amic de încredere? Dacă da, cheamă-l și cere-i să te ajute.

— Mda, am un coleg pe care cazul ăsta chiar îl interesează. Pe de altă parte, e o chestiune de viață și de moarte. Nu pot pur și simplu să...

Asakawa se gândise la Yoshino.

— Nici o problemă, nici o problemă. Pune-l la curent. Lasă-l să vadă caseta, o să aibă un motiv să se miște foarte repede. Ascultă-mă pe mine, o să fie fericit să ne ajute.

— Nu pricepi că nu suntem toți ca tine?

— Atunci spune-i că e un film porno cumpărat la negru. Obligă-l să vadă înregistrarea. Găsește un pretext, inventează ceva.

N-avea nici un rost să se lanseze într-o discuție în contradictoriu cu Ryuji. Asakawa știa că nu avea dreptul să arate și altora înregistrarea până ce nu vor fi găsit descântecul. Simțea că intrase într-un impas din care logica nu putea să-l salveze. Pentru a descifra enigma casetei aveau nevoie de o desfășurare de forțe cât mai bine organizată, însă din cauza naturii înregistrării le era practic imposibil să apeleze la ajutor din afară. Oamenii ca Ryuji, gata oricând să se așeze la o partidă de zaruri cu moartea, puteau fi numărați pe degetele unei mâini. Cum ar fi reacționat Yoshino? Și el avea o familie, soție și copii. Asakawa se îndoia că ar fi fost dispus să riște doar pentru a-și potoli curiozitatea. Putea totuși să le dea o mână de ajutor și fără să vadă filmul. Nu era o idee rea să-i povestească totul, pentru orice eventualitate.

— Da, o să încerc.

Ryuji se așezase la masă și se juca cu telecomanda.

— Bine, ne-am înțeles. Acum să revenim la caseta noastră. Imaginile se încadrează în două mari categorii: abstracte și concrete.

Spunând aceste cuvinte, Ryuji a derulat banda până la scena vulcanului și a înghețat imaginea.

— Uite, să ne oprim la vulcanul ăsta. Indiferent din ce punct de vedere îl privești, e real. Trebuie să-l localizăm. Vine la rând erupția. După ce vom ști cum se numește vulcanul, vom afla și când a avut loc erupția, cu alte cuvinte vom fi capabili să spunem cu certitudine unde și când a fost filmată scena în cauză.

Ryuji a pornit din nou înregistrarea. Pe ecran a apărut bătrâna care se uita fix la ceva doar de ea știut. Au ascultat atenți litania ei. Unele cuvinte păreau să aparțină unui dialect regional.

— Recunoști dialectul? Nu? Am o cunoștință la universitate, un specialist în lingvistică. O să-l întreb. Dacă avem noroc, o să aflăm unde trăiește femeia.

Ryuji a sărit la scena dinaintea finalului, în care apărea bărbatul cu trăsături interesante. Pe fața lui se scurgea sudoarea, respira întretăiat și se legăna ritmic. A înghețat imaginea chiar înaintea cadrului cu prim-planul umărului rănit. Era un portret precis, toate trăsăturile erau perfect conturate, de la forma ochilor până la cea a nasului și urechilor. Deși bărbatul părea să aibă doar vreo treizeci de ani, părul începuse să i se rărească deasupra frunții.

— Îl recunoști? zise Ryuji.

— Abține-te să-mi pui întrebări stupide.

— Arată cam sinistru.

— Cum afirmația asta vine din gura ta, îmi închipui că e un monument al răului. Mă înclin în fața părerii tale.

— Foarte bine faci. Nu există multe figuri umane care au un efect atât de puternic asupra privitorului. Mă întreb dacă vom reuși să-l localizăm. Ești ziarist, ar trebui să te pricepi la așa ceva.

— Nu fi caraghios. Sigur, aș putea să identific fără prea mare bătaie de cap un criminal sau o vedetă, dar nu pot găsi un oarecare pornind de la o simplă fotografie. În țara asta trăiesc peste o sută de milioane de oameni.

— Atunci începe cu infractorii. Sau cu starurile porno.

În loc să-i răspundă, Asakawa a scos din buzunar carnetul de însemnări. Când avea o mulțime de lucruri de făcut, obișnuia să-și noteze totul sub formă de listă.

Ryuji a oprit aparatul. A luat din frigider o sticlă de bere și a umplut amândouă paharele.

— Hai să ținem un toast.

Asakawa nu reușea să găsească nici cel mai neînsemnat motiv pentru a ridica paharul.

— Am o presimțire, a spus Ryuji și obrajii săi cam palizi s-au îmbujorat ușor. Numește-o intuiție dacă vrei. În incidentul ăsta e implicată o manifestare a răului universal. Aproape pot să-l miros. Impulsul pe care l-am simțit atunci... Ți-am povestit despre el, nu-i așa? Prima femeie pe care am violat-o.

— N-am uitat.

— Au trecut deja cincisprezece ani. Și atunci am avut un presentiment asemănător. Ryuji vorbea ca în transă. Aveam șaptesprezece ani. Era în septembrie, în primul an de liceu. Am învățat la matematică până la trei dimineața, apoi am făcut o oră de germană ca să-mi mai odihnesc puțin mintea. Mereu procedam așa. Am descoperit că studiul limbilor străine e ocupația ideală pentru relaxarea unei minți obosite. La patru, ca de obicei, am băut două beri și-am ieșit să-mi fac plimbarea. În mintea mea încolțise deja o idee care nu-mi dădea pace. Te-ai plimbat vreodată noaptea târziu într-un cartier liniștit? E foarte plăcut. Toți câinii dorm, la fel de adânc cum doarme fetița ta acum. Nu trece nici o mașină. E o tăcere deplină. M-am pomenit în fața unei vile. Era o casă cu etaj, elegantă, cu grinzi de lemn. Știam că acolo locuiește o colegă de școală, o fată cu aer sofisticat pe care o vedeam uneori pe stradă. Habar n-aveam în care apartament stă. M-am uitat pe rând la ferestrele celor opt apartamente din clădire. În clipele acelea căutam ceva, fără să știu ce anume, în mintea mea încă nu se cristalizase nimic precis. Doar... știi tu. Când privirea

mi-a căzut pe ferestrele de la etaj, cele de la capătul de sud al casei, am auzit cum se deschide o ușiță într-un colțișor al inimii mele și-am simțit că întunericul care își fixase rădăcinile acolo îmi cuprinde mintea și se îngroașă treptat. M-am uitat încă o dată la fiecare fereastră în parte. Din nou, în același loc, m-a cuprins vârtejul întunecat. Și am știut. Am știut că ușa apartamentului ei mi se va deschide. Poate că uitase s-o încuie, poate că nu, în clipa aceea încă nu aflasem. Călăuzit de bezna care mi se cuibărise în inimă, am urcat scările și m-am oprit în fața ușii. Am citit numele ei pe o plăcuță, scris cu caractere romane, în stil occidental: YUKARI MAKITA. Cu mâna dreaptă am apucat strâns mânerul. L-am ținut așa un timp, apoi l-am răsucit brusc spre stânga. Nu s-a clintit. Ce naiba? mi-am spus și deodată s-a auzit un clinchet și ușa s-a deschis. Mă urmărești? De fapt nu uitase s-o încuie. Ușa s-a deschis singură în clipa când am atins-o, ca și cum primise o descărcare de energie. Fata întinsese o saltea lângă birou și adormise acolo. Mă așteptam s-o găsesc culcată în dormitor, dar nu era acolo. M-am uitat la piciorul ei gol care ieșea de sub pătură...

Ryuji a tăcut. Părea să treacă repede în revistă, în minte, evenimentele care se desfășuraseră dincolo de acest punct și privea acele amintiri îndepărtate cu un amestec de tandrețe și cruzime. Asakawa nu-l văzuse niciodată pradă unui conflict interior atât de evident.

— Apoi, două zile mai târziu, mergând spre casă după ce se terminaseră orele, am trecut iar prin dreptul apartamentului ei. În fața casei era parcat un camion și câțiva indivizi cărau mobilă și cutii și le încărcau în mașină. Persoana care tocmai se muta era Yukari. Stătea acolo, sprijinită de

zid, uitându-se cum defilează mobilele prin fața ei, dar parcă era oarbă. Lângă ea se afla un bărbat, tatăl ei, după cum arăta. Sunt sigur că n-a aflat niciodată adevăratul motiv al acelei mutări neprevăzute. Așa a ieșit Yukari din viața mea. Nu știu dacă s-a întors în casa părinților ei sau dacă a închiriat alt apartament și a continuat să învețe la același colegiu. Un singur lucru e cert: n-a suportat să stea acolo nici o clipă în plus. Vai, sărăcuța de ea. Probabil că era îngrozitor de speriată.

Abia atunci și-a dat seama Asakawa că fiecare respirație îi cerea un efort teribil. S-a simțit deodată dezgustat de sine însuși pentru că era capabil să împartă o bere cu omul acela.

— Nu te-ai simțit vinovat? Nici măcar un pic?

— Sunt obișnuit cu asemenea situații. Încearcă să lovești în fiecare zi cu pumnul gol un perete de cărămidă și la un moment dat n-o să mai simți durerea.

Din cauza asta nu te oprești? Asakawa și-a jurat în sinea lui că Ryuji nu-i va mai călca pragul. Sau, cel puțin, că îl va ține departe de soția și fetița lui.

— Stai liniștit, nu i-aș face niciodată așa ceva puștoaicei tale.

Îi citise gândurile. Enervat, a schimbat subiectul.

— Ai zis că ai un presentiment. Mai precis?

— Ei, e numai o presimțire neagră. Doar o energie negativă foarte puternică putea să genereze lanțul ăsta de evenimente nefericite...

Ryuji s-a ridicat în picioare. Nici așa nu era mult mai înalt decât Asakawa, care rămăsese așezat pe canapea. Avea cel mult un metru și șaizeci și cinci de centimetri, însă, privindu-i umerii largi și masivi, nu era greu să înțelegi de ce câștigase cu ani în urmă o medalie la aruncarea greutății.

— Bun, eu am terminat aici. Fă-ți și tu temele. De mâine-dimineață mai ai la dispoziție doar cinci zile.

Ryuji și-a ridicat mâna dreaptă cu toate degetele întinse.

— Știu.

— Sunt sigur că există undeva un vortex de energie negativă. Mă face să mă simt... nostalgic.

Ca pentru a-și întări spusele, Ryuji a strâns la piept copia casetei și a pornit spre vestibul.

— Hai să ținem următoarea ședință la tine acasă, a zis Asakawa încet, dar pe un ton hotărât.

— Bine, bine.

Ochii lui Ryuji zâmbeau.

În vreme ce Ryuji se pregătea să iasă pe ușă, Asakawa a aruncat o privire la ceasul de perete din sufragerie. Era un cadou de nuntă de la un prieten și avea o pendulă roșie, ridicolă, în formă de fluture. 11.21. De câte ori se uitase azi la ceas? Devenise obsedat de trecerea timpului. Așa cum îl avertizase și Ryuji mai devreme, începând de mâine-dimineață mai avea la dispoziție doar cinci zile. Nu era nici pe departe convins că va reuși să descifreze la timp misterul înregistrării. Era ca un bolnav de cancer care așteaptă o operație cu șanse de reușită aproape nule. În ultimul timp, în presă începuse o dezbatere despre dreptul bolnavilor incurabili de a afla că sunt condamnați. Asakawa susținuse cu tărie că trebuie să li se spună adevărul. Dar dacă s-ar simți atât de îngrozitor ca acum, el, unul, preferă să nu știe nimic. Firește, existau și oameni care, puși față în față cu o moarte sigură, trăiau cu intensitatea unei flăcări puținele clipe care le mai rămăseseră. Asakawa nu se număra

printre ei. Deocamdată reușea să se stăpânească, dar privind ceasul care măcina imperturbabil orele, minutele și secundele vieții lui, era din ce în ce mai sigur că nu are forța să-și păstreze sângele-rece.

Abia acum înțelegea de ce relația lui cu Ryuji era un amestec de atracție și dezgust. Ryuji avea o tărie de caracter la care el nu putea nici măcar visa. Asakawa își trăia viața ezitant, respectând mereu părerea celorlalți. În schimb, Ryuji ținea captiv în inima lui un zeu – sau un demon – care îi insufla puterea de a trăi în deplină libertate și fără teama de consecințe. O singură dată simțise Asakawa că dorința fierbinte de a trăi îi alungă toate temerile: atunci când se gândise prin ce chinuri vor trece Shizu și Yoko după moartea lui. Înecat de un val de duioșie, a deschis cu grijă ușa dormitorului și a aruncat o privire înăuntru. Somnul le netezise trăsăturile. Soția și fetița lui păreau liniștite și nebănuitoare.

Nu își putea îngădui luxul să se ascundă într-un colț și să-și plângă de milă. Asakawa s-a hotărât pe loc să-l caute pe Yoshino, să-i povestească totul și să-i ceară ajutorul. Nu avea dreptul să amâne pe mâine ce trebuia să facă azi. Miza era prea mare.

3

Sâmbătă, 13 octombrie

Asakawa se gândise să-și ia o săptămână de concediu. Însă după ce reflectase mai bine, ajunsese la concluzia că avea mai multe șanse să descifreze misterul casetei dacă profita la maximum de resursele companiei decât dacă rămânea închis între patru pereți și tremura ca varga. Prin urmare s-a dus la muncă, deși era sâmbătă. Știa foarte bine că „la muncă" era un fel de a spune, pentru că nu avea de gând să lucreze nimic. Cea mai potrivită strategie era să-i mărturisească totul lui Oguri și să-l roage să-l scutească temporar de toate sarcinile de serviciu. Iar cea mai bună formă de ajutor la care putea spera din partea editorului era cooperarea. Se ridica însă o problemă, și anume dacă Oguri va fi dispus să-l creadă sau nu. Probabil că va invoca din nou incidentul de-acum doi ani. Nu trebuia să-i dea lui Oguri nici o șansă de a nega de la bun început faptele, pentru că altfel va produce o serie întreagă de argumente logice în sprijinul părerii sale, chiar dacă Asakawa i-ar

trânti în față dovada indubitabilă – caseta. Pentru a-și susține punctul de vedere, Oguri ar fi gata să răstălmăcească orice i-ar spune el.

Și totuși... ar fi interesant. Pentru orice eventualitate, Asakawa puse caseta în servietă. Cum ar reacționa Oguri după vizionarea înregistrării? Sau, mai bine zis, va accepta el să privească măcar un singur cadru? În noaptea precedentă, Asakawa rămăsese treaz până târziu, explicându-i lui Yoshino lanțul evenimentelor, iar colegul lui îl asigurase că îl crede. Apoi, ca pentru a-i dovedi că nu minți se, îi spusese răspicat că nici în ruptul capului nu vrea să vadă filmul, că îl roagă ca nici măcar să nu-i propună așa ceva. Evident, în cazul lui Yoshino acceptarea necondiționată a evenimentelor avea o bază solidă. Când fuseseră descoperite cadavrele lui Haruko Tsuji și Takehiko Nomi, Yoshino ajunsese printre primii la fața locului și simțise atmosfera. Atmosfera aceea stranie, apăsătoare, care îi făcuse pe anchetatori să treacă sub tăcere convingerea lor că ceea ce se petrecuse acolo era opera a ceva monstruos. Dacă Yoshino n-ar fi văzut cu ochii lui scena de lângă drumul acela de prefectură din Ashina, probabil că n-ar fi acceptat atât de repede povestea lui Asakawa.

În orice caz, Asakawa ținea în mâini o adevărată bombă. Putea să obțină câștig de cauză doar dacă găsea curajul s-o fluture amenințător prin fața lui Oguri. Și era tentat s-o folosească în felul acesta, măcar din curiozitate.

Zâmbetul batjocoritor pe care Oguri îl arbora de obicei în asemenea situații s-a stins la fel de repede cum apăruse. Acum, cu coatele sprijinite de birou, redactorul-șef își rotea ochii în toate

direcțiile în timp ce recapitula pas cu pas povestea lui Asakawa.

Fapt aproape sigur, în noaptea de 29 august, patru tineri au văzut împreună un film înregistrat pe o casetă video, în timp ce se aflau într-o cabană dintr-o stațiune montană. Au murit apoi în condiții stranii, după exact o săptămână, așa cum fuseseră avertizați. Ulterior, recepționerul a găsit întâmplător caseta și a dus-o în biroul lui, unde a rămas neatinsă până când a descoperit-o Asakawa. Apoi Asakawa a văzut la rândul lui filmul. Din această clipă îl mai despărțeau de moarte doar cinci zile. Și el, Oguri, trebuia să creadă o asemenea aiureală? Cele patru cadavre erau totuși o dovadă irefutabilă. Cum și le putea explica? Ce fir logic lega evenimentele?

Stând în picioare și uitându-se la Oguri de sus în jos, Asakawa arborase o expresie de superioritate care în cazul lui era o raritate. Știa precis, în virtutea unei experiențe de câțiva ani, la ce se gândea Oguri în clipa aceea. A așteptat până când a devenit evident că Oguri ajunsese într-un punct mort, apoi a scos caseta din servietă. A făcut-o teatral, cu gesturi de o gravitate exagerată, ca un jucător care etalează o chintă regală.

— Vreți să aruncați o privire? M-aș bucura mult dacă ați accepta.

Asakawa a întins mâna către televizorul așezat sub fereastră, lângă canapea, aruncând în același timp un zâmbet scurt și provocator. L-a auzit pe Oguri căznindu-se să-și dreagă glasul. Ochii lui nu s-au întors nici o clipă către televizor, ci au rămas pironiți asupra casetei negre ca smoala așezate ostentativ în fața lui. Celelalte obiecte de pe birou parcă dispăruseră. Oguri încerca din răsputeri să se hotărască.

Dacă vrei să vezi înregistrarea, n-ai decât să apeși pe play. *E foarte simplu. Hai, poți s-o faci. Rânjește așa cum ai obiceiul, spune-ți că e o păcăleală și bagă caseta în aparat. Hai, încearcă, dă-i drumul.*

Mintea lui Oguri se chinuia să transmită acest ordin simplu către trupul lui. *Încetează să te porți ca un idiot și uită-te la filmul ăsta. Dacă o faci, demonstrezi că nu crezi o iotă din povestea lui Asakawa. De unde rezultă... Așa, gândește-te bine acum... Rezultă că un refuz confirmă faptul că ai luat în serios povestea asta de adormit copiii. Prin urmare, trebuie să accepți să vezi filmul. Doar ai încredere în știința modernă, nu-i așa? Nu ești un copil pe care-l poate speria oricine cu povești lugubre.*

De fapt, Oguri era sigur în proporție de nouăzeci și nouă la sută că nu-l crede pe Asakawa. În pofida acestui fapt, undeva, într-un ungher tainic al minții sale, încolțise o întrebare: *Și dacă?...* Și dacă era adevărat? Poate că pe lumea asta mai existau pete albe pe care știința modernă, în ciuda instrumentelor ei sofisticate, încă nu reușise să le carteze. Atâta vreme cât acest risc nu putea fi ignorat, oricât de intens ar fi lucrat rațiunea lui Oguri, trupul lui nu avea s-o asculte. În consecință, Oguri stătea nemișcat pe scaun. Nu *putea* să se miște. Nu avea importanță ce argumente îi șoptea vocea rațiunii. Mușchii nu se supuneau. Atâta timp cât mai plutea o umbră de amenințare, trupul lui era sub comanda instinctului de supraviețuire. Oguri și-a ridicat privirea și a spus cu o voce uscată:

— În concluzie, ce vrei de la mine?

Asakawa câștigase lupta.

— Aș dori să mă degrevați de toate celelalte însărcinări. Vreau să fac o anchetă amănunțită cu

privire la această casetă. Vă rog. Înțelegeți, desigur, că viața mea poate fi în pericol.

Oguri a închis ochii și a rămas așa câteva clipe.

— După ce termini... ai de gând să scrii un articol?

— Indiferent ce părere aveți despre mine acum, nu uitați că mai sunt încă reporter. Voi nota tot ce voi descoperi pe parcurs, iar în felul acesta adevărul nu va fi îngropat odată cu mine și cu Ryuji Takayama. Natural, aveți deplina libertate de a publica sau nu informațiile.

Oguri a reflectat o vreme, apoi i-a făcut semn că acceptă.

— Bine, e un aranjament acceptabil. Cred că o să-i pasez unui stagiar interviul tău.

Asakawa s-a înclinat. A luat caseta de pe birou, cu intenția s-o pună la loc în servietă, dar tentația de a prelungi jocul era mult prea puternică. I-a întins din nou caseta lui Oguri:

— Mă credeți, nu-i așa?

Oguri a oftat prelung și a clătinat din cap. Nu se punea problema dacă îl crede sau nu pe Asakawa. Mai important i se părea faptul că nu reușea să scape de senzația de neliniște. Da, asta era.

— Vă înțeleg, și eu mă simt la fel, a zis Asakawa înainte să iasă din birou.

Oguri l-a urmărit cu privirea și a jurat solemn în sinea lui că va vedea înregistrarea dacă Asakawa va mai fi în viață pe 18 octombrie. Totuși, chiar așa stând lucrurile, s-ar putea ca trupul lui să nu-i dea voie. Întrebarea aceea neliniștitoare – *Și dacă...?* – nu părea dispusă să dispară.

În sala de documentare, Asakawa a trântit pe o masă, unul peste altul, trei volume groase. *Vulcanii*

din Japonia, Arhipelagul vulcanic și *Vulcanii activi din lume*. A început cu primul volum, pornind de la presupunerea că vulcanul din film se afla în Japonia. A studiat atent fotografiile în culori de la începutul cărții. Munți care se înălțau falnici către cer, scuipând vălătuci de fum și abur alb, cu versanți îmbrăcați în straturi de lavă neagră; rocă topită de un roșu aprins țâșnind în noapte din cratere al căror contur se pierdea în beznă. Fără să vrea, s-a gândit la Big Bang. A întors pagină după pagină, comparând pozele din carte cu imaginea pe care o păstrase perfect în memoria lui. Muntele Aso, muntele Asama, Showa Shinzan, Sakurajima...

A găsit vulcanul mai repede decât se așteptase. La urma urmei, muntele Mihara de pe insula Izu Oshima făcea parte din lanțul muntelui Fuji și era unul dintre cei mai cunoscuți vulcani activi din Japonia.

— Muntele Mihara? a mormăit Asakawa.

În album îi erau dedicate două pagini întregi care conțineau trei fotografii: două făcute din avion și una de pe vârful unui pisc din apropiere. Asakawa a rememorat imaginea de pe casetă și, încercând să-și imagineze că o privește din unghiuri diferite, a comparat-o cu fotografiile din carte. Existau asemănări evidente. Din punctul de observație de la poalele muntelui vârful apărea ușor rotunjit. Din aer însă se vedea creasta circulară care înconjura craterul și, în centrul ei, o ridicătură: coșul principal al vulcanului. Fotografia făcută de pe celălalt pisc semăna și mai mult cu imaginea din film. Culorile și contururile versanților erau practic identice. Îi trebuia totuși o confirmare, nu se putea bizui doar pe memoria lui. Asakawa a copiat la xerox fotografiile Muntelui Mihara și, pentru

orice eventualitate, ale altor doi sau trei vulcani asemănători.

Și-a petrecut toată după-amiaza la telefon, vorbind cu toți cei care folosiseră cabana B-4 în ultimele șase luni. Ar fi preferat să se întâlnească cu ei față în față și să le observe reacțiile, dar pur și simplu nu avea timp. Știa că nu e cel mai ușor lucru să recunoști o minciună atunci când o auzi la telefon. Asakawa și-a încordat atenția, hotărât să nu treacă cu vederea inflexiunile neobișnuite ale glasurilor din receptor. Trebuia să ia legătura cu șaisprezece persoane sau grupuri de persoane. Exista o explicație simplă pentru numărul acesta relativ mic: la inaugurarea complexului, în aprilie, cabanele încă nu erau dotate cu videorecordere. În timpul verii, în urma închiderii unui mare hotel din regiune, conducerea companiei luase hotărârea de a transfera aparatele disponibile la cabanele din stațiunea Pacific Land. Asta se întâmplase la mijlocul lunii iulie. Aparatele fuseseră instalate la sfârșitul aceleiași luni, chiar la timp pentru începutul sezonului, și tot atunci fusese deschis centrul de închiriere video de la recepție. Iată de ce în pliantul publicitar tipărit încă de primăvara nu apărea informația că toate cabanele erau dotate cu videorecordere. Turiștii fuseseră surprinși când descoperiseră aparatele și se bucuraseră că vor avea cum să-și omoare timpul în zilele ploioase. Probabil că doar câțiva fanatici aruncaseră în valize, pentru orice eventualitate, casete goale, sperând să-și înregistreze emisiunile preferate. Bineînțeles, pista aceasta putea să-l conducă undeva *doar* dacă oamenii cu care avea să vorbească îi vor spune adevărul. Cine lăsase caseta în

cabană? Cine făcuse înregistrarea? Asakawa, disperat, încerca să nu scape nimic din vedere. Analizase de nenumărate ori răspunsurile pe care le primise, dar nu găsise nici un semn care să-i confirme bănuiala că ar fi fost mințit. Din cei șaisprezece turiști cu care vorbise, trei aleseseră stațiunea pentru terenurile ei de golf și nici măcar nu observaseră videorecorderele din cabane. Alți cinci veniseră să joace tenis, dar plouase tot timpul și, în lipsa altei distracții, închiriaseră mai multe casete, în special producții clasice. Ultimul grup – o familie de patru persoane din Yokohama, pe nume Kaneko – adusese o casetă. Doreau să înregistreze o emisiune de pe alt canal în timp ce se delectau cu un episod dintr-un serial istoric care le plăcea la nebunie.

Asakawa a pus jos receptorul și a citit iar, de la început până la sfârșit, informațiile pe care le primise de la cele șaisprezece grupuri de turiști. Doar unul dintre ele părea să deschidă o pistă promițătoare: domnul și doamna Kaneko și cei doi copii ai lor, un băiat și o fată, elevi la gimnaziu. În timpul verii fuseseră cazați de două ori în cabana B-4. Prima dată ajunseseră acolo în seara zilei de 10 august, într-o vineri, și plecaseră sâmbătă. A doua oară ocupaseră B-4 pe 25 și 26 august, o sâmbătă și o duminică. Mai precis cu trei zile înainte ca Tomoko și prietenii ei să închirieze cabana. După plecarea familiei Kaneko, cabana B-4 rămăsese două zile fără ocupanți, adică luni și marți. Următorii clienți fuseseră, în mod sigur, cei patru. Mai mult decât atât, puștiul de doisprezece ani al familiei Kaneko luase de-acasă o casetă, hotărât să-și înregistreze emisiunea favorită. Nu ratase până atunci nici un episod dintr-un serial pentru copii difuzat în fiecare duminică la opt seara. Bineînțeles,

nu putea trece peste părinții lui, iar aceștia se instalau în fața televizorului chiar duminica, la opt fix, pentru a urmări un serial de mare succes, cu subiect istoric, transmis pe canalul public NHK. Cabana, potrivit pliantului publicitar, avea un singur televizor, dar puștiul nu renunțase nici o clipă la speranța că va găsi acolo un videorecorder și luase caseta pentru a-și înregistra serialul favorit. În timp ce aparatul înregistra episodul cu pricina, un prieten a venit să-l anunțe că ploaia se oprise. Băiatul a plecat să joace tenis cu sora lui mai mică. După ce s-a terminat filmul istoric, domnul Kaneko a închis televizorul, uitând că videorecorderul încă mai înregistra. Copiii au rămas afară până pe la zece, s-au întors morți de oboseală și s-au dus direct la culcare. Uitaseră și ei de înregistrare. A doua zi, când familia Kaneko aproape ajunsese acasă, băiatul și-a amintit deodată că uitase caseta în videorecorder și a strigat la tatăl lui, care se afla la volan, să întoarcă mașina. A urmat o ceartă serioasă, dar în cele din urmă puștiul a renunțat. Încă mai bombănea când domnul Kaneko a oprit mașina în fața casei.

Asakawa a luat caseta și a așezat-o în picioare pe birou. Spațiul pentru eticheta de titlu era gol, iar pe carcasa din plastic scria doar atât: *Fujitex VHS T120 Super AV*. A format din nou numărul familiei Kaneko.

— Bună ziua, îmi cer scuze că vă deranjez încă o dată. Sunt Asakawa, de la *Daily News*.

A urmat o pauză, apoi s-a auzit vocea persoanei cu care vorbise mai devreme:

— Da?

Era doamna Kaneko.

— Mi-ați spus că fiul dumneavoastră a lăsat o casetă video în cabană. Nu cumva știți ce marcă era?

— O clipă, stați să mă gândesc, îi răspunse femeia. Aveți noroc, băiatul meu tocmai a intrat pe ușă. Îl întreb imediat.

Asakawa nu-și făcea iluzii. Era imposibil ca puștiul să-și amintească.

— Mi-a zis că nu știe, dar cumpără doar casete ieftine, din acelea care se vând în seturi de câte trei.

Nimic surprinzător. Câți oameni aleg cu atenție marca atunci când cumpără casete video pentru înregistrări obișnuite? Apoi lui Asakawa i-a venit o idee. *Stai puțin, unde-i cutia casetei? Casetele se vând în cutii de carton. Nimeni nu aruncă cutiile.* În orice caz, el nu arunca niciodată cutia unei casete video.

— Spuneți-mi, păstrați casetele în cutiile lor originale?

— Da, bineînțeles.

— Îmi cer scuze, dar ați putea vă rog să verificați dacă există vreo cutie goală?

— Poftim?

— Vă rog. S-ar putea ca viața unui om să depindă de asta.

O justificare patetică, dar femeile casnice sunt sensibile la scenariul „de viață și de moarte". Ori de câte ori Asakawa se grăbea și dorea să obțină rapid rezultate, folosea această formulă magică. Acum, însă, nu mințea.

— Un moment, vă rog.

Așa cum se așteptase, tonul doamnei Kaneko se schimbase sensibil. A urmat o pauză destul de lungă. Dacă băiatul uitase și cutia în cabană înseamnă că recepționerul o aruncase. Dacă nu, avea

o șansă ca ea să se afle în casa familiei Kaneko. Femeia a ridicat din nou receptorul.

— O cutie goală, nu-i așa?

— Da.

— Am găsit două cutii goale.

— Foarte bine. Pe cutie ar trebui să vedeți numele producătorului și tipul casetei...

— Stați să mă uit. Pe una scrie Panavision T120. Pe cealaltă... Fujitex VHS T120 Super AV.

Același producător. Nu era nici pe departe o dovadă concludentă, pentru că Fujitex vânduse milioane de casete de acest tip, dar măcar făcuse un pas înainte. De atâta lucru era sigur. Putea să tragă o primă concluzie fără să se teamă că greșește: caseta aceea blestemată ajunsese în cabana B-4 în bagajul unui puști de clasa a șasea. Asakawa i-a mulțumit doamnei Kaneko și a închis telefonul.

Pe data de 26 august, într-o seară de duminică, la ora opt, videorecorderul din B-4 începe să înregistreze. Familia Kaneko uită caseta în aparat și pleacă acasă. Apoi apar Tomoko și prietenii ei. Ghinion, plouă cu găleata. Se hotărăsc să se uite la un film. Când încearcă să folosească aparatul, constată că în el se află deja o casetă. Fără să bănuiască ce va urma, vizionează înregistrarea. Văd imaginile acelea stranii, pe care nu și le pot explica. Urmăresc apoi avertizarea de la sfârșit. Blestemând vremea rea care-i ține în cabană, cei patru pun la cale o farsă răutăcioasă. Șterg „descântecul" de pe bandă și în locul lui înregistrează clipul publicitar. Lasă caseta în cabană pentru a-i speria pe următorii oaspeți.

Bineînțeles, Tomoko și prietenii ei n-au crezut nici o clipă că pericolul putea fi real. Dacă ar fi luat în serios avertismentul, fără îndoială că le-ar fi pierit cheful de farse. Asakawa se întrebă dacă vreunul

dintre ei își amintise de casetă în clipa când murise. Poate că n-au avut timp, poate că îngerul morții i-a luat prea repede. Se înfioră. Moartea lor era doar începutul. *Dacă nu găsesc o cale de salvare în cele cinci zile care mi-au rămas, voi sfârși la fel ca ei. Și atunci voi afla, cu siguranță, la ce s-au gândit înainte să moară.*

Totuși... Dacă băiatul înregistra o emisiune de televiziune, cum au apărut pe casetă imaginile acelea? Până atunci Asakawa fusese convins că le filmase cineva cu o cameră video și apoi lăsase caseta în cabană. Dar caseta fusese uitată într-un videorecorder care înregistra ceva, așadar imaginile acelea incredibile s-au suprapus într-un fel sau altul peste înregistrare. Nu-i trecuse prin cap una ca asta. Un fel de transmisiune parazită.

Oricât de greu îi venea să accepte, doar acesta putea fi adevărul. Undele electromagnetice fuseseră „deturnate".

Asakawa și-a amintit ce se întâmplase cu un an în urmă, în timpul campaniei electorale: noaptea târziu, după ce programul postului NHK s-a încheiat, un emițător clandestin a început să transmită pe același canal un film în care unul dintre candidați a fost făcut praf și pulbere.

O transmisiune clandestină de televiziune. Era singura concluzie logică. După toate probabilitățile, imaginile fuseseră transmise în seara zilei de 26 august de undeva din regiunea Hakone și, din pură întâmplare, videorecorderul din cabana B-4 le înregistrase. Dacă aceasta era realitatea, trebuia să existe undeva o informație referitoare la eveniment. Asakawa și-a spus că trebuia să ia legătura cu biroul local al ziarului și să pună câteva întrebări.

4

Asakawa a ajuns acasă la zece. Imediat după ce a intrat în apartament, a deschis cu grijă ușa dormitorului și s-a uitat o vreme la fețele liniștite ale soției și fetiței. Îndeplinea acest ritual de fiecare dată, fără excepție, indiferent cât de târziu ajungea acasă.

Pe masa din sufragerie îl aștepta un bilet. *A telefonat domnul Takayama*. Asakawa încercase toată ziua să ia legătura cu el, dar nu-l găsise acasă. Ryuji locuia singur într-un apartament din Nakano. Probabil că ieșise pentru a-și continua cercetările. *Poate că a descoperit ceva*, s-a gândit Asakawa în timp ce forma numărul. A lăsat telefonul să sune de zece ori. Nici un răspuns.

A făcut repede un duș, a deschis o sticlă de bere și a încercat din nou. Ryuji încă nu se întorsese. A trecut la whisky cu gheață. Știa că nu avea nici o șansă să doarmă în noaptea aceea fără ajutorul unei doze de alcool. Înalt și subțire, Asakawa nu suferise în viața lui de vreo boală demnă de acest nume. Și în mod paradoxal, acum era condamnat să moară. O parte din el încerca să se convingă că

visează, că timpul se va scurge așa cum avea obiceiul, că nu va reuși să înțeleagă semnificația înregistrării sau să reconstituie instrucțiunile până în seara zilei de 18 octombrie, dar că nu se va întâmpla nimic și zilele se vor așterne iarăși înaintea lui ca și până atunci. Oguri va arbora din nou expresia lui batjocoritoare și va perora pe tema credinței stupide în superstiții, iar Ryuji va izbucni în râs și-i va spune: „Ce vrei, nu suntem în stare să înțelegem cum funcționează universul". Iar Shizu și Yoko îl vor întâmpina cufundate în somn, cu aceleași figuri angelice și împăcate. Nici măcar pasagerul dintr-un avion care se prăbușește nu-și pierde speranța că va supraviețui.

A golit al treilea pahar cu whisky și a format a treia oară numărul de telefon al lui Ryuji. Dacă nu-i răspundea nici de data aceasta, Asakawa era hotărât să se dea bătut și să se culce. Telefonul a sunat de șapte ori, apoi s-a auzit în sfârșit declicul receptorului ridicat din furcă.

— Unde naiba ai fost toată ziua? a strigat el, fără să se asigure măcar că la celălalt capăt al firului era într-adevăr Ryuji.

Era convins că doar Ryuji îi putea răspunde și nu-și mai stăpânise furia. Într-un anumit sens, această reacție consfințea nefirescul relației lor. Asakawa menținea chiar față de prieteni o distanță prudentă și își controla mereu comportamentul. În schimb, nu avea nici o reținere să-l facă pe Ryuji cum îi venea la gură. Totuși, în pofida familiarității pe care și-o permitea față de el, nu-l considerase niciodată pe Ryuji un prieten în adevăratul înțeles al cuvântului.

Surprinzător, i-a răspuns o voce străină.

— Alo! Mă scuzați...

Era vocea unei femei, iar tonul ei arăta că izbucnirea de adineauri o uluise.

— O, îmi pare rău. Am greșit numărul.

Asakawa se pregăti să închidă telefonul.

— Îl căutați pe profesorul Takayama?

— Da, mă rog... Da. Pe el îl caut.

— Încă nu s-a întors.

Asakawa nu s-a putut abține să se întrebe a cui era vocea foarte atrăgătoare. Ar fi pariat că nu a unei rude, pentru că îl numise pe Ryuji „profesor". Iubită? Imposibil. Care femeie în toate mințile ar fi făcut greșeala să se îndrăgostească de Ryuji?

— Înțeleg. Mă numesc Asakawa.

— Când profesorul Takayama se va întoarce, îl voi ruga să vă dea un telefon. Domnul Asakawa, dacă am înțeles bine...

Glasul catifelat al femeii a continuat să răsune în urechile lui Asakawa mult timp după ce pusese receptorul în furcă.

Salteaua e folosită de obicei doar în camerele amenajate în stil tradițional, în care podeaua e acoperită cu *tatami*. Ei preferaseră să aștearnă un covor în dormitor, dar renunțaseră la patul în stil occidental după ce se născuse Yoko. Nu își asumaseră riscul s-o culce pe fetiță pe un pat înalt, iar camera era prea mică și pentru un leagăn. Prin urmare, fuseseră obligați să renunțe la patul dublu și acum fiecare dormea pe salteaua lui, o strângea dimineața și o așternea din nou seara. Puneau cele două saltele una lângă alta și se înghesuiau toți trei pe ele.

Asakawa s-a târât cu grijă în puținul spațiu rămas liber. Când se culca odată cu ele, fiecare rămânea în aceeași poziție. Shizu și Yoko aveau însă

un somn agitat. Cum de obicei se duceau la culcare înaintea lui Asakawa, începeau să se miște în somn și, în mai puțin de un ceas, ocupau amândouă saltelele. Prin urmare, Asakawa se vedea obligat să folosească fiecare centimetru rămas liber. Se întrebă la cât timp după dispariția lui trupul altui bărbat va umple locul pe care-l ocupa el acum. Nu îl deranja în mod special ideea că Shizu s-ar putea recăsători. Mai mult îl neliniștea faptul că unele persoane nu reușesc niciodată să umple golul provocat de dispariția soțului sau a soției lor. Trei ani? Da, trei ani ar fi o durată rezonabilă. Shizu se va muta înapoi în casa părintească, tatăl și mama ei vor avea grijă de Yoko în timp ce ea va fi plecată la serviciu. Asakawa a făcut un efort de imaginație și a văzut în minte fața altei Shizu, cea din viitor, strălucind de vitalitate și poftă de viață. Își dorea ca ea să fie puternică. În schimb, nu suporta să se gândească măcar o clipă la chinurile prin care ar putea trece soția și fetița lui după ce el nu va mai fi.

Asakawa o cunoscuse pe Shizu cu cinci ani în urmă. Tocmai fusese transferat înapoi la biroul din Tokio după ce lucrase o vreme la filiala din Chiba. Ea era angajată la o agenție de turism cu care *Daily News* avea legături de afaceri. Biroul ei se afla la etajul al treilea, al lui la al șaptelea și uneori se întâlneau la lift. Intraseră prima dată în vorbă într-o dimineață, când Asakawa urcase la agenție pentru a lua două bilete de tren. Trebuia să plece din oraș și, cum persoana care se ocupa în mod obișnuit de *Daily News* lipsea, fusese trimis la Shizu. Fata avea douăzeci și cinci de ani și îi plăceau călătoriile, iar privirea pe care i-o aruncase lui Asakawa spunea limpede cât de tare îl invidiază pentru drumurile lui prin țară. Privirea aceea îi amintise

și de prima lui iubire. Acum, după ce se prezentaseră cum se cuvine, stăteau de vorbă de fiecare dată când se întâlneau în lift, iar apoi relația lor progresase repede. S-au căsătorit doi ani mai târziu, după o idilă foarte liniștită și după ce au obținut fără nici o dificultate consimțământul părinților.

Au cumpărat apartamentul de trei camere din Kita Shinagawa cu șase luni înainte de nuntă și părinții lor i-au ajutat să plătească avansul. Nu se grăbiseră să-l cumpere înainte de căsătorie pentru că ar fi anticipat creșterea prețurilor în cartierul acela, ci pentru că doreau să scape cât mai repede de rate. Dacă nu l-ar fi cumpărat atunci, probabil că mai târziu nu și-ar mai fi putut permite să locuiască în aceleași condiții. Într-un singur an, valoarea apartamentului se triplase. Rata lunară era mai puțin de jumătate din chiria obișnuită în același cartier. Amândoi se plângeau mereu că spațiul e prea mic, dar în realitate se bucurau că reușiseră să facă o investiție atât de bună. Acum Asakawa era fericit că le lăsa ceva. Când Shizu va plăti ratele rămase cu prima de la asigurarea lui de viață, apartamentul va fi în sfârșit proprietatea ei și a lui Yoko... *Cred că polița mea valorează douăzeci de milioane de yeni, dar mai bine să verific în acte...*

Îi era greu să se concentreze, însă calculă mai multe variante de plată și își spuse că trebuia să noteze toate sfaturile de ordin financiar care-i treceau prin minte. Deces din cauze naturale? Accident? Crimă?

În orice caz, e timpul să recitesc polița de asigurare.

În ultimele trei zile adormise de fiecare dată copleșit de gânduri negre. Acum încerca să găsească o cale de a influența mersul evenimentelor și după dispariția lui. În final s-a hotărât să-și scrie testamentul.

În dimineața zilei următoare, Asakawa i-a telefonat lui Ryuji imediat după ce a deschis ochii.

— Da? a răspuns Ryuji, iar vocea lui dovedea limpede că fusese trezit din somn.

Asakawa și-a amintit cât de tare se enervase noaptea trecută și a strigat în receptor:

— Pe unde-ai umblat toată noaptea?

— Cum? Aa, Asakawa?

— Parcă a fost vorba să mă suni. Ai uitat?

— Păi, da, m-am îmbătat. Fetele din ziua de azi știu să bea, nu glumă. Știu să facă și altele, dacă mă înțelegi. Maaa-măăă, sunt frânt.

Timp de câteva secunde, Asakawa n-a reușit să găsească o replică. Avea din nou senzația că ultimele trei zile fuseseră doar un vis și s-a înfuriat pe el însuși că luase totul în serios.

— Bine, ies pe ușă în clipa asta. Așteaptă-mă, a zis el și a închis telefonul.

Ca să ajungă la Ryuji trebuia să ia trenul până la Nakano-Est și apoi să mai facă o bucată de drum pe jos, către Kami Ochiai.

Mergând către stație, Asakawa a ajuns la concluzia optimistă că Ryuji era tot Ryuji, chiar dacă se îmbătase noaptea trecută. În mod sigur descoperise ceva. Poate chiar descifrase misterul și apoi ieșise în oraș pentru a sărbători victoria cu băutură și femei. Exaltarea lui creștea pe măsură ce se apropia de apartamentul lui Ryuji și a început să iuțească pasul. Rațiunea îl avertiza totuși că emoțiile necontrolate, pendularea între teamă și speranță, între pesimism și optimism îl vor doborî la un moment dat.

Ryuji i-a deschis ușa îmbrăcat în pijama. Avea cearcăne, era neras și în mod evident abia

se dăduse jos din pat. Asakawa și-a scos pantofii în doi timpi și trei mișcări, dar n-a mai avut răbdare să ajungă în sufragerie și a strigat din vestibul:

— Ai aflat ceva?

— Nu, nu chiar. Intră odată, i-a zis Ryuji, scărpinându-se viguros în creștetul capului.

Avea privirea tulbure și Asakawa și-a dat seama imediat că se trezise doar pe jumătate.

— Hai, vino-ți în fire. Bea o cafea, spală-te, fă ceva.

Simțind că i-au fost înșelate așteptările, Asakawa a trântit ceainicul pe aragaz fără să-i pese că face zgomot. Timpul începea să-l obsedeze din nou.

S-au așezat amândoi pe jos, în sufragerie, cu picioarele încrucișate. De-a lungul peretelui din spatele lor se înșirau teancuri de cărți.

— Bun, acum spune-mi ce-ai aflat, a mormăit Ryuji, legănându-și un picior.

Încercând să câștige fiecare secundă, Asakawa a scos din servietă însemnările pe care le făcuse cu o zi înainte și a început să i le prezinte rapid, în ordine cronologică. Mai întâi l-a informat pe Ryuji că, inițial, pe casetă fusese înregistrat un episod dintr-un serial de televiziune difuzat în ziua de 26 august, de la ora opt seara.

— Chiar așa?

Ryuji părea surprins. Și el pornise de la ipoteza că imaginile fuseseră înregistrate cu o cameră video și probabil copiate mai târziu pe casetă.

— Uite ceva într-adevăr interesant. Totuși, dacă a fost utilizat un emițător clandestin, așa cum susții tu, în mod normal ar fi trebuit să vadă și alții imaginile...

— M-am interesat la birourile noastre din Atami și Mishima. Mi-au spus că n-au nici o informație

despre vreo transmisiune clandestină în Hakone în seara zilei de 26.

— Vasăzică așa...

Ryuji și-a încrucișat brațele și a rămas o vreme tăcut.

— Îmi vin în minte doar două explicații, a zis el într-un târziu. Prima: toți cei care au văzut filmul au murit. Stai puțin... În transmisiunea originală descântecul era intact. Prin urmare... Și, oricum, zici că în ziarele locale n-a apărut nici o știre despre vreo emisiune-pirat?

— Da. Am verificat deja ipoteza asta. Știu ce întrebare ți-ai pus: există sau nu alte victime? Nu există. Nici una. Dacă filmul de pe casetă ar fi fost transmis pe o lungime de undă rezervată televiziunii publice, l-ar fi văzut și alții. Dar n-a mai murit nimeni. Nici măcar n-au circulat zvonuri în privința asta.

— Îți aduci aminte de primele cazuri de SIDA? La început, doctorii din Statele Unite habar n-aveau ce se întâmplă. Constatau pur și simplu că oamenii mor, iar simptomele sunt complet diferite față de tot ce văzuseră până atunci. Apoi a apărut bănuiala că ar fi o boală nouă și ciudată. A mai durat doi ani până au numit-o SIDA și au catalogat-o ca atare. Se mai întâmplă și asemenea lucruri.

Pe văile de la vest de Tanna erau doar câteva case răzlețe, construite în special în zonele mai joase, de-a lungul autostrăzii Atami-Kannami. Dacă priveai către sud, vedeai doar stațiunea Pacific Land, complet izolată pe pajiștile ei alpine parcă desprinse dintr-un vis. Oare se întâmpla ceva ciudat în zona aceea? Cine știe, poate că o mulțime de oameni muriseră subit, dar știrea încă nu ajunsese în ziare. Existau și alte exemple în acest sens, nu numai SIDA. Maladia Kawasaki, descoperită

pentru prima dată în Japonia, apucase să facă ravagii timp de un deceniu până să fie recunoscută în mod oficial. Din momentul înregistrării întâmplătoare a acelor imagini stranii trecuse doar o lună și jumătate. Era posibil ca sindromul care provoca moartea după exact o săptămână să nu fi fost încă descoperit. Dacă Asakawa n-ar fi găsit elementul comun al celor patru accidente, dacă printre victime nu s-ar fi numărat și nepoata lui, „boala" ar fi rămas complet necunoscută până în ziua de azi. Această ipoteză era chiar mai înspăimântătoare decât celelalte. De obicei mureau sute sau mii de oameni până când cauza deceselor era atribuită în mod oficial unei noi boli.

— N-avem timp să batem din ușă în ușă și să stăm de vorbă cu toți care au case pe-acolo. Parcă ai pomenit de a doua posibilitate.

— Corect. A doua: singurii oameni care au văzut înregistrarea suntem noi doi și cei patru care au murit. Să nu uit, crezi că puștiul care a pus caseta în aparat știa că frecvențele de emisie sunt diferite de la o regiune la alta? Ceea ce se transmite pe canalul 4 la Tokio trebuie transmis pe alt canal în provincie. Un copil n-avea de unde să știe chestia asta. Poate că a potrivit aparatul pe canalul cu care e obișnuit acasă.

— Unde vrei să ajungi?

— Gândește-te puțin. Oare noi, cei care locuim în Tokio, folosim vreodată canalul 2? N-ar avea nici un rost.

Aha. Vasăzică puștiul potrivise videorecorderul pe un canal care nu era utilizat în zona aceea. Cum domnul și doamna Kaneko se uitau la serialul lor preferat, nimeni nu văzuse de fapt ce înregistra aparatul. În orice caz, ținând cont că densitatea populației din regiunea aceea montană

era destul de redusă, numărul spectatorilor unei emisiuni-pirat ar fi fost oricum foarte mic.

— În ambele cazuri, întrebarea-cheie este următoarea: de unde au fost transmise imaginile?

Totul părea foarte simplu acum, după ce Ryuji pusese punctul pe i. Dar Asakawa știa foarte bine că doar o echipă perfect organizată și dotată cu echipamentul potrivit putea să determine amplasamentul emițătorului.

— Stai, oprește-te puțin. Nici măcar nu suntem siguri că pornim de la premisa corectă. Faptul că pușiul a înregistrat din întâmplare o transmisiune clandestină rămâne o simplă ipoteză.

— Știu, dar nu ajungem nicăieri dacă așteptăm să fim sută la sută siguri. E singura noastră pistă.

Unde electromagnetice. Asakawa avea o cultură științifică destul de vagă. Nici măcar nu știa precis ce sunt undele electromagnetice. Trebuia să înceapă de aici, de la definiție. În lipsa altor indicii, era obligat să verifice această ipoteză. Să găsească punctul de origine al transmisiunii. În concluzie, trebuia să se întoarcă *acolo*. Și mai avea patru zile, dacă nu punea la socoteală și ziua de azi.

Următoarea întrebare era: Cine a șters descântecul? Dacă acceptau faptul că imaginile fuseseră înregistrate la fața locului și caseta rămăsese în aparat, putea fi oricare dintre cele patru victime. Asakawa telefonase la NFK și aflase că invitatul emisiunii *Showul de noapte* din seara zilei de 29 august fusese povestitorul Shinraku Sanyutei. Avuseseră dreptate. Aproape sigur unul dintre cei patru șterse de pe bandă partea cu instrucțiunile.

Asakawa a scos din servietă și copiile fotografiilor cu muntele Mihara.

— Ce părere ai? a spus el, răsfirându-le în fața lui Ryuji.

— Muntele Mihara de pe insula Izu Oshima, hm? Aș zice că ai nimerit.

— Și, mă rog, de ce ești atât de sigur?

— Ieri după-amiază l-am întrebat pe etnologul de la universitate dacă știe în ce dialect vorbește „bunica". Mi-a spus că azi nu mai e folosit, dar că a fost vorbit cândva pe insula Izu Oshima. De fapt, anumite caracteristici îl localizează în regiunea Sashikiji din extremitatea de sud a insulei. Omul e destul de prudent, nu bagă mâna-n foc că nu greșește, dar acum, după ce am văzut și fotografiile, aș pune mâna în foc că dialectul este originar din insula Oshima, iar vulcanul de pe casetă e muntele Mihara. Apropo, ai găsit informații despre erupțiile recente?

— Sigur, de la război încoace. Cred că e în regulă dacă ne limităm la perioada de după război...

O presupunere rezonabilă, ținând cont că înainte de război tehnologia video era destul de primitivă, iar imaginile de pe casetă erau de o calitate excelentă.

— Așa este.

— Bun, mă urmărești? După război, muntele Mihara a erupt de patru ori. Prima dată în 1950-1951, a doua oară în 1957 și a treia oară în 1974. Sunt sigur că și tu îți amintești foarte bine a patra erupție: a fost în toamna lui 1986. În urma erupției din 1957 s-a format un crater nou. A murit un om și alți cincizeci și trei au fost răniți.

— Dacă presupunem că a fost folosită o cameră video, cred că e vorba despre erupția din 1986, dar încă nu putem fi siguri.

Ajuns aici, Ryuji parcă și-a amintit brusc de ceva și a început să scotocească într-o servietă. În cele din urmă a scos o foaie de hârtie.

— Aha, da. Uite ce spune bunica. Colegul meu de la universitate a fost amabil și-a tradus discursul ei în japoneza modernă.

Asakawa a luat foaia și a citit:

Cum ai stat cu sănătatea de-atunci încoace? Dacă te joci tot timpul în apă, monștrii te vor prinde până la urmă. Înțelegi? Ai grijă, ferește-te de străini. La anul vei da naștere unui copil. Ascult-o pe bunica, fiindcă tu ești doar o fetiță. Să nu-ți faci griji în privința localnicilor.

Asakawa a citit textul încă o dată, cu cea mai mare atenție, apoi s-a uitat întrebător la Ryuji.

— Ce-i asta? Ce semnificație are?

— De unde să știu eu? Va trebui să aflăm.

— Ne-au rămas doar patru zile!

Asakawa era disperat. Avea prea multe de făcut și nu știa cu ce să înceapă. Devenise conștient că stătea în echilibru pe o muchie de cuțit și că nervii începuseră să-l lase.

— Uite ce-i, eu am o zi în plus față de tine. Tu ești eroul principal în povestea asta. Comportă-te ca atare. Dă tot ce poți.

Deodată, în sufletul lui Asakawa a încolțit o bănuială. Ryuji putea profita de ziua lui în plus. De exemplu, dacă va găsi două versiuni ale descântecului, ar putea foarte bine să-i dezvăluie lui Asakawa doar una dintre ele. Nu i-ar rămâne decât să aștepte deznodământul și în felul acesta ar afla soluția corectă. Cele douăzeci și patru de ore în plus se puteau transforma într-o armă puternică.

— În realitate nu-ți pasă dacă eu o să trăiesc sau o să crăp, nu-i așa, Ryuji? Stai aici liniștit, îmi

zâmbești... s-a văitat Asakawa și în aceeași clipă i s-a făcut rușine de slăbiciunea lui.

— Vorbești ca o muiere. Decât să pierzi timpul scâncind sau lătrând așa, mai bine ți-ai pune mintea la contribuție.

Asakawa l-a fulgerat cu o privire plină de reproș.

— Bine, cum să te fac să înțelegi? Ești prietenul meu cel mai bun. Nu vreau să mori. Fac tot ce-mi stă în putere și vreau ca și tu să faci tot ce poți. Amândoi trebuie să facem un efort, să ne ajutăm unul pe celălalt. Ești mulțumit acum?

La jumătatea discursului, tonul lui Ryuji se transformase din serios în copilăros, iar încheierea fusese punctată cu un hohot de râs obscen.

Ecoul cuvintelor încă mai răsuna în cameră când s-a deschis ușa de la intrare. Surprins, Asakawa s-a răsucit pentru a vedea prin ușa bucătăriei cine intrase în apartament. O tânără stătea aplecată în vestibul și își scotea pantofii albi cu toc înalt. Părul tuns scurt, până deasupra urechilor, îi punea în valoare strălucirea argintie a cerceilor. Și-a așezat pantofii lângă perete și s-a ridicat. Privirea ei s-a încrucișat cu a lui Asakawa.

— Îmi cer scuze. Am crezut că profesorul e singur, a spus femeia, acoperindu-și gura cu mâna.

Limbajul elegant al corpului ei și costumul de un alb orbitor contrastau puternic cu interiorul apartamentului. De sub fusta elegantă se vedea conturul picioarelor lungi și zvelte. Pe ovalul frumos al feței se citea inteligența. Semăna cu o romancieră de succes care apărea uneori în reclame la televizor.

— Intră.

Tonul lui Ryuji se schimbase. Vulgaritatea dispăruse sub un strat proaspăt de demnitate.

— Permite-mi să te prezint. Dumneaei este domnișoara Mai Takano de la Facultatea de Filozofie a Universității Fukuzawa. Este una dintre studentele eminente și a manifestat mereu un mare interes față de cursurile mele. Aș zice chiar că este singura care înțelege cu adevărat ce predau. Dumnealui este Kazuyuki Asakawa de la *Daily News*. Este... prietenul meu cel mai bun.

Mai Takano l-a privit pe Asakawa cu o oarecare surprindere, iar el s-a întrebat de ce se mirase fata.

— Sunt încântată să vă cunosc, zise Mai, înclinându-se și aruncându-i un zâmbet discret, dar strălucitor.

Era genul acela de zâmbet care ar fi făcut pe oricine să simtă în suflet o adiere de prospețime. Asakawa nu mai văzuse până atunci o femeie atât de frumoasă. Finețea pielii, lumina din privire, silueta perfectă... Fără să mai pună la socoteală inteligența, eleganța, amabilitatea care păreau că formează o aură în jurul ei. Asakawa nu reușea să-i găsească vreun defect și, involuntar, s-a tras înapoi, ca o broască din fața unui șarpe. Nu era în stare să deschidă gura.

— Hai, spune ceva.

Ryuji i-a tras un ghiont în coaste.

— Bună ziua, articulă el în cele din urmă, cu glas tremurător și privirea fixă.

— Domnule profesor, unde ați fost azi-noapte? a întrebat Mai, plutind grațios doi pași mai aproape.

— Takabayashi și Yagi m-au invitat în oraș, așadar...

Acum, când stăteau alături, Asakawa a observat că Mai era cu cel puțin zece centimetri mai înaltă decât Ryuji. Și probabil că nu are nici jumătate din greutatea lui, și-a spus el.

— Aș vrea să mă anunțați când nu veniți acasă. V-am așteptat.

Deodată, Asakawa și-a venit în fire. Era vocea pe care o auzise ieri-seară, vocea femeii care-i răspunsese la telefon. A observat că Ryuji își plecase capul, ca un băiețel certat de mama lui.

— N-are importanță. De data aceasta vă iert. Uitați, v-am adus ceva. Fata îi întinse o pungă de hârtie. V-am spălat lenjeria. Aveam de gând să fac și puțină ordine aici, dar vă supărați când umblu cu cărțile dumneavoastră.

Asakawa nu s-a putut abține să-și imagineze natura legăturii lor. Evident, nu era o simplă relație între un profesor și o studentă. Noaptea trecută îl așteptase aici, singură. Erau atât de apropiați? A simțit că se enervează, așa cum i se întâmpla de fiecare dată când vedea o pereche total nepotrivită, dar acum era vorba de ceva mult mai grav. Tot ce atingea Ryuji era mânjit, și totuși, în timp ce el o privea pe Mai, a citit în ochii lui o dragoste sinceră. Era ca un cameleon, își schimba expresia, chiar și felul de a vorbi. Timp de o clipă, în mintea lui Asakawa s-a zbătut un gând nebunesc: să-i dezvăluie fetei adevărata față a lui Ryuji.

— E aproape ora prânzului, domnule profesor. Să pregătesc ceva? Domnule Asakawa, rămâneți și dumneavoastră la masă, nu-i așa? Aveți vreo preferință?

Asakawa s-a uitat neajutorat la Ryuji.

— Nu fi timid. Mai e o bucătăreasă minunată.

— Am încredere în alegerea dumneavoastră, a reușit Asakawa să îngaime în cele din urmă.

Mai a plecat imediat să facă cumpărături la piața din apropiere. Asakawa a rămas tăcut, privind visător către ușă multă vreme după ce fata ieșise.

— Omule, arăți ca o căprioară prinsă în lumina farurilor, l-a trezit Ryuji din reverie, rânjind amuzat.

— Te rog să mă scuzi.

— Uite ce-i, nu avem timp pentru întreruperi de genul ăsta. L-a bătut prietenește pe obraz. Trebuie să terminăm până se întoarce.

— Nu i-ai arătat lui Mai caseta.

— Drept cine mă iei?

— Bine, atunci hai să continuăm. O să plec după ce mâncăm.

— În regulă. Primul lucru pe care trebuie să-l facem e să găsim antena.

— Antena?

— Mă rog, emițătorul, punctul de origine al transmisiunii.

Da, nu-și putea permite nici un moment de relaxare. În drum spre casă trebuia să se oprească la bibliotecă și să citească despre undele electromagnetice și transmisiunile de televiziune. O parte din el îl îndemna să plece fără întârziere la Hakone, însă știa că pe termen lung va câștiga timp prețios dacă mai întâi se va documenta și va ști măcar cu aproximație ce să caute. Cu cât reușea să acumuleze mai multe informații despre fizica undelor și despre localizarea emițătoarelor-pirat, cu atât avea mai multe variante de acțiune.

Îl aștepta o muncă infernală, dar deocamdată Asakawa era prea distrat și nu reușea să-și adune gândurile. Nu putea alunga din minte fața ei, trupul ei. Ce naiba găsise o fată ca ea la unul ca Ryuji? Era deopotrivă contrariat și furios.

— Hei, mă asculți? Vocea puternică a lui Ryuji l-a adus pe Asakawa cu picioarele pe pământ. Îți aduci aminte de scena cu copilul?

— Da.

Asakawa a încercat să șteargă din minte chipul lui Mai și să-l înlocuiască cu imaginea nou-născutului acoperit cu un strat alunecos de lichid amniotic. Transferul n-a dat rezultatele așteptate: a sfârșit prin a și-o imagina pe Mai goală și udă.

— Când am văzut imaginea aceea, am avut și o senzație tactilă bizară. Parcă țineam eu însumi copilul în brațe.

Senzație. Să ții un trup în mâini. Pe ecranul imaginației sale, Asakawa s-a văzut mai întâi ținând-o în brațe pe Mai, apoi copilul, într-o succesiune fulgerătoare. După un timp, a reușit: la fel ca atunci când văzuse prima dată scena, a simțit greutatea trupului mic, apoi și-a ridicat ambele mâini deasupra capului. Ryuji trăise exact aceeași experiență. Era un fapt semnificativ.

— Da, și eu. Am simțit, fără nici un dubiu, ceva ud și alunecos.

— Vasăzică și tu... Ce înseamnă asta?

Ryuji s-a lăsat în patru labe, mai aproape de ecranul televizorului, și a urmărit scena cu copilul. Imaginile s-au succedat din nou timp de două minute: nou-născutul, strigătul de triumf al vieții abia zămislite și, în final, mâinile grațioase care sprijineau capul și spatele copilului.

— Stai o clipă, ce-i asta?

Ryuji a apăsat pe butonul de pauză și a început să studieze înregistrarea cadru cu cadru. La un moment dat ecranul s-a întunecat complet, dar nu mai mult de o secundă. La viteza normală de redare, schimbarea abia putea fi observată. Urmărind toată secvența cadru cu cadru, au constatat că ecranul se înnegrea de mai multe ori.

— Uite, din nou! a strigat Ryuji.

Și-a arcuit spatele ca o pisică și o vreme a rămas nemișcat, uitându-se țintă la ecran, apoi s-a lăsat

pe spate, rotindu-și ochii în toate direcțiile. Se gândea, se concentra intens. Asakawa era sigur de asta, dar habar n-avea la ce reflecta Ryuji. În total, ecranul se întunecase de treizeci și trei de ori în timpul secvenței de o sută douăzeci de secunde.

— Și ce-i cu asta? Vrei să-mi spui că o să faci o descoperire crucială pornind de la fleacul ăsta? E un defect de filmare. Camera video a avut o hibă.

Ryuji nu a reacționat la comentariul lui Asakawa și s-a apucat să studieze în detaliu și alte secvențe. Timpul trecea. S-au auzit pași care urcau scările și Ryuji a oprit imediat aparatul.

După câteva clipe, ușa de la intrare s-a deschis și Mai s-a oprit în pragul ei.

— M-am întors.

Parfumul fetei a umplut din nou încăperea.

Era duminică după-amiaza și multe familii ieșiseră să ia o gură de aer în parcul din fața bibliotecii municipale. Câțiva băieți se jucau de-a prinselea cu tăticii lor. Alți părinți se întinseseră pe iarbă și urmăreau zâmbitori zbenguielile copiilor. Era o după-amiază frumoasă și senină de la mijlocul lunii octombrie, iar lumea părea o oază de pace.

Contemplând această scenă, Asakawa a constatat posomorât că își dorea nespus de tare să se întoarcă acasă cât mai repede. Stătea de o vreme la etajul al patrulea, în secția de științe exacte, unde citise despre undele electromagnetice, dar acum privea absent pe fereastră, fără să vadă de fapt nimic. Pendulase toată ziua între concentrare și reverie. Îi treceau prin minte tot felul de gânduri răzlețe, lipsite de continuitate și logică. Nu se putea aduna. Probabil că era prea nerăbdător.

S-a ridicat de pe scaun. Dorea să le vadă pe Shizu și pe Yoko chiar în clipa aceea. Impulsul devenise irezistibil. *Acum*. Nu mai avea timp. Timp de joacă cu fetița lui, pe o peluză ca asta...

A ajuns acasă cu câteva minute înainte de ora cinci. Shizu pregătea cina. Oprindu-se în spatele ei și privind-o cum taie legumele, a observat imediat că era în toane proaste. Știa și de ce – chiar prea bine. Primise în sfârșit o zi liberă, după șaptămâni de muncă pe brânci, dar ieșise pe ușă dimineața devreme spunând doar atât: „Mă duc la Ryuji". Asakawa avea rareori grijă de Yoko, iar povara creșterii copilului apăsa din plin pe umerii lui Shizu, mai ales la sfârșit de săptămână. Și el, culmea, petrecuse duminica în compania lui Ryuji. Asta era adevărata problemă. Ar fi putut s-o mintă, însă atunci n-ar mai fi avut cum să-l găsească în eventualitatea unei urgențe.

— Au sunat de la o agenție imobiliară, a spus Shizu fără să încetinească ritmul în care tăia legumele.

— De ce?

— Ne-au întrebat iar dacă vrem să vindem.

Asakawa a așezat-o pe Yoko pe genunchi și a început să-i citească o poveste dintr-o carte ilustrată. Sigur, fetița încă nu înțelegea, dar amândoi sperau că Yoko va aduna în memorie cuvintele pe care i le tot repetau și, la vârsta de doi ani, ele îi vor țâșni de pe buze ca un șuvoi.

— A fost o ofertă bună?

De când prețurile o luaseră razna, agenții imobiliari încercau întruna să-i convingă să vândă.

— Șaptezeci de milioane de yeni.

Mai puțin decât înainte. Destul de mult, totuși, încât soției lui să-i rămână o sumă substanțială, chiar și după ce avea să plătească ipoteca.

— Ce le-ai spus?

Ștergându-și mâinile cu un șervet, Shizu s-a întors în sfârșit cu fața la el.

— Le-am spus că soțul meu nu-i acasă.

Așa se întâmpla de fiecare dată. *Soțul meu nu e acasă*, răspundea ea, sau: *Mai întâi trebuie să discut cu soțul meu*. Shizu nu lua niciodată o hotărâre de una singură. Curând, va fi obligată să o facă, își spuse Asakawa posomorât.

— Ce părere ai? Poate că a venit timpul să ne gândim la oferta lor. Am avea destui bani să cumpărăm o casă într-o suburbie, o casă cu curte. Agentul mi-a spus același lucru.

Era visul lor modest: să vândă apartamentul și să-și ridice o casă spațioasă într-un cartier liniștit de la marginea orașului. Fără bani, această dorință ar fi rămas veșnic un vis. Dar ei aveau un apartament în centrul orașului, aveau soluția pentru a transforma visul în realitate. De fiecare dată când discutau despre această posibilitate se însuflețeau amândoi. Soluția era acolo, nu trebuia decât să întindă mâna...

— Și apoi, știi, am putea să facem al doilea copil.

Asakawa știa prea bine cum își închipuie Shizu viitorul. O casă spațioasă, într-o suburbie, cu camere separate pentru cei doi sau trei copii și un living suficient de încăpător încât să nu le fie rușine atunci când primeau musafiri. Yoko a început să se zbată în poala lui. Observase că privirea lui Asakawa nu mai era ațintită asupra cărții, simțise că persoana ei nu-i mai acapara atenția și își manifesta nemulțumirea cum putea. Asakawa s-a întors la lectură.

Demult, tare demult, Ținutul Mlaștinilor se numea Ținutul Plajelor, pentru că mlaștinile acoperite

cu trestii dese ca peria se întindeau până departe, la țărmul mării.

În timp ce rostea cu însuflețire cuvintele, ochii lui Asakawa s-au umplut de lacrimi. Își dorea din toată inima ca visul lui Shizu să se împlinească. Își dorea cu adevărat. Dar mai avea doar patru zile. Va putea soția lui să îndure această tragedie? Shizu nu știa cât de fragil era visul ei. Nu știa cât de repede avea să se prăbușească.

21.00. Ca de obicei, Shizu și Yoko se duseseră deja la culcare, însă Asakawa era preocupat de ultima descoperire a lui Ryuji. *De ce s-a uitat de mai multe ori la secvența cu nou-născutul? Și ce semnificație au cuvintele bătrânei: „La anul vei da naștere unui copil"?* Exista oare vreo legătură între nou-născut și copilul despre care vorbea bătrâna? Și cum puteau fi explicate momentele de întunecare totală a ecranului? Număraseră treizeci și ceva, la intervale de timp diferite.

Asakawa se gândi că n-ar fi fost o idee rea să revadă înregistrarea, măcar pentru a verifica încă o dată noile informații. Indiferent cât de ciudat se purtase atunci, Ryuji știa precis ce caută. Bineînțeles, prietenul lui avea o rară capacitate de analiză logică, dar și o intuiție foarte ascuțită. Asakawa, în schimb, se specializase în extragerea adevărului cu forcepsul, printr-o cercetare anevoioasă și minuțioasă.

Asakawa a deschis dulăpiorul și a scos caseta. Se pregătea s-o introducă în videorecorder, dar în aceeași clipă a observat ceva și a încremenit la jumătatea mișcării. *Stai puțin, ceva nu-i în regulă.* Nu putea spune ce anume, totuși al șaselea simț îl trăsese de mânecă și-i arătase ceva neobișnuit. Pe

măsură ce secundele treceau, era tot mai sigur că nu fusese vorba despre o simplă închipuire. Simțise un fior când ținuse caseta în mână. Ceva se schimbase, aproape imperceptibil.

Ce s-a întâmplat? Ce e diferit? Inima îi bătea nebunește. *Nu e bine. Toată povestea asta e din ce în ce mai stranie. Gândește-te, omule, încearcă să-ți amintești. Ultima dată când am văzut caseta... Am rulat banda la loc. Și acum văd bandă pe ambele role. Pe una dintre ele cam o treime. Adică exact acolo unde se sfârșește filmul. Cineva a umblat cu caseta. Cineva a văzut înregistrarea în lipsa mea.*

A ajuns la ușa dormitorului dintr-un salt. Shizu și Yoko dormeau lipite una de alta. A întors-o pe soția lui cu fața spre el, și-a înfipt mâna în umărul ei și a scuturat-o puternic.

— Trezește-te! Shizu, trezește-te!

Făcea un efort supraomenesc să nu strige, ca să n-o trezească pe Yoko. Shizu a început să se strâmbe și să se zbată, încercând să scape din mâinile lui.

— Am zis trezește-te!

Aproape că nu-și mai recunoștea vocea.

— Ce-i... Ce s-a întâmplat?

— Trebuie să vorbim. Vino afară.

Asakawa a tras-o din pat și a târât-o după el până în sufragerie. A luat caseta de pe masă și a ridicat-o sub ochii ei cu o mișcare bruscă.

— Te-ai uitat la asta?

Șocată de furia care răzbătuse în glasul lui, Shizu a rămas pe loc, tăcută, uitându-se când în ochii lui, când la casetă. În cele din urmă a șoptit:

— N-ar fi trebuit?

De ce te-ai înfuriat atât de tare pentru un fleac? se gândi ea. *Era duminică, tu plecaseși și eu mă plictiseam. Și am văzut caseta asta, pe care o mai văzusem în seara când l-ai adus aici pe Ryuji. M-am uitat la ea. Nici*

măcar n-a fost un film interesant. Nu-i așa că e o glumă nesărată pusă la cale de colegii tăi de la birou? A încercat să vorbească cu glas tare, dar nu a izbutit. *Nu are rost să te enervezi în așa hal pentru un fleac.*

Pentru prima dată de când erau căsătoriți, Asakawa a simțit dorința s-o lovească pe soția lui.

— Ce... Femeie proastă!

A reușit, fără să știe cum, să se stăpânească și a rămas încremenit în fața ei, cu pumnii încleștați.

Calmează-te și gândește. E numai vina ta. N-ar fi trebuit să lași caseta la îndemâna ei. Shizu nu deschisese niciodată vreo scrisoare care venise pe numele lui. Asakawa își închipuise că nu riscă nimic dacă lasă caseta în dulap. *De ce n-ai ascuns-o? Știai foarte bine că a intrat în cameră când tu și Ryuji vă uitați la înregistrare. Știai că va fi curioasă. Ai făcut o mare greșeală când ai lăsat-o la vedere.*

— Îmi pare rău, a șoptit Shizu.

— Când te-ai uitat la ea?

Glasul lui Asakawa tremura.

— Azi-dimineață.

— Sigur?

Shizu a dat din cap. Nu reușea să înțeleagă de ce era atât de important când se uitase la casetă.

— La ce oră?

— De ce mă întrebi?

— Lasă asta și răspunde-mi!

Pumnul drept al lui Asakawa începuse să se miște.

— Pe la zece și jumătate, cred. Chiar după ce s-a terminat *Călărețul mascat*.

Călărețul mascat? Da, era un serial pentru copii. Și cine, în afară de Yoko, s-ar fi putut uita la un serial pentru copii în casa asta? Asakawa a făcut un efort supraomenesc să rămână în picioare.

— Urmează ceva foarte important, așa că ascultă-mă cu atenție. Te-ai uitat numai tu la filmul de pe casetă, sau l-a văzut-o și Yoko?

Shizu părea gata să izbucnească în plâns. Îi tremura bărbia.

— Am ținut-o în brațe.

— Cum? Adică amândouă... Filmul... Ați văzut... filmul?

— Au fost doar niște secvențe fără legătură una cu alta. N-a înțeles nimic.

— Taci! N-are importanță!

Mai devreme, Asakawa își spusese că visul ei era în pericol să se destrame. Acum nu mai era vorba doar despre un vis neîmplinit. Viața tuturor era în joc. Vor muri cu toții, iar moartea lor nu va avea nici un sens.

Expresiile care se succedaseră rapid pe fața lui Asakawa – furie, teamă, disperare – au convins-o în cele din urmă pe Shizu că se întâmplase ceva ireparabil.

— A fost o glumă, nu?... Spune-mi, a fost o glumă?

Își aminti deodată cuvintele care plutiseră pe ecran la sfârșitul filmului. Atunci nu le luase în serios, i se păruseră doar o aiureală. Nu putea fi adevărat. Imposibil. Dar atunci de ce reacționase așa soțul ei?

— Nu e adevărat. Spune-mi, nu-i așa că nu e adevărat?

Asakawa a încercat din răsputeri să rostească ceva. A reușit de-abia de-abia să clatine din cap. Apoi l-a cuprins un val de duioșie pentru femeia și fetița lui care acum îi împărtășeau soarta.

5

Luni, 15 octombrie

La fel ca în fiecare dimineață de-acum, Asakawa s-a trezit rugându-se ca totul să fi fost doar un vis. S-a spălat, a mâncat repede ceva și s-a dus în sufragerie. A telefonat la agenția de închirieri auto din apropiere și-a anunțat că va veni la ora fixată pentru a lua mașina pe care o ceruse. Funcționarul i-a confirmat prompt rezervarea. Lumea exterioară funcționa fără greș.

Trebuia să găsească o soluție cât mai simplă pentru a afla de unde fuseseră transmise imaginile. Era practic imposibil să acoperi o frecvență de televiziune folosind aparatura care se găsea în mod obișnuit pe piață. Probabil că autorul transmisiunii utilizase un emițător de serie modificat de cineva de meserie. Imaginile de pe casetă erau foarte clare, fără urmă de interferențe. Asta însemna că semnalul fusese foarte puternic, iar punctul de emisie la mică distanță de cabană. Cu puțin noroc și ceva mai multe informații, ar putea să stabilească suprafața de recepție și apoi să localizeze

punctul de emisie. Deocamdată însă, știa doar atât: că televizorul din cabana B-4 recepționase semnalul. Nu avea încotro, trebuia să se întoarcă acolo, să studieze configurația terenului și să treacă prin sită întreaga zonă. Era dificil de estimat cât timp putea să dureze această operațiune. Până la urmă și-a luat schimburi cât să-i ajungă trei zile. Pentru mai mult de-atât era inutil.

S-au uitat unul la celălalt, dar Shizu n-a pomenit nimic despre casetă. Asakawa nu reușise să inventeze o minciună plauzibilă și până la urmă o lăsase să se întoarcă în dormitor după ce îngăimase o explicație vagă despre o amenințare care urma să se concretizeze într-o săptămână. Oricum, Shizu părea că se teme să afle adevărul și acceptase bucuroasă să-l lase ascuns după un văl de ambiguitate. În loc să-l ia la întrebări cum obișnuia s-o facă, păstrase o tăcere ciudată, ca și cum și-ar fi construit propria ei explicație. Asakawa nu știa precis cum interpretase ea puținele informații pe care le avea. În orice caz, era la fel de neliniștită. Dimineața, când se uitase la un episod din telenovela ei preferată, tresărise la fiecare zgomot mai puternic care se auzea de-afară.

— Hai să nu vorbim despre asta, bine? Nu am răspunsuri la întrebările tale. Lasă-mă să-mi văd de treabă.

Atât reușise Asakawa să-i ofere drept antidot pentru neliniștea ei. Pe de altă parte, nu avea voie să dea vreo dovadă de slăbiciune în fața sa.

Exact când el ieșea pe ușă, ca la un semnal, telefonul a început să sune. Era Ryuji.

— Am descoperit ceva uimitor. Vreau să-mi spui ce părere ai.

Asakawa a ghicit în glasul lui o ușoară exaltare.

— Nu poți să-mi spui la telefon? Trebuie să mă duc să iau mașina de la agenție.

— Ai închiriat o mașină?

— Nu mi-ai zis tu să aflu de unde au fost transmise imaginile?

— Ba da, ai dreptate. Ascultă, lasă asta deocamdată și vino imediat aici. E posibil să nu mai fie nevoie să cauți emițătorul. Cred că toată analiza noastră se va dovedi până la urmă incorectă.

Asakawa se hotărî totuși să treacă mai întâi pe la agenție și să ia mașina. Dacă până la urmă trebuia să meargă la Hakone, putea să plece direct de la Ryuji, fără să mai piardă timpul.

A parcat mașina cu două roți pe trotuar, a urcat scările în fugă și a bătut cu putere în ușa apartamentului lui Ryuji.

— Intră! E descuiat.

Asakawa a trântit ușa de perete și a tropăit în mod deliberat până la bucătărie.

— Ei, care-i marea descoperire? a întrebat el aproape strigând.

— Ce-i cu tine?

Ryuji, care stătea pe podea cu picioarele încrucișate, i-a aruncat o privire.

— Hai mai repede, spune-mi ce-ai aflat!

— Liniștește-te!

— Cum naiba să mă liniștesc? N-ai de gând să-mi spui odată?

Ryuji a tăcut câteva clipe, apoi l-a întrebat pe un ton blând:

— Ce-ai pățit? S-a întâmplat ceva?

Asakawa s-a așezat pe jos în mijlocul camerei, strângându-și genunchii la piept.

— Shizu... Shizu și Yoko au văzut porcăria aia.

— Îmi pare rău, e o mare nenorocire. Îmi pare tare rău.

Ryuji n-a mai spus nimic, lăsându-l să-și vină în fire. Asakawa a strănutat, și-a suflat nasul, apoi a încercat să afișeze o postură mai demnă.

— Bun. Vrei să le salvezi, nu-i așa?

Asakawa a dat din cap ca un copil.

— În regulă, atunci ai un motiv în plus să-ți păstrezi mintea limpede. Prin urmare, n-am să-ți spun la ce concluzie am ajuns. O să-ți prezint doar dovezile. Vreau să aflu mai întâi părerea ta. Acum înțelegi de ce am așteptat să te liniștești.

— Înțeleg, a răspuns Asakawa aproape cu umilință.

— Du-te și spală-te pe față sau bea puțină apă. Adună-te.

Asakawa își putea permite să plângă în prezența lui Ryuji. Încet-încet, Ryuji devenise o supapă pentru toate emoțiile extreme pe care nu le putea exterioriza în fața soției sale.

S-a întors în cameră ștergându-și fața cu un prosop și Ryuji i-a întins o foaie de hârtie. Scrisese pe ea un tabel simplu:

1) Introducere	83 secunde	[0] abstract
2) Lichid roșu	49″	[0] abstract
3) Mihara	55″	[11] real
4) Erupție Mihara	32″	[6] real
5) Cuvânt „munte“	56″	[0] abstract
6) Zaruri	103″	[0] abstract
7) Bătrână	111 ″	[0] abstract
8) Copil	125″	[33] real
9) Fețe	117″	[0] abstract
10) TV vechi	141″	[35] real
11) Bărbat	186″	[44] real
12) Încheiere	132″	[0] abstract

Anumite aspecte erau clare de la prima privire. Ryuji împărțise înregistrarea în secvențele ei componente.

— Ideea asta mi-a venit brusc azi-noapte. Ai priceput despre ce-i vorba, nu-i așa? Filmul are douăsprezece secvențe. Le-am numerotat și le-am intitulat pe toate. Numărul de după titlu reprezintă durata secvenței, în secunde. Următorul număr, în paranteze drepte, arată... Ești atent?... Arată de câte ori se întunecă ecranul în timpul secvenței respective.

Privirea lui Asakawa era plină de îndoială.

— Ieri, după ce ai plecat, am început să studiez și celelalte secvențe. M-am întrebat dacă întreruperile acelea foarte scurte, când ecranul se întunecă complet, apar doar în secvența cu copilul sau nu. Răspunsul final și corect este „da, apar", și anume în secvențele cu numerele 3, 4, 8 și 11.

— În coloana următoare ai scris „real" sau „abstract". Ce înseamnă asta?

— În mare, fiecare secvență poate fi inclusă într-una din aceste două categorii. Scenele abstracte, care seamănă cu ceea ce vedem uneori în imaginația noastră, pot fi numite, cred eu, „peisaje mentale". Cele reale sunt reprezentări vizuale exacte ale unor locuri sau persoane care există fizic, pe care le putem vedea cu propriii noștri ochi. Le-am împărțit în funcție de aceste două criterii.

Ryuji a făcut o scurtă pauză.

— Acum uită-te atent la tabel. Mai observi ceva?

— Mda, „cortina neagră" intervine doar în secvențele reale.

— Așa este. Ai perfectă dreptate. Ține minte observația asta.

— Ryuji, începi să mă calci pe nervi. Nu vrei să scurtăm povestea și să-mi spui despre ce-i vorba? Care-i semnificația tabelului tău?

— Stai, stai, graba strică treaba. Uneori, când cineva primește răspunsurile mură în gură, își pierde darul intuiției. Pe mine intuiția m-a condus deja la o anumită concluzie. Acum, când sunt convins că știu răspunsul, sunt în pericol să interpretez toate datele în așa fel încât să susțin rațional concluzia la care am ajuns. Cu alte cuvinte, odată ce-am tras concluzia că „el" și nimeni altul e făptașul, toate dovezile par să mă conducă la acest verdict. Vezi tu, în clipa asta nu ne putem permite să ne abatem de la drumul corect. Am nevoie de confirmarea ta. Altfel spus, analizează toate datele problemei și să vedem dacă intuiția te va conduce în același punct.

— Bine, bine. Hai să terminăm odată.

— Perfect. Cortina neagră, cum i-ai zis tu, apare doar atunci când pe ecran sunt imagini reale. Am stabilit deja acest lucru. Acum încearcă să-ți amintești ce senzație ai avut când ai privit prima dată înregistrarea. Ieri am vorbit despre secvența cu nou-născutul. Îți vine în minte și altă secvență? Poate cea cu fețele?

Ryuji a luat telecomanda și după un timp a găsit secvența despre care pomenise.

— Uită-te atent, foarte atent, la figuri.

Zidul format din zecile de fețe s-a retras încet, numărul lor a crescut până la sute, apoi până la mii. Când Asakawa le-a privit de foarte aproape, a observat că nu semănau una cu alta, la fel ca fețele oamenilor reali.

— Ei, cum te simți când te uiți la ele? l-a îmboldit Ryuji.

— Acuzat. Parcă mie îmi sunt adresate reproșurile lor. Parcă mă consideră un mincinos, un șarlatan.

— Exact. Din întâmplare sau nu, am simțit și eu același lucru. Cel puțin am avut o senzație foarte asemănătoare cu cea pe care ai descris-o.

Asakawa a încercat să se concentreze asupra consecințelor acestei observații. Ryuji aștepta un răspuns precis.

— Ei?

Asakawa a clătinat din cap.

— N-are rost. Nu-mi vine nici o idee.

— În regulă. Dacă ai fi avut mai mult timp la dispoziție să reflectezi, poate că ai fi ajuns la aceeași concluzie ca și mine. Vezi tu, amândoi am crezut că imaginile au fost filmate cu o cameră de televiziune, adică un aparat care captează lumina prin obiectiv. Corect?

— Și nu-i așa?

— Atunci cum îți explici întunecările repetate ale ecranului?

Ryuji a derulat iar banda, cadru cu cadru, până când ecranul a devenit negru ca smoala. A rămas complet întunecat timp de trei sau patru cadre. Un cadru dura cam a treizecea parte dintr-o secundă, deci cortina neagră rămânea coborâtă aproximativ o zecime de secundă.

— De ce se întâmplă acest fenomen doar în secvențele cu imagini reale, nu și în cele abstracte? Uită-te de-aproape. Ecranul nu e complet negru.

Asakawa s-a apropiat de televizor. Într-adevăr, nu era un negru omogen. Pe suprafața întunecată rămăsese suspendată o vagă ceață alburie.

— O umbră foarte neclară. Avem de-a face cu persistența imaginilor pe retina umană. În timp ce priveai secvența n-ai avut un foarte acut sentiment

al prezentului, ca și cum ai fi participat în mod direct la scenele acelea?

Ryuji s-a uitat în ochii lui Asakawa și a clipit o singură dată, încet. Cortina neagră.

— Cum? șopti Asakawa. Un ochi care clipește?

— Exact. Greșesc cumva? Dacă te gândești bine, avem dovezi care susțin ipoteza. Vedem anumite lucruri cu ochii noștri, pe altele ni le închipuim sau ni le amintim și le vedem în minte. Pentru că imaginile mentale nu se formează pe retină, nu clipim. În schimb, când privim cu propriii noștri ochi, imaginile se formează în concordanță cu intensitatea luminii care ajunge pe retină. Clipim în mod reflex pentru a nu permite uscarea globului ocular. „Cortina neagră" cade când închidem ochii.

Pe Asakawa l-a cuprins iar greața, ca în seara aceea, în cabană. Atunci, după ce văzuse prima dată înregistrarea, alergase la baie, dar fiorul care-l scutura acum era mai puternic. Nu putea să scape de senzația că în trupul lui se strecurase ceva și se cuibărise acolo. Scenele de pe bandă nu fuseseră filmate. Ochii unei ființe, urechile, nasul, limba și pielea ei, toate simțurile ei contribuiseră la alcătuirea succesiunii de secvențe. Greața, tremurul aparțineau unei umbre fără chip și se insinuaseră în el prin intermediul organelor lui de simț. Asakawa văzuse înregistrarea de pe casetă din perspectiva acelei umbre, acelui *ceva* care acum locuia în interiorul lui.

Și-a șters iar și iar fruntea cu dosul palmei, dar nu a reușit să scape de sudoarea rece.

— Știai că... Hei, mă asculți? Știai că un bărbat obișnuit clipește de douăzeci de ori pe minut și o femeie de cincisprezece ori, cu mici diferențe de la persoană la persoană? Se prea poate ca

imaginile de pe casetă să se fi format pe retina unei femei.

Asakawa nu-l auzea.

— He, he, he... Ce s-a întâmplat? Ești alb ca varul, arăți ca și cum ai fi răposat deja, a râs Ryuji. Privește și partea bună a lucrurilor: suntem cu un pas mai aproape de soluția enigmei. Dacă imaginile au fost înregistrate de organele de simț ale unei persoane, rezultă că descântecul are legătură, într-un fel sau altul, cu voința persoanei respective. Cu alte cuvinte, poate că ea dorește să facem ceva concret.

Asakawa își pierduse complet facultatea de a raționa. Urechile lui auziseră cuvintele lui Ryuji, dar creierul nu era în stare să le înțeleagă.

— În orice caz, acum știm ce avem de făcut. Trebuie să aflăm cine este această persoană. Sau cine a fost... Am impresia că ea sau el nu mai este printre cei vii. Apoi trebuie să aflăm ce dorea persoana în cauză când mai trăia. Această informație este chiar descântecul de care depinde salvarea noastră.

Ryuji a rânjit și i-a făcut cu ochiul lui Asakawa, de parcă l-ar fi întrebat: *Îți place cum mă descurc?*

Asakawa ieșise de pe Autostrada 3 Tokio-Yokohama și acum se îndrepta spre sud, pe șoseaua Yokohama-Yokosuka. Ryuji lăsase spătarul scaunului din dreapta șoferului și dormea perfect nemișcat, respirând liniștit. Era aproape două după-amiaza, dar lui Asakawa încă nu i se făcuse foame.

A întins o mână cu intenția să-l trezească pe Ryuji, dar s-a răzgândit imediat. Mai aveau destul până la destinație. De fapt, Asakawa nici măcar nu știa unde mergeau. Ryuji îi spusese doar să conducă până la Kamakura. Asakawa habar n-avea unde trebuia să oprească mașina și nici de ce

mergeau în direcția aceea. Nesiguranța îi provoca o stare de nervozitate, de iritare permanentă care se vedea în felul în care șofa. Ryuji își împachetase în grabă câteva lucruri și-i promisese că-i va spune unde merg după ce vor demara. În mașină însă, îl anunțase că noaptea trecută nu izbutise să închidă ochii aproape deloc și că nu trebuia să-l trezească înainte de Kamakura. Apoi adormise instantaneu.

La Ashina, Asakawa a părăsit șoseaua Yokohama-Yokosuka și a continuat cinci kilometri pe drumul către Kanazawa, până când în fața mașinii a apărut gara din Kamakura. Ryuji dormise două ore fără întrerupere.

— Hei, am ajuns, a zis Asakawa, zgâlțâindu-l.

Ryuji s-a întins pe îndelete, ca o pisică, s-a frecat la ochi cu pumnii strânși și și-a scuturat capul de câteva ori.

— Păcat, visam așa de frumos...

— Ce facem acum?

Ryuji s-a ridicat în capul oaselor și s-a uitat pe geam.

— Mergi drept înainte pe drumul ăsta, fă la stânga când ajungem la poarta templului Hachiman și oprește acolo.

S-a întins la loc pe banchetă și a continuat:

— Dacă n-ai nimic împotrivă, poate că reușesc să reiau visul acolo unde s-a întrerupt.

— Fii serios, o să ajungem în cinci minute. Decât să pierzi timpul dormind, mai bine mi-ai explica ce naiba facem aici.

— O să vezi și singur când ajungem acolo, i-a răspuns Ryuji, apoi și-a proptit genunchii în bordul mașinii și a închis ochii.

Asakawa a condus până la poarta templului, a cotit la stânga și a oprit mașina. A văzut imediat,

chiar în fața lor, o clădire veche cu etaj și o plăcuță pe care scria „Memorialul Tetsuzo Miura".

— Bagă mașina în parcare.

Ryuji a deschis ochii, dar nu prea mult. Părea foarte satisfăcut și nările îi fremătau de parcă adulmeca un parfum.

— Cu ajutorul tău, am reușit să-mi termin visul.

— Despre ce-a fost? s-a interesat Asakawa în timp ce parca mașina.

— Mai întrebi? Zburam, bineînțeles. Îmi plac la nebunie visele în care zbor, a răspuns Ryuji pufnind vesel și lingându-și buzele.

Memorialul Tetsuzo Miura părea pustiu. La parter, într-un spațiu generos, erau expuse fotografii și documente înrămate, atârnate pe pereți sau protejate de casete de lemn cu geamuri groase. Pe o placă impunătoare fixată în centrul unui perete au citit o dare de seamă a meritelor lui Miura. Asakawa a aflat, în fine, cine era răposatul.

— Scuze, e cineva aici? a strigat Ryuji.

Nu i-a răspuns nimeni. Sunetul vocii lui s-a pierdut încet în adâncul clădirii.

Tetsuzo Miura murise cu doi ani în urmă, la vârsta de șaptezeci și doi de ani, după ce se pensionase. Fusese profesor la Universitatea Yokodai, specialist în fizică teoretică, mai precis în teoria materiei și dinamică statistică. În mod paradoxal, mausoleul care îi fusese închinat, oricât era el de modest, nu se datora meritelor lui de fizician, ci acelora de cercetător al fenomenelor paranormale. În scurta biografie de pe perete scria că teoriile profesorului stârniseră un larg ecou pe mapamond, dar, fără îndoială, adevărul era altul: puțini aflaseră de existența lor sau le dăduseră vreo importanță. În fond, nici Asakawa nu auzise până atunci numele profesorului, iar acum s-a întrebat

care era de fapt subiectul cercetărilor lui Miura. În căutarea unui răspuns, a început să examineze mai atent exponatele din jur. *Gândurile au energie proprie, iar această energie...*

Asakawa a apucat să citească doar aceste cuvinte, pentru că s-a auzit ecoul unor pași grei care coborau o scară într-o încăpere alăturată. S-a deschis o ușă și în cadrul ei a apărut un bărbat de vreo patruzeci de ani, cu mustață. Ryuji s-a apropiat de el și i-a întins o carte de vizită. Asakawa și-a spus că nu era o idee rea și a scos portvizitul din buzunarul de la piept.

— Mă numesc Takayama, sunt asistent la Universitatea Fukuzawa.

Ryuji vorbise rar, pe un ton afabil. O clipă, Asakawa a râs în sinea lui văzând cât de ușor schimba rolurile amicul lui. I-a întins bărbatului cartea de vizită. Confruntat brusc cu un profesor și un reporter, omul părea destul de alarmat. Se încruntase mai ales când citise cartea de vizită a lui Asakawa.

— Nu vă faceți griji, vrem doar să vă cerem părerea într-o anumită chestiune.

— Și care ar fi natura ei?

Bărbatul i-a măsurat cu o privire plină de suspiciune.

— De fapt, am avut onoarea să-l cunosc pe profesorul Miura, a zis Ryuji.

Dintr-un motiv doar de el știut, bărbatul a răsuflat ușurat. Expresia lui s-a îmblânzit imediat. S-a scuzat, a dispărut un minut și s-a întors cu trei scaune pliante pe care le-a așezat în cerc.

— Vă rog să luați loc. Când l-ați cunoscut pe domnul profesor?

— Dacă nu mă înșel, acum trei ani... Da, așa este, cu un an înainte de regretabila lui dispariție.

Universitatea îmi propusese să țin o prelegere despre metoda științifică și am profitat de ocazie pentru a afla punctul de vedere al domnului profesor Miura referitor la acest subiect.

— L-ați cunoscut chiar aici, în această casă?

— Da, profesorul Takatsuka a avut amabilitatea să mă prezinte.

Auzind numele, bărbatul zâmbi pentru prima dată. Acum avea ceva în comun cu cei doi vizitatori.

— Înțeleg. Îmi pare rău că am reacționat atât de deplasat. Mă numesc Tetsuaki Miura. Îmi cer scuze, am rămas fără cărți de vizită.

— Miura? Prin urmare sunteți...

— Da, sunt singurul fiu al profesorului. Totuși, nu mă ridic nici pe departe la înălțimea tatălui meu.

— Oare așa să fie? Nu știam că domnul profesor are un fiu atât de remarcabil.

În ciuda încordării sale, Asakawa s-a abținut cu greu să zâmbească auzindu-l pe Ryuji cum îl numește pompos „fiu remarcabil" pe un bărbat anost, cu zece ani mai în vârstă decât el.

Miura le-a prezentat pe scurt muzeul. Câțiva dintre foștii studenți ai tatălui său își uniseră forțele, făcuseră ordine în materialele adunate de-a lungul anilor și deschiseseră casa pentru public. Cât despre el însuși, le-a mărturisit Tetsuaki cu părere de rău, fiindcă nu avea aptitudini pentru a urma o carieră științifică, așa cum își dorise tatăl său, se mulțumise să construiască o pensiune pe același teren, iar acum se ocupa și de administrarea muzeului.

— Vasăzică iată-mă aici, exploatând și pământul, și reputația tatălui meu. Cum v-am mai spus, nu sunt un fiu demn de acest nume.

Tetsuaki și-a încheiat discursul cu un râs amar. Clientela pensiunii era formată mai ales din elevi de liceu care veneau acolo în excursii organizate de cluburile școlare de fizică și biologie, dar exista și un mic nucleu de fanatici ai cercetării în domeniul parapsihologiei. Într-un fel, memorialul era momeala care atrăgea noi prozeliți.

— Fiindcă a venit vorba...

Ryuji s-a ridicat, dând de înțeles că venise timpul ca discuția să se îndrepte către miezul problemei.

— Vai, îmi pare rău. Cred că v-am plictisit, trăncănind atâta. Spuneți-mi, ce vă aduce aici?

— Adevărul este că încercăm să dăm de urma cuiva.

— Cine anume?

— Din păcate nu-i cunoaștem numele. Iată motivul pentru care am venit la dumneavoastră.

— Mi-e teamă că nu vă înțeleg.

Tetsuaki părea tulburat. Se uita când la unul, când la celălalt, parcă rugându-i să vorbească mai limpede.

— Nu știm dacă persoana respectivă mai trăiește sau nu. Pe de altă parte, suntem siguri că persoana în cauză avea aptitudini pe care oamenii obișnuiți nu le au.

Ryuji s-a oprit, privindu-l pe Tetsuaki. Omul pricepuse imediat unde băteau.

— Tatăl dumneavoastră a fost probabil cel mai meticulos colecționar de informații de această natură. Mi-a spus chiar el că a întocmit lista persoanelor cu capacități paranormale din întreaga țară, folosindu-și relațiile pe care le-a cultivat cu grijă peste tot.

Fața lui Tetsuaki s-a întunecat. Nu avea nici un chef să caute un nume în grămada de hârtii din muzeu.

— Da, desigur, am păstrat toate documentele, dar sunt foarte multe. Pe deasupra, unii dintre cei înregistrați au fost niște șarlatani.

Îi venea amețeala doar la gândul că ar trebui să deschidă din nou toate acele dosare. Zece dintre studenții tatălui său abia reușiseră să le pună în ordine – după câteva luni de muncă. Respectând dorința profesorului, îndosariaseră chiar și cazurile incerte, mărind numărul și așa uriaș al documentelor.

— Nu avem în nici un caz intenția să vă deranjăm. Cu permisiunea dumneavoastră, vom căuta noi înșine.

— Totul este în arhiva de la etaj. Poate vreți mai întâi să aruncați o privire?

Tetsuaki s-a ridicat în picioare, convins că vizitatorii îi făcuseră această propunere doar fiindcă habar n-aveau ce îi așteaptă sus. Sperând că spectacolul rafturilor înțesate i-ar putea face să renunțe, i-a condus către scară.

Arhiva se afla într-o cameră înaltă, chiar la capătul scării. Înăuntru îi așteptau două biblioteci masive, pline ochi cu bibliorafturi. Fiecare biblioraft conținea dosare cu datele referitoare la patruzeci de cazuri și, cel puțin la prima privire, în cameră păreau a fi înghesuite mii de bibliorafturi. Asakawa n-a observat cum reacționase Ryuji, pentru că el însuși era mult prea ocupat să-și plângă de milă. *Dacă ne apucăm să răsfoim tot ce-i aici, putem foarte bine să ne întindem pe jos și să așteptăm să ne sune ceasul. Trebuie să existe altă cale.*

Imperturbabil, Ryuji l-a întrebat pe Tetsuaki:

— Ne permiteți să aruncăm o privire?

— Sigur, puteți începe imediat.

Bărbatul a rămas o vreme cu ei, pe jumătate uimit, pe jumătate curios să afle ce își închipuiseră că aveau să găsească acolo. În cele din urmă s-a plictisit și s-a dat bătut.

— Mă scuzați, mă întorc la treabă, a zis el ieșind pe ușă.

Imediat după ce au rămas singuri, Asakawa s-a repezit la Ryuji.

— Acum ai de gând să-mi spui ce căutăm aici?

Vocea lui sunase nefiresc, pentru că rămăsese cu gâtul răsucit, uitându-se la rafturile pline. Erau primele cuvinte pe care le rostise de când intraseră în memorial. Observase deja că dosarele erau aranjate în ordine cronologică, începând cu 1956 și terminând cu 1988 – anul morții lui Miura. Își spuse în sinea lui că doar moartea reușise să pună capăt acelei căutări obsesive care durase treizeci și doi de ani.

— Ca să câștigăm timp, o să-ți explic pe măsură ce studiem dosarele. Eu încep cu 1956, tu cu 1960.

Asakawa a întins mâna, fără prea mare convingere, și a tras afară un biblioraft. A scos un dosar, l-a răsfoit, apoi a deschis altul. Fiecare conținea cel puțin o fotografie și o foaie de hârtie pe care erau scrise un nume, o adresă și o scurtă prezentare.

— Ce trebuie să caut?

— Fii atent la nume și la adrese. Vom încerca să găsim o femeie de pe insula Izu Oshima.

— O femeie? a repetat Asakawa fără să vrea, aruncându-i lui Ryuji o privire întrebătoare.

— Îți amintești, presupun, de bătrâna de pe casetă, care i-a prezis cuiva că va naște anul viitor. Îți închipui că vorbea cu un bărbat?

Normal că nu. Ryuji avea dreptate.

Au început să caute. Era o treabă simplă și repetitivă, iar Ryuji a profitat pentru a-i povesti lui Asakawa istoria dosarelor.

Profesorul Miura fusese întotdeauna pasionat de fenomenele paranormale. În anii '50 începuse o serie de experimente, dar nu obținuse un rezultat suficient de tranșant încât să-și permită să formuleze o teorie științifică viabilă. De exemplu, puși în fața unui public numeros, clarvăzătorii erau incapabili să repete ceea ce puteau face când la experimente asista doar profesorul. Reușita acestor fenomene cere o concentrare formidabilă, pe care cel mai mic factor perturbator o poate anula instantaneu. Profesorul Miura căutase o persoană capabilă să-și folosească puterile paranormale oricând și oriunde, în circumstanțe oricât de adverse. Era conștient că la fiecare eșec în public risca să fie el însuși acuzat de înșelătorie. Era convins că asemenea oameni există și era ferm hotărât să-i găsească. Dar cum? Evident, nu putea să întrebe în stânga și-n dreapta despre clarviziune, telepatie sau telekinezie. Prin urmare pusese la punct o metodă sigură. Trimitea fiecărei persoane bănuite de însușiri paranormale un plic sigilat în care se afla o bucată de peliculă neexpusă. Plicul era însoțit de o notă explicativă în care îl ruga pe destinatar să impresioneze filmul prin simplă concentrare mentală, iar apoi să-l expedieze înapoi neatins. „Fotografia psihică" era o însușire de bază a oamenilor cu puteri paranormale și mulți dintre cei înzestrați cu ea păreau să fie în același timp clarvăzători. În 1956 începuse să recruteze asemenea subiecți din toată Japonia, ajutat și de foștii lui studenți, care lucrau acum în diferite instituții cu influență. Pusese la punct o rețea națională de informare, prin intermediul căreia ajungeau la el toate zvonurile referitoare la fenomene de acest tip. Totuși, după ce

analizase un număr relevant de mostre de film, constatase că doar zece la sută dintre cei care îi returnaseră scrisorile aveau aptitudini paranormale reale. Ceilalți desfăcuseră cu grijă plicurile și înlocuiseră bucata de peliculă. Profesorul îndepărtase cazurile evidente de fraudă, însă le înregistrase pe cele incerte, deasupra cărora plutea un semn de întrebare oricât de mic, ceea ce explica dimensiunile descurajatoare ale arhivei. În timp, odată cu dezvoltarea mass media, rețeaua de informații a lui Miura evoluase, iar numărul colaboratorilor recrutați din rândurile foștilor studenți crescuse constant. Până la moartea profesorului rapoartele sosiseră neîncetat.

— Acum înțeleg, a zis Asakawa. Dar de unde știi că femeia e într-adevăr înregistrată în dosarele astea?

— Nu sunt sigur sută la sută, dar avem șanse mari s-o găsim. Gândește-te la ce-a fost capabilă să facă. Acum știi că există oameni, puțini la număr, care pot să impresioneze pelicula fotografică doar prin concentrare mentală. Dar cât de mulți sunt cei care pot proiecta imagini pe un tub catodic fără vreun echipament ajutător? Asta denotă o putere extraordinară. Cel care o deține iese în evidență chiar dacă nu are intenția. Mi-e greu să cred că rețeaua lui Miura a scăpat din vedere o asemenea persoană.

Asakawa a recunoscut în sinea lui că era o ipoteză solidă. S-a apucat să caute cu și mai multă râvnă.

— Apropo, de ce m-ai pus să încep cu dosarele din 1960?

— Îți aduci aminte de secvența în care apare un televizor? E un model destul de vechi, probabil de la sfârșitul anilor '50 sau începutul anilor '60.

— Da, dar asta nu înseamnă neapărat...

— Taci din gură. Vorbim despre simple posibilități, ai uitat?

Asakawa s-a mustrat pentru că nu reușise să-și păstreze cumpătul de când intraseră în arhivă, dar avea motive serioase să fie iritat. Numărul dosarelor era uriaș, iar timpul se scurgea prea repede. Nici un om normal nu ar fi putut să rămână calm.

În aceeași clipă, a văzut cuvintele „Izu Oshima" în dosarul pe care-l ținea în mâini.

— Hei, l-am găsit! a strigat el pe un ton triumfător. Surprins, Ryuji s-a întors pe călcâie și s-a uitat la foaia de hârtie.

Motomachi, Izu Oshima. Teruko Tsuchida, 37 de ani. Înregistrare datată 14 februarie 1960. O fotografie alb-negru înfățișând două linii frânte, albe, ciudat de asemănătoare cu fulgerele, care contrastau puternic cu fondul întunecat. Legenda spunea doar atât: *Subiectul a trimis o notă în care afirmă că vom găsi pe peliculă o impresiune cruciformă. Nici o urmă de substituire.*

— Ce zici de asta?

Așteptând răspunsul lui Ryuji, Asakawa și-a dat seama că aproape începuse să tremure de nerăbdare.

— E o posibilitate. Pentru orice eventualitate notează-ți numele și adresa.

Ryuji i-a întors spatele și se apucă din nou să răsfoiască dosarele. Asakawa se simțea ceva mai bine acum, după ce găsiseră atât de repede o pistă promițătoare, dar în același timp era nemulțumit de graba cu care Ryuji trecuse peste descoperirea lui.

S-au scurs două ore, însă n-au mai găsit altă femeie din Izu Oshima. Cele mai multe scrisori fuseseră trimise din Tokio sau din împrejurimi, din

regiunea Kanto. La un moment dat a apărut și Tetsuaki, care le-a oferit ceai și a făcut două-trei observații sarcastice înainte să plece. Pe măsură ce timpul trecea, mișcările lor erau tot mai lente. În două ceasuri abia reușiseră să cerceteze dosarele dintr-un singur an.

În cele din urmă, fără să știe nici el cum reușise, Asakawa a terminat înregistrările din 1960. Se pregătea să se apuce de anul următor când, din întâmplare, a întors capul către Ryuji. Amicul lui ședea nemișcat pe podea, cu picioarele încrucișate și cu fața aproape îngropată într-un dosar deschis.

Ce naiba face nebunul, a adormit? Asakawa a întins mâna, dar chiar atunci Ryuji a gemut încetișor.

— Mi-e atât de foame, încât aș înghiți și pietre. Ce-ar fi să te duci să cumperi ceva de mâncare și niște ceai de ulong[1]? A, să nu uit, fă o rezervare pentru o noapte la *Le Petit Pension Soleil*.

— Cum?

— La pensiunea lui Tetsuaki.

— Știu, dar ce rost are să stau cu tine acolo?

— Nu vrei?

— În primul rând, de ce naiba să stăm o noapte întreagă aici?

— Și dacă am fi siguri sută la sută că ea este, tot n-am putea ajunge la Izu Oshima în noaptea asta. De fapt, azi nu mai putem ajunge nicăieri. Nu crezi că e preferabil să dormim bine la noapte și mâine-dimineață să pornim la treabă odihniți?

Perspectiva de a petrece o noapte întreagă la pensiune împreună cu Ryuji îi provocase lui Asakawa o aversiune inexplicabilă. Dar, cum nu avea

---

1 Varietate de ceai originară din China, cu gust specific, diferit de cel al ceaiurilor negre sau verzi. (N. tr.)

de ales, s-a dat bătut și a plecat să cumpere de-ale gurii și să-l anunțe pe Tetsuaki că aveau de gând să rămână la pensiune. Până au mâncat și au băut ceaiul s-a făcut șapte.

Fusese o pauză binevenită pentru Asakawa. Îl dureau mâinile și îi înțepeniseră umerii. Ochii începuseră să-i lăcrimeze, așa că a renunțat la ochelari. Acum trebuia să țină dosarele foarte aproape, atât de aproape încât atingea paginile cu vârful nasului. Se chinuia să nu-și piardă concentrarea, era înspăimântat că ar putea trece cu vederea ceva, iar acest efort îl obosea și mai tare.

Ora nouă. Tăcerea care se așternuse în încăpere a fost sfâșiată brusc de chiotul ascuțit al lui Ryuji.

— În sfârșit, am găsit-o! Vasăzică aici se ascundea.

Din doi pași, Asakawa a ajuns lângă Ryuji și i-a smuls dosarul. S-a așezat pe podea, și-a pus ochelarii și a început să citească.

Izu Oshima, Sashikiji. Sadako Yamamura, 10 ani. Data ștampilei de pe plic era 29 august 1958. *Subiectul a anexat o notă în care ne spune că vom găsi pe peliculă propriul ei nume. Nu există nici un indiciu de fraudă.* Însemnarea era însoțită de o fotografie în care apărea caracterul *yama* – „munte", alb pe fond negru. Asakawa își aminti deodată că mai văzuse undeva caracterul acela.

— Asta e... Asta e.

Îi tremura glasul. Pe casetă, scena înfățișând erupția vulcanului Mihara era urmată de un cadru în care apărea caracterul pentru „munte", identic cu cel din fotografie. Mai mult decât atât, pe ecranul televizorului vechi din secvența a zecea văzuseră la un moment dat caracterul *sada*. Iar femeia se numea Sadako Yamamura.

— Ce părere ai? a zis Ryuji.

— Ea este. În mod sigur.

Asakawa a întrezărit în sfârșit o licărire de speranță. S-a gândit, pentru prima oară de când începuse acest coșmar, că era posibil – *posibil* – să descopere o cale de salvare înainte să fie prea târziu.

6

Marți, 16 octombrie

În dimineața următoare, la 10.15, Ryuji și Asakawa se aflau pe puntea unui vas rapid de pasageri care tocmai ieșea din portul Atami. Nu existau curse regulate de feribot între coastă și insula Oshima, așa că fuseseră obligați să lase automobilul în parcarea hotelului Atami Korakuen. Asakawa încă mai ținea cheia mașinii în mâna stângă.

Potrivit orarului, aveau să ajungă la Oshima cam într-un ceas. Vântul sufla cu putere și cerul era acoperit cu nori amenințători care prevesteau ploaia. Puțini pasageri se aventuraseră pe punte. Cei mai mulți preferau să stea la adăpost, pe locurile lor. Asakawa și Ryuji fuseseră mult prea grăbiți ca să mai verifice prognoza meteo înainte să-și cumpere bilete, iar între timp aflaseră că se apropia un taifun. Valuri amenințătoare izbeau vasul și ruliul era neobișnuit de puternic.

Sorbind dintr-o cană plină cu cafea fierbinte, Asakawa s-a apucat din nou să analizeze în minte

evenimentele din ziua trecută. Încă nu îndrăznea să se bucure că ajunseseră atât de departe pe firul anchetei, dar nici nu avea de gând să-și facă reproșuri că nu o găsiseră pe Sadako Yamamura și nu porniseră către insula Oshima mai din timp. Meritul îi aparținea lui Ryuji, care observase că momentele de întunecare a ecranului, așa-numita „cortină neagră", erau de fapt o bătaie din pleoape. Apoi ajunsese la concluzia inevitabilă că imaginile nu fuseseră înregistrate cu o cameră de luat vederi, ci erau produsul simțurilor unei ființe umane. Dintr-un anumit motiv, persoana respectivă își concentrase întreaga energie asupra videorecorderului din cabana B-4 în timp ce acesta înregistra un program de televiziune. Rezultatul final fusese nu o psihofotografie, ci un „psihofilm", dovada unor însușiri paranormale greu de imaginat. Ryuji pornise de la presupunerea că o asemenea persoană nu avea cum să treacă neobservată. Începuseră să o caute urmând pista Miura și în cele din urmă o identificaseră. În ciuda acestui mare salt înainte, încă nu puteau fi siguri că Sadako Yamamura era cu adevărat autoarea înregistrării. Deocamdată își păstra statutul de suspect. Totul avea să se lămurească, într-un fel sau altul, la Oshima.

Marea era furioasă, iar vasul se prăbușea violent în golurile dintre valuri. Privind cerul de un cenușiu mohorât, Asakawa a avut brusc o presimțire neagră. Poate că nu era o idee prea fericită să meargă împreună la Oshima. Ce se va întâmpla dacă va izbucni taifunul și nu vor mai putea să plece de pe insulă? Cine le-ar mai salva pe soția și pe fetița lui? Sabia era gata să cadă și clipa se apropia cu repeziciune: poimâine, la 10.04.

Asakawa a strâns mai tare cana pentru a-și dezmorți mâinile înghețate și s-a sprijinit de spătarul banchetei.

— Știi, încă nu-mi vine să cred că un om a reușit într-adevăr să facă așa ceva.

— Nu ți se pare că nu contează dacă tu crezi sau nu?

Ryuji îi răspunsese fără să-și ia ochii de la harta insulei.

— Fie că accepți, fie că nu, este pura realitate. Știi, tot ce vedem cu ochii noștri reprezintă doar o foarte mică parte dintr-un fenomen în continuă schimbare.

Ryuji a așezat harta pe genunchi.

— Ai auzit, bineînțeles, de Big Bang. Astrofizicienii susțin că universul s-a născut dintr-o explozie colosală, acum douăzeci de miliarde de ani. Cu ajutorul matematicii putem exprima forma universului de la nașterea lui până în prezent. E suficient să știi calcul diferențial. Majoritatea fenomenelor din univers pot fi transpuse în ecuații diferențiale. Dacă scriem corect ecuațiile, putem afla cum arăta universul acum o sută de milioane de ani, acum douăzeci de miliarde de ani sau chiar la o secundă sau o zecime de secundă după explozia inițială, dar... *Dar*. Indiferent cât de mult ne-am întors în trecut, indiferent cum am modelat matematic starea universului, tot n-am reușit să aflăm cum era el în momentul zero, *în clipa* exploziei. Și mai e ceva. Cum va pieri universul? Se dilată sau se contractă? Vezi, nu cunoaștem începutul, nu cunoaștem sfârșitul. Tot ce știm este ceva între început și sfârșit. Iar asta, amice, asta este viața.

Ryuji l-a bătut prietenește pe umăr.

— Cred că ai dreptate, a zis Asakawa. Când deschid un album de fotografii, pot să-mi fac o idee

destul de precisă despre mine însumi, cel care eram la trei ani sau la o lună.

— Aha, începi să înțelegi, nu-i așa? Însă ce este înainte de naștere și după moarte... pur și simplu nu știm.

— După moarte? Am crezut mereu că moartea e sfârșitul, e dispariție pură. M-am înșelat cumva?

— Spune-mi, ai murit vreodată până acum?

— Evident că nu.

Asakawa a clătinat din cap, oarecum amuzat de întrebarea lui Ryuji.

— Atunci nu știi nimic. De acord? Habar n-ai ce se întâmplă după ce mori.

— Vrei să mă convingi că ai început să crezi în existența spiritelor?

— Nu, am zis doar că nu știu. Dacă vorbim însă despre apariția vieții, cred că putem vedea lucrurile într-o lumină mai limpede când pornim de la ipoteza existenței sufletului. N-am deloc încredere în trăncăneala biologiei moleculare. Ce ne spun de fapt oamenii de știință? Ia douăzeci și ceva de aminoacizi diferiți, în cantități infinitezimale, pune-i într-un borcan, amestecă-i bine, adaugă puțină energie electrică și *voilà*, ai obținut proteina, cărămida de bază a vieții. Chiar se așteaptă să credem așa ceva? Ar putea la fel de bine să ne spună că suntem copiii unui dumnezeu oarecare, asta cel puțin ar fi mai ușor de înghițit. Dacă mă întrebi care-i părerea mea, îți răspund că în clipa nașterii se manifestă probabil un anumit tip de energie. O energie încă necunoscută, consecința unui act de voință.

Ryuji s-a aplecat puțin către Asakawa, de parcă ar fi vrut să-i șoptească un secret, dar în clipa următoare a schimbat brusc subiectul.

— Apropo, am observat că acolo, la muzeu, păreai adâncit în opera profesorului. Ai dat peste ceva interesant?

Asakawa nu apucase să citească prea mult. I se întipăriseră în memorie doar câteva cuvinte, pe care acum, în mod automat, și le-a repetat în minte: *Gândurile sunt energie, iar această energie...*

— Da, ceva despre energia gândurilor.

— Și altceva?

— N-am avut timp să citesc până la sfârșit.

— He, he, foarte rău. Ai ratat partea cea mai frumoasă. Profesorul avea darul să mă facă să râd: se apuca să spună tot felul de chestii care pe un profan l-ar fi lăsat cu gura căscată. Simplificând, bătrânul afirma că ideile noastre sunt forme de viață care au propria lor energie.

— Glumești? Adică gândurile se pot transforma în ființe?

— Poți să zici și așa.

— Hm, e o idee la limita fantasticului.

— Este, într-adevăr, dar idei asemănătoare au fost vehiculate încă dinainte de Christos. Ia-o pur și simplu ca pe o altă ipoteză despre apariția vieții.

Ryuji și-a pierdut deodată interesul pentru conversație și s-a concentrat din nou asupra hărții.

Asakawa pricepuse, măcar în principiu, unde bătea Ryuji, însă nu-i era deloc ușor să accepte. *Da, s-ar putea să nu fim capabili să explicăm științific toate fenomenele cu care ne confruntăm. Dar ele sunt reale, și pentru că sunt reale trebuie să le tratăm ca atare, chiar dacă nu înțelegem cauzele și efectele lor. În momentul acesta trebuie să ne concentrăm toate eforturile pentru a afla descântecul, trebuie să ne salvăm. Nu ne cere nimeni să descifrăm secretele supranaturalului.*

Ryuji lansase câteva ipoteze interesante, dar Asakawa dorea de la el răspunsuri precise. Încă nu le primise.

Pe măsură ce se depărtau de țărm, vaporul se legăna tot mai puternic, iar Asakawa a început să se teamă că va avea rău de mare. Nu putea să-și abată gândurile la altceva și i se părea că simte în piept o apăsare din ce în ce mai neplăcută. Ryuji, care între timp ațipise, și-a ridicat deodată capul și s-a uitat în toate părțile. Marea trimitea spre ei valuri de un cenușiu-închis, iar în depărtare începea să se distingă o umbră ceva mai întunecată decât apa – insula Izu Oshima.

— Știi, Asakawa, mă îngrijorează ceva.

— Ce?

— Puștii care au murit... De ce nu au încercat să folosească descântecul?

Aceeași problemă, din nou. Lui Asakawa răspunsul i se părea evident.

— Mai întrebi? N-au luat în serios avertismentul.

— Da, inițial așa mi-am zis și eu. În felul acesta s-ar explica și de ce au pus la cale farsa și au șters instrucțiunile de pe bandă. Dar tocmai mi-am amintit de o excursie din liceu, când eram în echipa de atletism. În toiul nopții, Saito a dat buzna în cameră. Îl mai ții minte pe Saito, nu? Nu era prea zdravăn la cap. Eram doisprezece oameni în echipă și dormeam împreună. Bun, deodată a apărut idiotul ăla, alergând și tremurând ca varga, și a strigat: „Am văzut o fantomă!" Se dusese la baie și, când a deschis ușa, a văzut o fetiță ghemuită în spatele coșului de gunoi. Plângea. Pe scurt, excluzându-mă pe mine, cum crezi că au reacționat ceilalți la povestea lui Saito?

— Probabil că jumătate l-au crezut și jumătate au râs de s-au prăpădit.

Ryuji a clătinat din cap.

— Nu, asta vezi în filmele horror sau în serialele TV: la început nimeni nu crede o iotă, pe urmă monstrul îi ia la rând și-i face bucățele pe toți. În viață lucrurile stau cu totul altfel. Fiecare dintre ei, fără excepție, a crezut ce-a povestit Saito. Zece inși. Și nu pentru că ar fi fost toți zece niște papă-lapte. Ia un grup de oameni la întâmplare, repetă experiența și vei obține același rezultat. În noi toți – în absolut toți – este înrădăcinată, la nivelul instinctelor, o spaimă ancestrală profundă.

— Cred că înțeleg. Ți se pare ciudat că n-au luat în serios avertismentul.

Ascultând povestea lui Ryuji, Asakawa își amintise figura schimonosită de plâns a fetiței sale când se speriase de masca demonului. Își amintise și cât de intrigat fusese atunci, pentru că Yoko n-avea de unde să știe că rațiunea de a fi a măștii era să inspire teamă.

— Hm. Imaginile de pe casetă nu alcătuiesc o poveste cu cap și coadă și, luate ca atare, nu sunt mai înspăimântătoare decât altele. Sunt de acord că există posibilitatea ca unii să nu le ia în serios. Dar de ce n-au fost deranjați nici un pic de amenințarea de pe casetă? Tu ce-ai fi făcut? Dacă ți-ar spune cineva că un anumit descântec îți va salva viața, nu l-ai folosi oricum, chiar dacă în sinea ta ai fi convins că e o superstiție? M-aș fi așteptat ca măcar unul să facă opinie separată. Altfel spus, oricare dintre ei putea să facă pe viteazul de față cu ceilalți ca să nu pară caraghios, iar apoi, la Tokio, n-avea decât să pună în aplicare instrucțiunile...

Presimțirea de mai devreme, acum mai puternică, l-a obligat pe Asakawa să admită că și el își

pusese aceeași întrebare: *Și dacă descântecul e o chestie imposibilă?*

— Ceea ce mă face să emit altă ipoteză: n-au avut cum să urmeze instrucțiunile, și atunci s-au convins reciproc că totul e o aiureală inofensivă...

Între timp, în mintea lui Asakawa se ivise de nicăieri un exemplu și el s-a grăbit să-l rostească cu voce tare, chiar dacă părea desprins din romanele sau filmele de duzină. Poate că femeia a fost ucisă și a lăsat în lumea celor vii un mesaj, sperând că va fi răzbunată și că astfel își va găsi pacea.

— He, he, știu la ce te gândești. Ce-ai face dacă acesta ar fi adevărul gol-goluț?

Asakawa s-a gândit puțin și a formulat următoarea întrebare: Dacă ar trebui să ucid pentru a-mi salva pielea, aș fi capabil s-o fac? Ar fi el, Asakawa, în stare să ucidă un străin, la întâmplare, pentru a-și salva viața? Mai mult îl îngrozea însă altceva. Presupunând, prin absurd, că va ajunge în această situație, cine va fi cel care va îndeplini instrucțiunile? A clătinat din cap cu furie. *Ia mai lasă tâmpeniile!* Deocamdată nu-i rămânea altceva de făcut decât să se roage ca Sadako Yamamura, dacă ea era cea în cauză, să fi transmis o dorință pe care oricine o putea duce la îndeplinire.

Contururile insulei le apăreau acum mai clar. Cheiul din portul Motomachi se apropia încet.

— Ascultă, Ryuji. Vreau să-ți cer o favoare.

Asakawa vorbise precipitat, ca un condamnat care rostește ultimele cuvinte înainte de executarea sentinței.

— Spune.

— Dacă totuși o să... Dacă...

Încercase din răsputeri, dar nu reușise să pronunțe cuvântul „mor".

— Dacă a doua zi o să afli descântecul, îmi promiți că... Soția și fetița mea...

Ryuji l-a oprit cu un gest.

— Bineînțeles. Poți să ai încredere în mine. Îmi asum răspunderea să le salvez pe soția și fetița ta.

Asakawa a scos din portofel una din cărțile lui de vizită și a scris pe spatele ei un număr de telefon.

— Până rezolvăm povestea asta, le trimit să stea la părinții lui Shizu, la Ashikaga. Ți-am scris numărul de telefon de-acolo. Ia-l acum, înainte să uit.

Ryuji a pus cartea de vizită în buzunar fără măcar să-i arunce o privire.

Chiar atunci, difuzoarele au anunțat că vaporul acostase la debarcaderul Motomachi de pe insula Oshima. Asakawa se hotărâse să-i telefoneze imediat soției sale, chiar din port, și s-o convingă să stea un timp la părinții ei. Habar n-avea când și mai ales dacă se va întoarce la Tokio. Cine știe, poate că totul se va sfârși aici, pe insulă. Gândul că Shizu și Yoko ar putea rămâne singure în micuțul lor apartament era insuportabil.

În timp ce coborau pe pasarelă, Ryuji l-a întrebat deodată, pe un ton foarte serios:

— Spune-mi, te rog, o soție și o fiică înseamnă chiar atât de mult?

Fusese o întrebare foarte neobișnuită pentru Ryuji. Fără să vrea, Asakawa râse înainte să-i răspundă.

— O să afli singur, mai devreme sau mai târziu.

În realitate era convins că asta nu se va întâmpla niciodată.

7

Pe cheiul din Oshima vântul sufla mai puternic decât în portul Atami. Deasupra lor norii străbăteau cerul de la vest către est cu viteză amețitoare, iar sub picioarele lor plăcile de beton se cutremurau sub izbiturile valurilor. Nu ploua prea tare, dar picăturile de apă purtate de vânt loveau ca niște gloanțe fața lui Asakawa. Nu aveau umbrele. Și-au îndesat mâinile în buzunare și, cu capul între umeri, au încercat să străbată cât mai repede cheiul suspendat deasupra oceanului.

La capătul cheiului au văzut mai mulți localnici care țineau în mâini pancarte pe care erau scrise numele unor agenții de închiriat automobile sau pensiuni pentru turiști. Asakawa s-a ridicat pe vârfuri și a încercat să-l găsească pe omul care trebuia să-i întâmpine la sosire. La Atami, chiar înainte să se urce pe vapor, telefonase la Tokio și ceruse numărul biroului din Oshima. În cele din urmă reușise să ia legătura cu corespondentul local al ziarului, un anume Hayatsu. Nici o companie de știri importantă nu avea la Oshima un birou în adevăratul înțeles al cuvântului, ci doar colaboratori

recrutați din rândurile localnicilor. Printre atribuțiile acestora se număra și sprijinirea reporterilor care erau trimiși din când în când la fața locului. Înainte să iasă la pensie și să se retragă pe insulă, Hayatsu lucrase la *Daily News*. Zona pe care o acoperea nu se limita la Oshima, ci cuprindea toate cele șapte insule ale arhipelagului Izu. În virtutea experienței sale, când se întâmpla ceva demn de luat în seamă, Hayatsu nu mai aștepta venirea unui om de la Tokio, ci scria el însuși articolele și le trimitea la sediul central. De-a lungul anilor își formase o mică rețea de corespondenți, prin urmare Asakawa spera că vor câștiga un timp prețios cu ajutorul lui.

Când vorbiseră la telefon, Hayatsu îi promisese că îl va aștepta pe chei. Pentru că nu se cunoșteau personal, Asakawa îi dăduse câteva repere despre înfățișarea lui și îi spusese că îl însoțea un prieten.

Auzi în sfârșit o voce venind din spatele lui.

— Scuzați-mă, domnul Asakawa?

— Da.

— Sunt Hayatsu, corespondentul din Oshima.

Le-a întins două umbrele și le-a zâmbit cu căldură.

— Îmi cer scuze că v-am anunțat cu atât de puțin timp înainte. Vă sunt recunoscător pentru ajutor, a zis Asakawa.

Mergând către mașina lui Hayatsu, Asakawa a făcut prezentările. Vântul bătea atât de tare, încât până au ajuns la adăpost s-au înțeles mai mult pe ghicite. Automobilul era de litraj mic, dar avea un interior surprinzător de spațios. Asakawa s-a așezat în față.

— Vreți să mergem direct la Takashi Yamamura? s-a interesat Hayatsu.

Ținea o mână pe volan, cealaltă pe cheia de contact. Avea peste șaizeci de ani. Părul lui, deși aproape cărunt, era foarte des.

— Aha, ați dat de urma familiei lui Sadako Yamamura?

— E un oraș mic. A fost de-ajuns să-mi spuneți că e o Yamamura din Sashikiji și am știut despre cine vorbiți. Pe insulă mai locuiește o singură familie cu acest nume. Yamamura e pescar din tată în fiu, dar vara își transformă casa în pensiune. Ce ziceți? Vreți să stați la el peste noapte? Nu mă înțelegeți greșit, sunteți bineveniți și la mine, dar casa mea e mai puțin încăpătoare și e cam veche.

Hayatsu a râs. Le-a explicat apoi că locuia împreună cu soția lui, dar că nu exagerase deloc spunând că nu avea spațiu pentru doi oaspeți.

Asakawa s-a uitat întrebător la Ryuji.

— Eu n-am nimic împotrivă.

Mașinuța lui Hayatsu gonea spre Sashikiji, o localitate aflată la extremitatea sudică a insulei. Gonea e un fel de a spune, pentru că șoseaua care urmărea conturul insulei Oshima era prea îngustă și prea sinuoasă ca să poți merge cu viteză. Cele mai multe dintre mașinile cu care s-au întâlnit erau tot de mic litraj. Din când în când, în dreapta lor apărea câte o deschidere și atunci vedeau oceanul, iar vântul izbea în plin mașina. Apa, care reflecta culoarea plumburie a cerului, era sumbră și foarte agitată, brăzdată ici și colo de crestele înspumate ale valurilor. Dacă n-ar fi fost acele străluciri albe și efemere, lui Asakawa i-ar fi fost greu să spună unde se termina cerul și unde începea apa. Cu cât se uita mai mult la ocean, cu atât se simțea mai deprimat. După ce a ascultat de câteva ori la radio

avertizarea pentru taifun, peisajul a devenit parcă și mai mohorât. Au ajuns la o intersecție, au luat-o la dreapta și au intrat într-un tunel de camelii. Sub frunziș se vedeau rădăcinile goale, încolăcite și uscate. Ani în șir, vânturile și ploile erodaseră pământul. Acum plantele erau ude și frunzele aveau o strălucire viscerală, încât lui Asakawa i se părea că gonesc prin intestinele unui monstru uriaș.

— Sashikiji e chiar în față, a zis Hayatsu. Nu cred că această Sadako Yamamura mai stă aici. O să aflați toată povestea de la Takashi. Din câte am înțeles eu, femeia este o verișoară de-a mamei lui Takashi.

— Cam ce vârstă are Sadako? s-a interesat Asakawa.

A realizat deodată că Ryuji se culcase pe bancheta din spate și până atunci nu scosese un cuvânt.

— Hm. Știți, n-am cunoscut-o. Dacă mai trăiește, ar trebui să aibă patruzeci și doi sau patruzeci și trei de ani.

Dacă mai trăiește? Asakawa se întrebă de ce folosise Hayatsu această formulă. Era dată dispărută? A simțit că-l cuprinde iarăși neliniștea, a simțit apăsarea din piept. Poate că bătuseră degeaba drumul până la Oshima, poate că nu aveau să afle niciodată dacă mai trăiește sau nu. Poate că aici era sfârșitul.

În cele din urmă mașina s-a oprit în fața unei case cu etaj. Pe plăcuța de lemn de lângă intrare scria *Reședința Yamamura*. Casa era construită pe o pantă lină și avea vedere directă la ocean. Pe vreme frumoasă priveliștea trebuie să fi fost splendidă.

În planul îndepărtat abia se zărea o insulă de formă triunghiulară. Toshima.

— Când e vreme bună, de-aici poți vedea Nijima, Shikinejima și chiar Kozushima, le-a spus Hayatsu cu mândrie în glas, întinzând brațul către apă.

8

— Să fac investigații? Mai precis, ce ar trebui să aflu despre această femeie?

S-a alăturat grupului în 1965? Cred că glumești, au trecut douăzeci și cinci de ani de-atunci.

Yoshino vorbea de unul singur.

La un an după delict și e aproape imposibil să reconstitui mișcările unui infractor, dar la douăzeci și cinci...

— Ne va fi de ajutor orice găsești, tot ce găsești. Vrem să știm cum și unde a trăit, ce face acum, ce vrea.

Yoshino a oftat lung. Și-a fixat receptorul între ureche și umăr și s-a întins să ia carnetul de însemnări de pe marginea biroului.

— Câți ani avea?

— Optsprezece. A terminat liceul la Oshima și a plecat imediat la Tokio, unde s-a înscris într-o trupă de teatru numită Grupul Dramatic Înălțarea.

— Oshima? Yoshino se opri câteva clipe și se încruntă. Spune-mi și mie, de unde naiba telefonezi?

— Din Sashikiji, de pe insula Izu Oshima.

— Și când crezi că te întorci?

— Cât de curând posibil.

— Ai idee că vine un taifun spre voi?

Bineînțeles că Asakawa știa foarte bine, pentru că se afla deja în centrul taifunului, dar Yoshino nu reușise să se abțină. Convorbirea lui cu Asakawa i se părea din ce în ce mai ireală și căpătase accente de umor absurd. „Termenul-limită" era stabilit irevocabil pentru poimâine, iar Asakawa rămăsese blocat pe insula Oshima, fără nici o șansă să scape de-acolo.

— La Tokio au spus ceva la televizor sau la radio?

Asakawa nu reușise să afle prea multe detalii la fața locului.

— Nu sunt sigur, dar după cum arată vremea cred că vor anula zborurile și cursele pe mare.

Asakawa nu mai apucase să culeagă și informații sigure despre taifun pentru că gândurile îi fuseseră acaparate de Sadako Yamamura. Încă de când călcase pe cheiul din Oshima îl copleșise o presimțire rea, dar abia acum, pus în fața realității de a rămâne prizonier pe insulă, începea să înțeleagă cu adevărat că situația era foarte serioasă. A tăcut și a strâns mai tare receptorul în mână.

— Stai, stai, nu fi așa îngrijorat. Deocamdată n-au anunțat nimic.

Yoshino încercase să fie cât mai încurajator. Apoi schimbă brusc subiectul.

— Bine, hai să ne întoarcem la Sadako Yamamura. Zici că i-ai verificat biografia până la vârsta de optsprezece ani?

— Mai mult sau mai puțin, a răspuns Asakawa ridicând glasul, ca să acopere zgomotul valurilor care pătrundea în cabina telefonică.

— Sper că nu-i singurul fir. Spune-mi că mai ai și altceva în afară de trupa aceea de actori.

— Nu, asta-i tot. Sadako Yamamura, născută în 1947 la Sashikiji, pe insula Izu Oshima, fiica lui Shizuko Yamamura. Hai, notează-ți numele: Shizuko Yamamura. În 1947 avea douăzeci și doi de ani. Și-a lăsat copilul la bunică-sa și a plecat la Tokio.

— Și, mă rog, de ce-a lăsat-o pe Sadako acolo?

— Din cauza unui bărbat. Notează-ți și numele lui: Heihachiro Ikuma. Pe vremea aceea era asistent universitar la psihiatrie. A fost iubitul lui Shizuko.

— Cu alte cuvinte, ești sigur că Sadako e fiica lui Shizuko și a lui Ikuma?

— Încă n-am găsit ceva scris negru pe alb, dar cred că asta e situația.

— Nu s-au căsătorit?

— Nu. Heihachiro Ikuma avea deja soție și copii.

— OK, am notat. Continuă.

— Pe la începutul lui 1950, Shizuko s-a întors acasă fără să anunțe pe nimeni, prima dată după trei ani de zile. A rămas acolo o vreme, împreună cu copilul. La sfârșitul anului a dispărut din nou, dar a luat-o cu ea și pe Sadako. În următorii cinci ani, nimeni n-a mai primit vreo veste de la ea. Prin 1955 sau 1956, vărul lui Shizuko, care locuiește și azi pe insulă, a auzit zvonul că Shizuko ajunsese celebră.

— A fost implicată în vreo poveste urâtă?

— Nimic precis. Vărul ei mi-a spus că au început la un moment dat să audă tot felul de lucruri despre Shizuko. Când i-am dat cartea mea de vizită și a văzut că lucrez la un ziar, a întors-o și mi-a zis că ar trebui să știu mai multe decât el. În orice caz, se pare că între 1950 și 1955 Shizuko și Sadako au fost implicate în evenimente care au atras

atenția presei, dar știi și tu că veștile ajung greu pe o insuliță izolată ca asta...

— Să înțeleg că vrei să scotocesc prin arhive și să aflu care-i povestea?

— Exact.

— Mă gândeam eu.

— Mai e ceva. În 1956, Shizuko s-a întors pe insulă împreună cu Sadako. Femeia era atât de dărâmată încât aproape că n-au recunoscut-o. A refuzat să răspundă la întrebări. Văru-său a încercat să scoată ceva de la ea, dar fără nici un rezultat. N-a trecut mult timp și s-a aruncat în craterul vulcanului. Avea treizeci și unu de ani.

— Am priceput, vrei să aflu și de ce s-a sinucis.

— Dacă ești amabil.

Ținând receptorul la ureche, Asakawa s-a înclinat ușor. Părea tot mai probabil că va rămâne prizonier pe insulă, iar Yoshino era singura lui speranță. Acum îi părea rău că se grăbise să vină aici împreună cu Ryuji. Ar fi fost mai bine să-l trimită la Sashikiji doar pe Ryuji, el ar fi trebuit să stea la Tokio și să aștepte vești, apoi să facă echipă cu Yoshino ca să adune cât mai multe informații într-un timp cât mai scurt.

— Bine, o să fac tot ce pot, însă nu mi-ar strica o mână de ajutor.

— Îl sun pe Oguri și îl rog să-ți trimită doi-trei oameni.

— Ar fi minunat.

Promisiunea nu-l costase nimic, dar Asakawa se îndoia că va reuși s-o pună în practică. Oguri se plângea mereu că n-are destui oameni și era greu de crezut că va renunța la o parte din mâna de lucru atât de prețioasă pentru povestea asta.

— Bun, vasăzică Shizuko se sinucide, iar fetița rămâne la Sashikiji, în grija vărului mamei sale.

Curând omul își transformă casa în pensiunea unde stau ei acum. N-avea rost să-l încarce pe Yoshino cu asemenea detalii.

— În anul următor, Sadako, care era atunci în clasa a patra, prezice erupția muntelui Mihara și devine faimoasă la școală. Ai auzit? Mihara a erupt în 1957, în ziua și la ora prezise de Sadako.

— Impresionant, râse Yoshino. Dacă am avea acum una ca ea, am putea să desființăm liniștiți Comitetul de Coordonare pentru Prezicerea Cutremurelor.

În scurtă vreme, fata a devenit o celebritate pe insulă, fapt care nu scăpase informatorilor din rețeaua profesorului Miura. Asakawa a renunțat să-i transmită lui Yoshino și această informație, pentru că avea alta care i se părea mai importantă.

— Cum era de așteptat, localnicii au început s-o roage pe Sadako să le prezică viitorul. A refuzat toate cererile lor, încercând de fiecare dată să-i convingă că nu avea o asemenea putere.

— Poate din modestie?

— Cine știe? Apoi, imediat după ce a terminat liceul, a plecat la Tokio fără să se mai uite în urmă, ca și cum abia aștepta să scape de-acolo. Rubedeniile rămase pe insulă au primit de la ea o singură carte poștală, în care le-a spus că reușise la proba de admitere și se angajase în trupa de teatru. Apoi, nimic. Nimeni de pe insulă nu știe unde este acum, ce face, nici măcar dacă mai trăiește.

— Cu alte cuvinte, singurul fir pe care îl avem, singura urmă pe care a lăsat-o este așa-numitul Grup Dramatic Înălțarea.

— Mi-e teamă că da.

— În regulă, acum corectează-mă dacă greșesc. Trebuie să obțin următoarele informații: de ce a ajuns Shizuko Yamamura în ziare, de ce s-a aruncat în

vulcan, unde a locuit și ce a făcut fiica ei după ce s-a înscris într-o trupă de teatru la vârsta de optsprezece ani. O nimica toată, nu-i așa? Pe scurt, totul despre mamă și totul despre fiică.

În vocea lui Yoshino se strecurase o urmă de sarcasm.

— Exact.

— Care din ele mai întâi?

— Poftim?

— Te-am întrebat dacă vrei să încep cu mama sau cu fiica. Dacă nu mă înșel, nu ți-a rămas prea mult timp.

Asakawa reflectă câteva clipe. În mod evident, informațiile despre Sadako erau mai importante.

— Poți să începi cu fiica?

— S-a făcut. Mâine-dimineață la prima oră o să bat la ușa Grupului Dramatic Înălțarea.

Asakawa s-a uitat la ceas. Abia trecuse de șase. În mod sigur repetițiile nu se termină așa devreme.

— Stai puțin, Yoshino. Nu mâine. Du-te în seara asta.

Yoshino și-a înăbușit un oftat și a clătinat din cap:

— Uite ce-i, Asakawa. Te-ai gândit vreo clipă că nu sunt în concediu? Până mâine-dimineață trebuie să citesc un munte de hârtii și să termin ditamai articolul. Chiar și mâine e prea...

Yoshino a tăcut brusc. Dacă ar fi continuat, i-ar fi dat lui Asakawa un motiv să creadă că încerca să-l îndatoreze. De fiecare dată când ajungea în situații neplăcute, încerca să se poarte cu ceilalți așa cum dorea să se poarte și ceilalți cu el.

— Te rog. Te implor. Știi bine că totul se sfârșește poimâine, într-un fel sau altul.

Asakawa și-a amintit de câte ori refuzase el însuși asemenea rugăminți. Meseria lor era

condiționată de timp. Nu avea încotro: trebuia să tacă și să aștepte hotărârea lui Yoshino.

— Păi... La naiba. Bine, ai câștigat. O să încerc să ajung acolo în seara asta, dar să știi că nu-ți promit nimic.

— Mulțumesc. Îți rămân dator.

Asakawa s-a înclinat și s-a pregătit să închidă.

— Stai o clipă. Nu ți-am pus o întrebare importantă.

— Spune.

— Ce legătură poate fi între caseta video și această Sadako Yamamura?

Asakawa a rămas tăcut câteva secunde.

— Nu m-ai crede dacă ți-aș spune.

— Încearcă.

— Imaginile n-au fost înregistrate cu o cameră video.

Asakawa a făcut o pauză mai lungă, așteptând ca Yoshino să înțeleagă semnificația cuvintelor.

— Sadako fie le-a văzut cu ochii ei, fie și le-a imaginat. Din cauza asta înregistrarea este fragmentată și secvențele nu pot fi puse într-un context.

— Vorbești serios?

Yoshino a încercat să mai spună ceva, dar nu a reușit.

— Vezi? Te-am avertizat că n-o să mă crezi.

— Și atunci cum au ajuns pe casetă? A... Să nu-mi spui că te gândești la psihofotografie.

— Psihofotografia e un fleac în comparație cu asta. Femeia a reușit să transmită imagini într-un tub catodic. Altfel spus, e capabilă să proiecteze scene în mișcare pe ecranul unui televizor.

— Ia te uită, un studio de producție ambulant.

Yoshino a început să râdă de unul singur. Asakawa a rămas nemișcat, cu receptorul la ureche. Înțelegea foarte bine de ce simțise Yoshino nevoia

să glumească. A rămas așa, ascultând tăcut hohotele de râs.

Tokio, 21.40. La capătul scării din stația de metrou Yotsuya Sanchome, lângă linia Marunouchi, o rafală de vânt aproape că i-a smuls pălăria. Yoshino s-a văzut nevoit s-o țină cu amândouă mâinile. S-a uitat în jur, căutând stația de pompieri pe care o alesese drept punct de reper pe harta de la birou. Era chiar la colțul străzii, la un minut de mers pe jos.

Pe trotuar, o pancartă fixată pe un postament îi anunța pe trecători că au ajuns la Grupul Dramatic Înălțarea. În dreptul ei se vedea o scară care cobora la demisol, iar de jos se auzeau voci de bărbați și de femei amestecate într-un recital ininteligibil. Yoshino bănuia că repetițiile se încheiau cu câteva minute înainte de închiderea stației de metrou. I se părea ciudat că se află acolo, în fața unei săli de repetiții. Era mai obișnuit să investigheze crime.

Scara avea trepte din oțel și fiecare pas provoca un zgomot infernal. Coborând, Yoshino își cântărea șansele de a afla ceva. Dacă nici unul dintre veteranii trupei n-o cunoscuse personal pe Sadako Yamamura, firul se rupea aici. Femeia aceea cu puteri stranii, în care Asakawa își pusese toate speranțele, avea să dispară iarăși în bezna trecutului. Trupa fusese înființată în 1957, Sadako se angajase în 1965. Dintre membrii fondatori, doar patru se mai aflau astăzi aici. Unul dintre ei era un anume Uchimura, dramaturg, regizor și purtător de cuvânt al companiei.

Yoshino a scos din buzunar o carte de vizită și i-a dat-o unui tinerel de douăzeci și ceva de ani

care stătea lângă intrarea în sală, rugându-l în același timp să-l cheme pe Uchimura.

— Domnule, vă caută cineva de la *Daily News*.

Tânărul vorbise cu o voce pătrunzătoare, pe un ton ușor declamator, privind în direcția unui bărbat care stătea sprijinit de perete și urmărea atent repetiția. Auzind că vizitatorul e ziarist, omul s-a apropiat de Yoshino lipindu-și pe față un zâmbet uriaș. Nimic surprinzător: o cronică în paginile de artă și cultură ale unui ziar important, chiar și una neînsemnată, putea vinde bilete. Până la premieră mai era o săptămână, iar Uchimura credea fără îndoială că dăduse norocul peste el și că reporterul venise să asiste la sfârșitul repetiției. *Daily News* nu-i prea băgase în seamă până atunci, prin urmare Uchimura își pusese masca de zile mari, hotărât să exploateze la maximum această ocazie nesperată.

În clipa în care a aflat adevăratul motiv al vizitei lui Yoshino, și-a pierdut complet interesul. Și-a amintit brusc că era foarte ocupat, dar i-a făcut lui Yoshino hatârul să-l îndrume către un actor de vreo cincizeci de ani care stătea pe un scaun.

— Shin, vino aici, strigă Uchimura cu o voce ascuțită, făcând un gest larg.

Ceva din tonul foarte familiar pe care-l folosise adresându-se unui om mai în vârstă decât el, poate timbrul aproape feminin al glasului său și silueta lui longilină și fragilă, l-au făcut pe Yoshimura să simtă o ușoară repulsie. Individul ăsta nu e *normal*, și-a spus el.

— Shin dragă, tu intri din nou abia în actul al doilea. Fii dulce și vorbește cu domnul despre Sadako Yamamura. O mai ții minte pe fata aia ciudată, nu?

Shin i-a răspuns ceva, și lui Yoshino i s-a părut că mai auzise undeva vocea lui. Da, în dublajul westernurilor, la televizor. Shin Arima era mai cunoscut ca voce de dublaj decât ca interpret de scenă. În același timp, era totuși unul dintre membrii fondatori ai trupei.

— Sadako Yamamura?

Încercând să învie amintiri vechi de un sfert de secol, Arima s-a scărpinat în creștetul capului, unde nu mai avea nici un fir de păr.

— Aa, Sadako Yamamura. *Ea...*

S-a încruntat. În mod evident, femeia îi lăsase o impresie puternică.

— Îți amintești? Mă bucur. Eu trebuie să mă ocup de repetiție. Ce-ar fi să-l conduci pe domnul ziarist în biroul meu?

Uchimura s-a înclinat scurt și a pornit imediat către scenă. Când s-a sprijinit de perete, exact acolo unde stătea când intrase Yoshino, era din nou, din cap până-n picioare, stăpânul de necontestat al locului.

Arima a deschis o ușă pe care scria *Președinte*, i-a arătat lui Yoshino o canapea de piele și l-a invitat să ia loc.

— Prin urmare, ce vă aduce în mijlocul furtunii?

Se vedea că Arima e obosit. Fața lui era roșie și strălucea de transpirație, dar avea în ochi o licărire de zâmbet. Cei doi erau complet diferiți. Uchimura era genul de om care în timpul unei discuții se întreabă mereu care sunt motivele ascunse ale celuilalt, pe când Arima părea tipul onest, care răspunde fără ocoliș la orice întrebare. Personalitatea celui din fața ta poate transforma interviul într-o plăcere sau un chin.

— Îmi pare rău că sunt obligat să vă deranjez când sunteți atât de ocupat.

Și-a pregătit carnetul și a luat poziția caracteristică a jurnalistului, cu pixul în mâna dreaptă, privindu-și în ochi interlocutorul.

— Nu mi-am închipuit că o să mai aud vreodată numele lui Sadako Yamamura. Nu acum. Au trecut ani și ani de-atunci.

Arima se întoarse într-o epocă apusă, când era încă tânăr. Îi lipsea energia inepuizabilă de-atunci, care-l ajutase să se împartă între teatrul la care lucra pentru un salariu și trupa pe care o înființase împreună cu câțiva prieteni.

— Domnule Arima, mai devreme am avut impresia că știți precis despre cine e vorba.

— Sadako... Stați puțin să-mi amintesc când a apărut aici prima dată. Cred că trecuseră câțiva ani de la înființarea companiei. Da, începuserăm să avem succes și în fiecare an primeam cereri de angajare de la o mulțime de tineri. Mă rog, n-are importanță. Cert este că Sadako era o fată ciudată.

— Ciudată în ce sens?

— Hm.

Arima și-a sprijinit bărbia în palmă și a rămas așa câteva secunde. *Dacă mă gândesc mai bine, de ce mi s-a părut mereu că e altfel?*

— Ați observat la ea ceva deosebit, v-a atras atenția în mod special o anumită trăsătură a ei?

— Nu, când te uitai la ea vedeai doar o fată obișnuită. Destul de înaltă, tăcută. Era mereu singură.

— Singură?

— Nu mai trebuie să vă spun că actorii tineri ajung foarte repede apropiați. Ea, în schimb, n-a încercat nici o clipă să se apropie de ceilalți.

Lui Yoshino îi venea greu să creadă că Sadako ieșise în evidență pentru atâta lucru. În fiecare grup există cineva retras, care se ține deoparte.

— Dacă ar trebui s-o descrieți, să zicem, într-un cuvânt...

— Într-un cuvânt? Hm. Aș spune „stranie". Da, n-aș ezita, cuvântul e „stranie".

Uchimura o numise „fata aia ciudată". Yoshino a realizat, oarecum surprins, că îi era milă de fetișcana aceea de optsprezece ani pe care toți o găseau ciudată sau stranie. Începuse să creadă că Sadako era cel puțin urâtă, dacă nu hidoasă de-a binelea.

— Ce vă face să o caracterizați așa?

Cântărind răspunsul, Arima și-a dat seama că era ciudat ca numele unei fetișcane, una dintre multe altele, care lucrase acolo mai puțin de-un an, să rămână atât de viu în memoria lui timp de un sfert de secol. Ceva încerca să-și facă loc în mintea lui, se zbătea să capete contur. Se întâmplase ceva, cu siguranță, altfel numele ei nu i-ar fi rămas întipărit atât de adânc în amintire. Se întâmplase ceva.

— A, da, acum îmi amintesc. Eram chiar aici.

Arima și-a îndreptat spatele și s-a uitat în jurul lui. A revăzut în minte scena, de parcă s-ar fi întâmplat ieri: locul fiecărei piese de mobilier din această cameră, care pe-atunci era folosită ca birou bun la toate.

— Vedeți dumneavoastră, de la bun început am ținut repetițiile aici, dar într-un spațiu mult mai mic. Încăperea în care ne aflăm acum era singurul nostru birou. Acolo erau câteva fișete, iar aici un paravan cu geam mat, care despărțea camera în două. Da... Și mai era un televizor, chiar în colț. De fapt, mai este și-acum, dar nu cel de-atunci, bineînțeles.

În timp ce vorbea, Arima îi arăta cu degetul obiectele din trecut.

— Un televizor?

Yoshino a devenit brusc mai atent și s-a pregătit să noteze totul.

— Da. Unul vechi, alb-negru.

— Bun, și ce s-a întâmplat?

— Repetiția se terminase și aproape toți plecaseră la casele lor. Eu am rămas, pentru că nu eram mulțumit cum îmi ieșise o scenă. Am intrat în birou cu intenția s-o mai repet. Uite, mă oprisem chiar acolo...

Arima întinse mâna în direcția ușii.

— Stăteam acolo și mă uitam. Am văzut o licărire dincolo de paravan. Televizorul era aprins. M-am gândit că cineva intrase înaintea mea și se uita la știri. Mă aflam de cealaltă parte a geamului, așa că nu puteam vedea bine imaginile de pe ecran, dar biroul se întuneca și se lumina așa cum se întâmplă când te uiți la televizor cu lumina stinsă. N-am auzit nici un sunet. Am ocolit paravanul, întrebându-mă cine putea fi acolo la ora aceea, și-atunci am văzut-o. Era Sadako Yamamura. Totuși, când am ajuns dincolo de paravan și m-am oprit lângă ea, pe ecran nu se mai vedea nimic. Evident, mi-am spus imediat că fata stinsese televizorul. N-aveam încă nici un motiv să mă îndoiesc, însă...

Arima a tăcut. Părea că-i vine greu să vorbească.

— Vă rog, continuați.

— Am rupt tăcerea. I-am spus: „Grăbește-te, nu mai e mult până se închide stația". Am aprins lampa de pe birou. Mai bine zis am apăsat pe întrerupător, dar nu s-a întâmplat nimic. M-am uitat mai bine și am văzut că nu era în priză. M-am aplecat să iau ștecărul și-atunci am observat. Nici televizorul nu era în priză.

Arima s-a oprit, amintindu-și perfect fiorul rece care-l scuturase când văzuse ștecărul televizorului pe podea.

Yoshino a simțit nevoia să se asigure că auzise bine:

— Vreți să spuneți că televizorul nu era în priză și totuși funcționa?

— Da, oricât de greu v-ar veni să credeți. În clipa aceea nu am găsit altă explicație. Credeți-mă, tremuram de-a binelea. M-am ridicat și m-am uitat la Sadako. Îmi amintesc că m-am întrebat ce naiba făcea acolo, în fața unui televizor scos din priză. A rămas nemișcată, privind fix ecranul. Am observat că zâmbea.

Arima a tăcut, privind în gol.

— Ați povestit cuiva această întâmplare?

— Sigur. Lui Uchy... lui Uchimura, regizorul nostru, pe care l-ați cunoscut. Și lui Shigemori.

— Shigemori?

— El este adevăratul fondator al companiei. Uchimura e director-adjunct.

— Aha. Și cum a reacționat domnul Shigemori la povestea dumneavoastră?

— L-am întrerupt dintr-o partidă de mah-jongg, dar m-a ascultat cu răbdare și a fost de-a dreptul fascinat. Femeile au fost totdeauna slăbiciunea lui și se pare că pusese ochii pe Sadako. În seara aceleiași zile, după ce a băut câteva pahare în plus, a început să spună tot felul de aiureli și-a repetat de câteva ori: „În noaptea asta iau cu asalt apartamentul lui Sadako". Pe moment n-am știut ce să facem. Ne-am gândit că erau bâiguielile unui om beat. Nu puteam să le luăm prea în serios, dar nici să le trecem cu vederea. Am stat cu el până târziu, dar până la urmă am plecat toți și l-am lăsat singur. N-am aflat nici până azi dacă s-a dus sau nu la

Sadako în noaptea aceea. A doua zi, când a apărut la teatru, părea un om complet schimbat. S-a așezat pe un scaun și n-a scos un cuvânt. Era palid. A murit ceva mai târziu, chiar pe scaunul acela. Parcă ar fi adormit.

Yoshino a tresărit și s-a uitat la Arima, crezând că nu vorbise serios.

— Care a fost cauza decesului?

— Atac de cord. Azi se numește „stop cardiac". Era epuizat, lucrase zi și noapte pentru o premieră și cred că de la asta i s-a tras.

— În concluzie, nimeni nu știe dacă s-a întâmplat ceva între Sadako și Shigemori.

Yoshino subliniase intenționat cuvintele, iar Arima i-a răspuns cu un „da" categoric. Povestea era de-a dreptul fantastică. Nu era de mirare că-i lăsase actorului o impresie atât de puternică.

— Și după aceea?

— Sadako a demisionat. Cred că a stat la noi cam un an.

— Aveți idee ce-a făcut după ce și-a dat demisia?

— Mi-e teamă că nu vă pot ajuta.

— Să încercăm altfel. Ce fac actorii după ce părăsesc o companie teatrală?

— Cei care s-au dedicat cu trup și suflet meseriei se angajează imediat la alta.

— Credeți că Sadako Yamamura a făcut același lucru?

— Era o fată inteligentă și avea un instinct actoricesc peste medie. Pe de altă parte, avea și un mare defect. Profesia noastră se bazează în mare măsură pe relațiile dintre oameni. Una peste alta, nu cred că era făcută pentru scenă.

— Vreți să spuneți că e posibil să fi părăsit definitiv lumea teatrului?

— Nu vă pot da un răspuns sigur.

— Mai este cineva care ar putea ști ce s-a întâmplat cu ea?

— Poate unul dintre tinerii care s-au angajat în aceeași perioadă.

— Unde aș putea găsi numele și adresele lor?

— Stați puțin.

Arima s-a ridicat de pe canapea și s-a dus la biblioteca încastrată în perete. Unul din rafturi era plin cu registre legate în coperte tari. A tras afară un registru și a început să-l răsfoiască. În el erau CV-urile candidaților înscriși pentru examenul de admitere.

— În 1965 am avut opt studenți, cu tot cu Sadako.

A fluturat registrul prin aer.

— Îmi permiteți să mă uit?

— Vă rog.

La fiecare fișă individuală erau anexate două poze, un portret și o fotografie a persoanei respective stând în picioare. Încercând să-și păstreze calmul, Yoshino a scos încet fișa lui Sadako din registru. S-a uitat la fotografii, apoi la Arima.

— Scuzați-mă, mai devreme mi-ați spus că fata era „stranie".

A privit din nou fotografiile. Era perplex. Între imaginea pe care și-o făcuse despre Sadako când îl ascultase pe Arima și cea din pozele pe care le ținea acum în mâini era o prăpastie uriașă.

— Stranie? Vă bateți joc de mine. N-am văzut niciodată o față mai frumoasă ca asta.

S-a întrebat de ce spusese „față frumoasă" în loc de „fată frumoasă". Sigur, trăsăturile fetei erau perfecte, cel puțin la prima privire. Îi lipsea totuși o anume rotunjime. Uitându-se mai atent la a doua fotografie, a recunoscut în sinea lui că talia subți-

re și gleznele ei fine erau foarte feminine. Da, Sadako era frumoasă. Punct. În pofida acestui fapt, în cei douăzeci și cinci de ani care trecuseră de când o priviseră ultima dată, amintirile lui Uchimura și Arima se răsuciseră cu o sută optzeci de grade, iar acum o găseau „ciudată" sau „stranie". În mod normal, ar fi trebuit să și-o amintească drept „o tânără extraordinar de frumoasă". Lui Yoshino nu-i dădea pace acel „stranie" și se căznea să descopere ceva neobișnuit sub trăsăturile acelea frumoase.

9

Miercuri, 17 octombrie

Când a ajuns la intersecția bulevardelor Omotesando și Aoyama-dori, Yoshino s-a uitat din nou în carnet. *Minami Aoyama 6-1, blocul Sugiyama.* Acolo locuise Sadako cu douăzeci și cinci de ani în urmă. Adresa îl îngrijora într-o oarecare măsură. A mers înainte pe Omotesando, a trecut de curbă și, bineînțeles, a constatat că numărul 6-1 se afla chiar vizavi de Muzeul Nezu[1], cu alte cuvinte într-unul dintre cele mai râvnite cartiere din oraș. Exact cum se temuse, acolo unde ar fi trebuit să vadă blocul Sugiyama cu apartamentele lui ieftine se înălța acum o clădire impunătoare, din cărămidă roșie.

Ce naiba, la ce te așteptai? Chiar ai crezut că o să reușești să dai de urma femeii după douăzeci și cinci de ani?

Mai avea o singură pistă, și anume să-i caute pe cei care fuseseră admiși în Grupul Dramatic Înălțarea în aceeași perioadă cu Sadako. Izbutise

1 Muzeu și institut de arte frumoase din Tokio. (N. tr.)

să dea de patru din cei șapte, câți luaseră examenul în anul acela. Dacă nici unul dintre ei nu știa ceva despre Sadako, cazul era închis. Și Yoshino bănuia că exact așa se va întâmpla. S-a uitat la ceas. Unsprezece. S-a repezit într-o papetărie pentru a-i trimite un fax lui Asakawa la biroul corespondentului din Izu Oshima. Măcar atâta lucru putea face, să-i spună ce aflase până acum.

În clipa în care Yoshino intra pe ușa papetăriei, Asakawa și Ryuji se aflau chiar în „biroul" corespondentului local, adică acasă la Hayatsu.

— Asakawa, potolește-te odată! strigă Ryuji, exasperat de cursele lui Asakawa de-a lungul și de-a latul încăperii. Știi foarte bine că panica nu te ajută cu nimic.

Din difuzorul radioului curgea un șuvoi de avertizări: viteza vântului de atâția kilometri pe oră, presiunea de atâția milibari, centrul taifunului la cutare latitudine și longitudine, marea de gradul cutare... Anunțurile nu erau cel mai potrivit calmant pentru Asakawa.

Centrul Taifunului nr. 21 se afla, cu aproximație, la o sută cincizeci de kilometri sud de Capul Omaezaki și înainta către nord nord-est cu circa douăzeci de kilometri pe oră. Vântul atinsese patruzeci de metri pe secundă. În ritmul acesta, până la lăsarea serii taifunul va trece prin apropierea țărmului sudic al insulei Oshima. Traficul aerian și naval va fi probabil reluat mâine, adică joi. Cel puțin așa interpreta Hayatsu știrile de la radio.

— Abia mâine!

Asakawa fierbea. Sfârșitul meu e programat mâine seară la zece! *Taifun blestemat, grăbește-te și*

treci odată sau transformă-te într-o despresiune tropicală sau ceva de genul ăsta.

— Când naiba o să putem să ne suim într-un avion sau într-un vapor să plecăm de pe insula asta?

Lui Asakawa i-ar fi plăcut să-și verse furia în capul cuiva, dar n-avea nici un țap ispășitor la îndemână. *Nu trebuia să vin aici. O să-mi pară rău tot restul zilelor mele. Și asta nu-i tot, nici măcar nu știu de unde să încep cu părerile de rău. Nu trebuia să mă ating de casetă. Nu trebuia să mă intereseze cum au murit Tomoko Oishi și Shuichi Iwata. Nu trebuia să mă urc în taxi... Fir-ar să fie!*

— Chiar nu ești în stare să te liniștești un pic? N-o să-ți folosească la nimic să te plângi domnului Hayatsu. Ryuji l-a apucat pe Asakawa de braț cu o blândețe neobișnuită. Încearcă să gândești pozitiv. Poate că instrucțiunile trebuie puse în aplicare aici și numai aici, pe insulă. E o posibilitate, recunoaște. De ce n-au folosit puștii descântecul? Poate că n-au avut bani pentru drumul până la Oshima. E plauzibil. Măcar încearcă să crezi și poate așa vei fi capabil să te liniștești.

— Asta *dacă* vom reuși vreodată să reconstituim descântecul.

Asakawa a dat la o parte mâna lui Ryuji. A observat că Hayatsu și soția lui schimbau o privire lungă și și-a închipuit că râdeau de el și de Ryuji. Doi bărbați în toată firea care vorbeau despre descântece...

— Ce-i așa de caraghios?

A făcut un pas către ei, dar Ryuji l-a apucat iar de braț, cu mai puțină blândețe decât prima dată, și l-a tras repede înapoi.

— Termină. Îți irosești energia de pomană.

Văzând cât de iritat era Asakawa, blândul și bunul Hayatsu a început să creadă că era direct

responsabil pentru întreruperea transportului din cauza taifunului. Poate că era doar solicitudine față de cineva care bătuse cale lungă până acolo doar pentru a îndura neplăcerile furtunii. A început să se roage pentru reușita planurilor lui Asakawa. Știa că dintr-o clipă în alta trebuia să sosească un fax de la Tokio, iar așteptarea contribuise și ea la alimentarea furiei lui Asakawa. Hayatsu încercă să dezamorseze situația.

— Cum merge ancheta dumneavoastră? a întrebat el cu bândețe, sperând să-l mai liniștească.

— Păi...

— Unul dintre prietenii din copilărie ai lui Shizuko Yamamura locuiește în apropiere. Dacă vreți, pot să-l sun, să vedeți ce are de spus. Sunt sigur că bătrânul Gen n-a ieșit pe mare într-o zi ca asta. Se plictisește când stă singur, o să fie fericit dacă îl chem aici. Are aproape șaptezeci de ani, prin urmare nu știu cât va reuși să răspundă la întrebările dumneavoastră, dar e mai bine să faceți ceva decât să așteptați pur și simplu.

— Dacă vreți...

Fără să mai aștepte altă confirmare, Hayatsu s-a întors și a chemat-o pe soția lui, care între timp se retrăsese la bucătărie.

— Sună-l pe Gen și spune-i să vină imediat aici.

Așa cum îi asigurase Hayatsu, Genji a fost mai mult decât bucuros să stea de vorbă cu ei. Părea că nimic nu-i place mai mult decât să discute despre Sadako Yamamura cu niște străini. Avea șaizeci și opt de ani, cu trei ani mai mult decât Shizuko – dacă femeia ar mai fi trăit. În copilărie fusese tovarășul ei de joacă, iar mai târziu prima ei dragoste. Fie din cauză că amintirile sale erau tot mai limpezi pe măsură ce vorbea despre ele, fie din

cauză că îl însuflețise prezența unui auditoriu, întâmplările din trecut au început să se reverse din memoria lui ca un șuvoi. Pentru Genji, să vorbească despre Shizuko însemna să vorbească despre tinerețea lui.

Asakawa și Ryuji au aflat destul de multe lucruri noi ascultând povestea dezlânată, pe alocuri cu accente lacrimogene, a lui Shizuko. Erau totuși conștienți că nu pot avea încredere deplină în memoria bătrânului Gen. Toți oamenii sfârșesc prin a-și înfrumuseța amintirile, iar întâmplările pe care le ascultau acum se petrecuseră cu mai bine de patruzeci de ani în urmă. Era chiar posibil ca Gen s-o confunde pe Shizuko cu altă femeie. Totuși, poate că nu. Prima dragoste are un parfum aparte și se amestecă rareori cu alte amintiri.

Genji nu putea fi caracterizat drept elocvent. Făcea tot felul de digresiuni și ocolea subiectul, iar Asakawa a obosit destul de repede. Dar, la un moment dat, bătrânul a spus ceva care l-a făcut să devină brusc mai atent.

— Cred că Shizu a început să se schimbe după ce am găsit pe fundul mării statuia Ascetului. Era lună plină în noaptea aia...

Dacă luau de bune vorbele bătrânului, puterile misterioase ale lui Shizuko erau legate într-un fel sau altul de ocean și de luna plină. În noaptea aceea, Genji o însoțise, el însuși lăsase barca la apă și vâslise în larg.

Era în 1946, pe la sfârșitul verii. Shizuko avea douăzeci și unu de ani, iar Genji douăzeci și patru.

Era o arșiță neobișnuită pentru luna aceea, și aerul nu se răcorea nici măcar noaptea. Genji vorbea despre întâmplări peste care se așternuseră patruzeci și patru de ani de parcă s-ar fi petrecut chiar adineauri.

Prin urmare, în noaptea aceea înăbușitoare Genji stătea pe prispa casei, făcându-și vânt cu mișcări lenețe și privind cerul înstelat și luna plină care se oglindeau în apa oceanului. Tăcerea adâncă a nopții a fost întreruptă de Shizu, care alerga pe cărarea de pe panta colinei. Fata s-a oprit lângă el, l-a tras de mânecă și a strigat: „Gen, hai să luăm barca! Mergem la pescuit!" El a întrebat-o de ce, însă ea i-a răspuns doar atât: „N-o să mai avem parte de-o noapte frumoasă ca asta." Genji a rămas nemișcat, ca vrăjit, sorbind-o din ochi pe cea mai frumoasă fată de pe insulă. „Nu te mai uita la mine ca un prost! Grăbește-te!" L-a tras de cămașă până ce el n-a mai avut încotro și s-a ridicat în picioare. Genji era obișnuit s-o urmeze peste tot și să facă întocmai ce-i spunea, dar în clipa aceea și-a adunat curajul și a întrebat-o: „Ce vrei să pescuim?" Privind valurile mici care se spărgeau de țărm, ea i-a răspuns: „Statuia Ascetului". „Ascetului?" a repetat el uimit.

Încruntându-se, Shizuko i-a povestit cu durere în glas că în aceeași zi, mai devreme, câțiva soldați din trupele de ocupație aruncaseră în mare statuia de piatră a Ascetului.

Pe coasta de est a insulei, exact la mijloc, există o plajă numită chiar Plaja Ascetului și tot acolo e o peșteră mică, cunoscută drept Grota Ascetului. În ea fusese așezată demult statuia cioplită în piatră a lui En no Ozunu, faimosul pustnic budist exilat pe insulă în anul 699. Ozunu s-a născut cu o minte strălucită și plină de înțelepciune, iar anii de disciplină riguroasă și de meditație l-au ajutat să stăpânească la perfecție artele oculte și mistice. Se spune că putea să invoce după bunul lui plac zeii și demonii. Pe de altă parte, prin arta lui de a prezice viitorul își făcuse dușmani puternici în

lumea cărturarilor și a războinicilor. În cele din urmă a fost acuzat că încalcă legile, a fost judecat și surghiunit pe insula Izu Oshima. De atunci au trecut aproape o mie trei sute de ani. Ozunu și-a găsit adăpost în grota de pe plajă și s-a dedicat cu și mai multă îndârjire disciplinei trupului și spiritului. De asemenea, i-a învățat pe oamenii din partea locului secretele agriculturii și pescuitului și le-a câștigat astfel respectul. După un timp, a fost iertat și i s-a îngăduit să se întoarcă acasă, unde a pus temelia sectei monastice Shugendo. Se crede că a rămas pe insulă trei ani, dar circulă multe legende despre șederea lui acolo. Una dintre ele spune că odată și-a agățat de trup greutăți mari de fier și totuși a zburat, la fel de ușor ca o pasăre, până la muntele Fuji. Localnicii nutresc și în ziua de azi multă dragoste și venerație pentru En no Ozunu, iar Grota Ascetului este considerată locul sfânt al insulei. În fiecare an, pe 15 iunie, acolo are loc un festival numit Sărbătoarea Ascetului.

Imediat după ce s-a sfârșit războiul, forțele americane de ocupație au început să pună în practică politica lor de îngrădire a șintoismului și budismului și, într-o bună zi, soldații au luat statuia lui En no Ozunu din altarul ei săpat în stâncă și au aruncat-o în ocean. Shizuko, care credea din toată inima în legenda lui Ozunu, a asistat bineînțeles la această întâmplare nefericită. Ascunsă în spatele stâncilor de la Nasul Viermelui, a urmărit cu sufletul la gură cum soldații au urcat statuia pe o șalupă cu motor și au aruncat-o apoi în larg. Și-a fixat în minte foarte precis locul în care valurile îl înghițiseră pe Ozunu.

Lui Genji aproape că nu i-a venit să creadă când a auzit că trebuia s-o ajute pe Shizuko să scoată

statuia din ocean. Era un pescar destoinic, avea brațe puternice, dar nu încercase niciodată până atunci să pescuiască o statuie de piatră. N-a avut totuși tăria s-o refuze pe Shizuko, pentru că dragostea lui era prea puternică. A împins barca în apă, făcându-și socoteala că era un bun prilej s-o îndatoreze pe fată față de el. Adevărul-adevărat este că abia aștepta să iasă pe mare într-o noapte minunată ca aceea și să rămână singur cu fata la care visa.

Mai întâi au aprins focuri puternice pe Plaja Ascetului și la Nasul Viermelui, ca să aibă puncte sigure de reper, apoi au plecat în larg, tot mai departe. Amândoi cunoșteau bine apele din jurul insulei – cum era fundul, ce adâncime aveau, unde se aflau bancurile de pești. Dar acum era noapte și, în ciuda luminii puternice pe care o arunca luna plină, nu vedeau nimic dincolo de suprafața argintie a valurilor. Genji habar n-avea cum își închipuia Shizuko că va găsi statuia. A întrebat-o în timp ce trăgea din greu la vâsle, dar fata nu i-a răspuns. S-a mulțumit să verifice unde ajunseseră. Nu era prea greu să afli la ce depărtare te găseai față de insulă, trebuia doar să privești câteva clipe pe deasupra valurilor cele două focuri de pe țărm și să măsori distanța dintre ele. După câteva sute de metri, Shizuko a strigat deodată: „Oprește aici!"

Fata s-a dus la prova bărcii, s-a aplecat până aproape de suprafața apei și s-a uitat cu atenție în adânc. „Întoarce-te cu spatele", i-a poruncit ea lui Genji. Băiatul ghicise ce urma să se întâmple, și inima i-a sărit din piept. Shizuko s-a ridicat în picioare și și-a scos chimonoul cu imprimeuri. Genji abia mai îndrăznea să răsufle, pentru că închipuirea lui fusese atâtată de foșnetul chimonoului alunecând pe pielea catifelată a fetei. A auzit în spatele lui

zgomotul trupului care despicase valurile. Când stropii i-au atins umerii, s-a întors și s-a uitat. Shizuko călca apa. Părul ei lung era strâns la spate cu o panglică de pânză și fata ținea între dinți o funie subțire. S-a ridicat deasupra apei, a tras adânc aer în piept de două ori, apoi s-a scufundat.

De câte ori i-a apărut capul deasupra valurilor? Genji pierduse șirul. Ultima dată când a urcat la suprafață nu mai avea funia între dinți. *Am legat statuia cu ea. Hai, trage-o sus*, a zis ea cu voce tremurătoare.

Gen s-a mutat la prova și a început să tragă de frânghie. Cât ai clipi din ochi, Shizu s-a urcat în barcă, și-a pus pe ea chimonoul și a ajuns lângă Genji la timp pentru a-l ajuta să ridice statuia. Au așezat-o în mijlocul bărcii și s-au întors la țărm. Nici Genji, nici Shizuko n-au rupt tăcerea pe drumul de întoarcere. În aer plutea ceva care înăbușea orice întrebare. Genji nu era în stare să priceapă cum reușise fata să găsească statuia în bezna de la fundul apei. Abia trei zile mai târziu a avut ocazia s-o întrebe. Shizu i-a răspuns liniștită că ochii Ascetului o chemaseră în adâncul oceanului. Ochii verzi ai statuii lui En no Ozunu, stăpânul zeilor și demonilor, străluciseră ca două flăcări pe nisipul întunecat din adâncul oceanului... Doar atât i-a spus Shizuko.

La scurt timp după această întâmplare, fata a început să se simtă rău. Până atunci nu se plânsese niciodată de dureri de cap, dar acum simțea adesea cum tâmplele îi sunt străpunse de pumnale înroșite în foc și vedea în minte imagini ciudate, care apăreau din senin și dispăreau la fel. S-a dovedit mai târziu că acele scene efemere se întâmplau apoi în realitate. Genji a reușit până la urmă să afle de la ea mai multe amănunte. Imaginile răzlețe din

viitor care se năsteau în mintea ei erau însoțite de fiecare dată de un miros puternic de lămâi sau portocale, la fel de real ca și cum fata s-ar fi aflat în mijlocul unei livezi.

Sora mai mare a lui Genji se măritase mai demult și plecase cu soțul ei la Odawara. Shizuko a văzut-o pe patul de moarte înainte ca ea să moară cu adevărat. Totuși, aceste premoniții erau involuntare. Shizuko nu putea prezice la comandă viitorul. Imaginile izbucneau pur și simplu în mintea ei, dintr-odată, fără nici un semn premergător, și fata n-a reușit niciodată să înțeleagă de ce le vedea tocmai pe acelea. Iată de ce a respins toate rugămințile localnicilor de a le prezice soarta.

În ciuda rugăminților lui Genji, în anul următor a plecat la Tokio. Între timp îl cunoscuse pe Heihachiro Ikuma și purta în pântec copilul lui. Apoi, la sfârșitul aceluiași an, s-a întors pe insulă și a născut o fetiță. Sadako.

Zece ani mai târziu, Shizuko s-a aruncat în craterul vulcanului Mihara.

Genji prezentase deznodământul nefericit pe un ton din care reieșea limpede că îl socotea vinovat pe Ikuma. Era o reacție naturală, ținând cont că Ikuma fusese rivalul lui în dragoste, însă resentimentul pe care-l păstrase viu în suflet atâția ani punea sub semnul întrebării veridicitatea poveștii lui. Trăgând linie, Asakawa și Ryuji aflaseră că mama lui Sadako fusese capabilă să vadă frânturi din viitor și, dacă era să-l crezi pe Genji, această putere îi fusese transmisă de statuia de piatră a lui En no Ozunu.

Faxul a început să bâzâie și din el s-a strecurat afară copia mărită a fotografiei lui Sadako Yamamura pe care Yoshino o obținuse de la Grupul Dramatic Înălțarea.

Asakawa constată cu surprindere că era mișcat. Vedea prima dată chipul acestei femei. Pentru foarte scurt timp împărtiseră aceleași senzații, privise lumea prin ochii ei, o atinsese cu mâinile ei. I se întâmplase cândva să vadă prima oară chipul femeii cu care făcuse dragoste abia în lumina slabă a zorilor, după ce petrecuseră o noapte întreagă în pat, înlănțuiți, într-o intimitate fizică și sufletească deplină. Așa era și acum.

Ciudat, dar nu reușea să se gândească la ea ca la o ființă monstruoasă, diferită. Își spuse apoi că nu era nimic neobișnuit. Cu toate că fotografia trimisă prin fax avea contururi neclare, frumusețea trăsăturilor regulate ale lui Sadako nu fusese deloc știrbită.

— E o femeie superbă, nu-i așa? a zis Ryuji.

Deodată, Asakawa s-a gândit la Mai Takano. Comparându-le pe cele două femei strict din punct de vedere fizic, a ajuns la verdictul rațional că Sadako era mult mai frumoasă decât Mai. În schimb, Mai era mult mai feminină decât Sadako. Și unde era „stranietatea" care o caracteriza pe Sadako? Poate că o simplă fotografie nu era în stare s-o redea. Poate că Sadako își mascase intenționat unicitatea, doar era capabilă să influențeze oameni și obiecte.

A doua pagină a faxului conținea rezumatul informațiilor despre Shizuko Yamamura, iar șirul lor începea exact acolo unde se sfârșise povestea lui Genji.

În 1947, după ce a plecat din Sashikiji și a ajuns la Tokio, Shizuko a căzut dintr-odată la pat din cauza unor dureri de cap îngrozitoare și a fost dusă la spital. Unul dintre doctori i l-a prezentat pe Heihachiro Ikuma, pe vremea aceea asistent la catedra

de psihiatrie a Universității Taido. Pe atunci Ikuma încerca să găsească o explicație științifică pentru hipnoză și alte fenomene paranormale, iar Shizuko i-a stârnit imediat interesul când a descoperit că fata avea o putere de precogniție uimitoare. Această descoperire a avut un efect profund asupra lui și l-a determinat să schimbe direcția cercetărilor. De-atunci încolo, Ikuma s-a dedicat cu trup și suflet studiului însușirilor paranormale, iar Shizuko a devenit subiectul lui principal. Cei doi au depășit curând nivelul unei simple relații dintre cercetător și subiect al cercetării. În ciuda faptului că era căsătorit, Ikuma se simțea tot mai atras de Shizuko. Către sfârșitul anului fata a rămas însărcinată și, pentru a se feri de ochii lumii, s-a întors acasă și a născut-o pe Sadako. A plecat apoi imediat la Tokio, lăsând-o pe Sadako la Sashikiji, în grija rudelor ei. După trei ani a revenit, de data aceasta pentru a-și crește copilul. De atunci și până când s-a sinucis, nu s-a despărțit nici o clipă de Sadako.

La începutul anilor '50, cuplul Heihachiro Ikuma și Shizuko Yamamura a ajuns în paginile tuturor ziarelor și revistelor săptămânale. Cei doi făcuseră o breșă în misterul fenomenelor paranormale și aruncaseră asupra lor lumina științei. La început, probabil sedus de poziția academică a lui Ikuma la o universitate atât de prestigioasă, publicul a manifestat o încredere deplină în autenticitatea însușirilor lui Shizuko. Până și presa o prezenta în culori destul de favorabile. În pofida acestui fapt, zvonurile că ar fi o șarlatană nu încetaseră nici o clipă să circule, iar când o asociație academică cu mare autoritate a intrat în joc pronunțând verdictul „discutabil", cei care până atunci îi sprijiniseră fără ezitare pe cei doi au început să-și schimbe părerea.

Înzestrările paranormale ale lui Shizuko făceau parte mai ales din categoria percepției extrasenzoriale, precum clarviziunea și psihofotografia. Nu avea puterea de a mișca obiectele prin simplă concentrare – telekinezia. Potrivit uneia dintre revistele care se ocupaseră de cazul ei, era de-ajuns să lipești de fruntea lui Shizuko un plic sigilat în care se afla o bucată de film fotografic și ea putea să producă pe peliculă un model geometric la alegere. Putea de asemenea să identifice fără greș imaginea de pe un film sigilat de o sută de ori din tot atâtea încercări. Totuși, alte reviste susțineau că Shizuko este o șarlatană de duzină și că un magician cât de cât antrenat putea obține cu ușurință aceleași rezultate. Treptat, publicul a început să se întoarcă împotriva lui Shizuko și a lui Ikuma.

Apoi Shizuko a intrat în zodia nesansei. În 1954 a născut a doua oară, dar copilul s-a îmbolnăvit și a murit la vârsta de patru luni. Era un băiat. Sadako, care avea pe atunci șapte ani, îl îndrăgise foarte tare pe frățiorul ei nou-născut.

În anul următor, în 1955, Ikuma a aruncat presei mănușa anunțând că Shizuko va face o demonstrație cu public. La început, femeia l-a refuzat categoric. I-a spus că îi vine greu să se concentreze atunci când este înconjurată de un număr mare de spectatori. Îi era teamă că va da greș. Ikuma a fost de neclintit. Nu putea îndura faptul că fusese etichetat drept șarlatan și, după părerea lui, cea mai bună soluție de a demonstra contrarul era să producă o dovadă clară și definitivă a autenticității însușirilor lui Shizuko.

În ziua cu pricina, Shizuko a urcat cu pași șovăitori treptele care duceau la pupitrul din amfiteatrul de științe, sub privirile atente ale celor aproape o sută de savanți și reprezentanți ai presei. Era

epuizată din punct de vedere psihic, așadar experimentul nu începea nici pe departe sub cele mai bune auspicii. Experimentul trebuia să se desfășoare potrivit unei proceduri simple. Shizuko urma să identifice numerele de pe două zaruri introduse într-un recipient din plumb. Ar fi fost o joacă de copil pentru ea dacă i s-ar fi permis să lucreze în condițiile cu care era obișnuită. Dar ea *știa* că fiecare dintre cei o sută de oameni care o înconjurau aștepta eșecul ei, spera că va da greș. După câteva clipe, tremurând, Shizuko s-a ghemuit pe podea și a strigat disperată: „Ajunge!" Mai târziu a explicat ea însăși ce s-a întâmplat atunci. Fiecare om este înzestrat, într-o măsură mai mare sau mai mică, cu puteri psihice speciale. Ea era pur și simplu mai înzestrată decât alții. Totuși, înconjurată de mulțimea de oameni care își canalizase energia împotriva ei, și-a dat seama că însușirile ei psihice fuseseră anulate, că nu poate să facă nimic. Ikuma a mers chiar mai departe: „Nu e vorba doar de o sută de oameni. Nu, acum întreaga populație a Japoniei încearcă să anuleze roadele cercetărilor mele. Când opinia publică atâtată de presă începe să se întoarcă împotriva ta, ziarele publică exact ceea ce vor oamenii să audă. Ar trebui să le fie rușine!" În felul acesta, mult trâmbițata demonstrație cu public s-a sfârșit prin acuzarea lui Ikuma în ziare.

Cum era de așteptat, presa a interpretat diatriba lui Ikuma ca pe o încercare de a arunca asupra altuia vina pentru eșec și, a doua zi, titlurile erau grăitoare: *ÎN FINAL, UN EȘEC... ȘI-AU DAT ARAMA PE FAȚĂ... PROFESORUL DE LA UNIVERSITATEA TAIDO – UN ȘARLATAN... PUNCT DUPĂ CINCI ANI DE POLEMICI... A ÎNVINS ȘTIINȚA MODERNĂ*. Nici măcar un singur articol nu le lua apărarea.

Către sfârșitul anului Ikuma a divorțat, apoi a demisionat de la universitate. Shizuko a devenit din ce în ce mai paranoică. Disperat, Ikuma a încercat să-și dezvolte propriile însușiri paranormale. S-a retras la munte, într-o izolare completă, a meditat și s-a concentrat sub cascadele pâraielor, și în cele din urmă s-a ales doar cu o tuberculoză. A fost internat într-un sanatoriu din Hakone. Între timp, starea psihică și fizică a lui Shizuko s-a agravat. Sadako, care pe atunci avea opt ani, a convins-o pe mama ei să se întoarcă acasă, la Sashikiji, unde era ferită de ochii ziariștilor și de batjocura oamenilor. Într-o zi, Sadako a scăpat-o din ochi, iar Shizuko s-a aruncat în craterul vulcanului. Așa au fost distruse nu una, ci trei vieți.

Asakawa și Ryuji au terminat în aceeași clipă lectura celor două pagini de fax.

— E o răzbunare, șopti Ryuji. Imaginează-ți suferința lui Sadako când a aflat că mama ei s-a aruncat în craterul vulcanului Mihara.

— Adică a început să-i urască pe ziariști?

— Nu numai pe ziariști. Probabil că îi ura pe toți, pentru că i-au distrus familia, pentru că mai întâi i-au ridicat în slăvi pe mama ei și pe Ikuma, apoi și-au schimbat peste noapte atitudinea și i-au făcut cum le-a venit la gură. Sadako a stat șapte ani cu părinții ei, nu-i așa? A fost martoră directă la toate capriciile opiniei publice.

— Chiar dacă e adevărat ce zici, nu mi se pare un motiv suficient pentru a declanșa un atac în masă.

Asakawa își formulase obiecția fiind perfect conștient că și el lucrează în mass media. Se simțea vinovat și – în adâncul sufletului – căuta o scuză. Era gata să cadă în genunchi și să implore:

Iartă-mă, și pe mine mă dezgustă la fel de mult metodele presei.

— Ce naiba mormăi acolo?

— Poftim?

Asakawa și-a dat seama că șoptise fără să vrea rugămintea de mai devreme pe un ton tânguitor, de parcă ar fi intonat o rugăciune budistă.

— În orice caz, am început în sfârșit să descifrăm semnificația scenelor de pe casetă. Vulcanul Mihara apare pentru că acolo s-a sinucis mama lui Sadako și pentru că Sadako însăși a prezis la un moment dat erupția lui. E limpede că i-a lăsat o impresie extrem de puternică. În secvența următoare am văzut caracterul *yama* – „munte" plutind pe ecran. Cred că a fost prima psihofotografie reușită de Sadako, la o vârstă foarte fragedă.

— Când, adică?

Asakawa nu înțelegea cum făcuse Ryuji această deducție.

— Probabil când avea patru sau cinci ani. Urmează secvența cu zarurile. Sadako a asistat la spectacolul acela nefericit. Existența secvenței ne demonstrează că a urmărit-o cu sufletul la gură pe mama ei încercând să ghicească numerele de pe zaruri.

— Stai o clipă, oprește-te. Sadako *a văzut* zarurile din caseta de plumb.

Asakawa și Ryuji priviseră scena prin ochii lui Sadako. Nu aveau nici un dubiu în această privință.

— Și?

— Shizuko n-a reușit să le vadă.

— De ce ți se pare de neconceput că fiica a reușit să facă ceea ce mama n-a fost în stare? Privește lucrurile așa: Sadako avea doar șapte ani pe-atunci, dar înzestrarea ei paranormală o depășea deja cu

mult pe cea a lui Shizuko. Atât de mult, încât bruiajul cumulat al celor o sută de inși care asistau la demonstrație n-a afectat-o deloc. Gândește-te puțin, fata asta a fost în stare să proiecteze imagini în mișcare pe tubul catodic al unui televizor. Imaginile de televiziune sunt rezultatul unui proces complet diferit de impresionarea emulsiei fotografice, un proces infinit mai complex decât simpla expunere a filmului la lumină. O imagine de televiziune este compusă din cinci sute două zeci și cinci de linii. Corect? Sadako a fost capabilă să se joace cu electronii, să genereze aceste linii. Vorbim despre o putere de cu totul alt ordin.

Asakawa încă nu se lăsase convins.

— Dacă a avut o putere atât de mare, cum îți explici psihofotografia pe care i-a trimis-o profesorului Miura? Mă așteptam la ceva mult mai impresionant.

— Ești chiar mai încuiat decât pari. Cu ce s-a ales maică-sa după ce le-a dezvăluit oamenilor că nu este ca ei? Shizuko a încercat să o împiedice să facă aceeași greșeală. Probabil că a îndemnat-o să-și ascundă însușirile paranormale și să ducă o viață obișnuită. Cred că Sadako s-a abținut în mod voit și a produs o psihofotografie de nivel mediocru.

Asakawa reflectă câteva clipe: Sadako a rămas în sala de repetiții după ce actorii plecaseră pentru că dorea să-și testeze puterea asupra unui tub catodic. În vremea aceea televizoarele erau o raritate. În timpul acestor experimente, fata avea grijă să nu fie nimeni pe-aproape. În seara aceea era convinsă că a rămas singură.

— Cine-i bătrâna care apare în secvența următoare? întrebă Asakawa.

— N-am idee. Poate i-a apărut lui Sadako în vis și i-a șoptit profeții la ureche... Ce pot să-ți spun?

Femeia vorbea în dialect. Sunt sigur că ai observat și tu: aici toată lumea vorbește japoneza uzuală. Și bătrâna e chiar foarte bătrână. Poate că a trăit în secolul al XII-lea sau, știu eu, poate că are o legătură oarecare cu En no Ozunu.

... La anul vei da naștere unui copil.

— Mă întreb dacă prezicerea s-a adeverit.

— Aha, prezicerea... Păi, urmează imediat secvența cu nou-născutul. La început am crezut că Sadako a născut un băiat, dar acest fax îmi arată că probabil m-am înșelat.

— Fratele ei a murit când avea patru luni...

— Ai dreptate. Uitasem. Cred că asta este explicația.

— Bine, dar cum rămâne cu prezicerea? E limpede că bătrâna i-a vorbit lui Sadako, doar a folosit persoana a doua. Ce naiba, Sadako a avut un copil?

— Habar n-am. Dacă luăm de bun ce spune bătrâna, se pare că da.

— Al cui o fi fost?

— De unde vrei să știu? Ascultă, să nu-ți închipui că o să-ți răspund la toate întrebările. Pot cel mult să fac speculații.

Dacă Sadako Yamamura născuse, cine era tatăl copilului? Și unde se afla acum copilul?

Ryuji s-a ridicat brusc și a izbit din greșeală cu genunchii marginea mesei. S-a aplecat și a început să-și maseze încet rotulele.

— Mi s-a făcut foame. Uite, a trecut de ora prânzului. Dacă n-ai nimic împotrivă, mă duc să mănânc ceva.

Fără să mai aștepte un răspuns, Ryuji a pornit către ușă, frecându-și din mers genunchii.

Pe Asakawa îl sâcâia ceva, un amănunt pe care nu reușea să-l identifice. Nu-i era deloc foame, așa

că se hotărî să rămână acolo. Tocmai își amintise că Ryuji îl rugase la un moment dat să afle ceva, dar atunci nu știuse cum să abordeze problema și prin urmare nu făcuse nimic. Da, era vorba despre identitatea bărbatului care apărea în ultima secvență a înregistrării. Poate era tatăl lui Sadako, adică Heihachiro Ikuma... Greu de crezut, se simțea prea multă dușmănie în felul în care îl privise fata. Nu. Când văzuse prima oară fața bărbatului, Asakawa simțise o durere surdă, adâncă, pe care nu reușise s-o localizeze, însoțită de o ură aproape palpabilă. Necunoscutul era destul de chipeș. Mai ales ochii lui erau atrăgători. Se întrebă din nou de ce-l urâse fără reținere. Oricum, Sadako nu s-ar fi uitat așa la o rudă sau la un prieten. În raportul lui Yoshino nu exista nici o informație care să sugereze că Sadako ar fi fost în relații proaste cu tatăl ei. Dimpotrivă, el își formase impresia că fata era foarte apropiată de părinții ei. Asakawa a început să creadă că nu aveau cum să afle cine era bărbatul acela. În treizeci de ani, fizionomia unui om se poate schimba dramatic. Totuși, oricât de neînsemnate ar fi șansele, poate că ar trebui să-l roage pe Yoshino să-i facă rost de o fotografie a lui Ikuma. S-a întrebat ce părere avea Ryuji despre toate acestea. Asakawa s-a hotărât pe loc să afle și a ieșit din casă.

Vântul bătea cu putere și ploua. N-avea nici un rost să se întoarcă și să ia o umbrelă. Asakawa s-a aplecat și a început să alerge pe stradă, pe urmele lui Ryuji, către ușa unui local care se afla chiar în dreptul cheiului.

— Ce zici de-o bere? Fără să mai aștepte un răspuns, Ryuji s-a răsucit către bar și a strigat: Două beri!

Asakawa a comandat ceva de mâncare, deși simțea că nu poate înghiți nimic.

— Hai să ne întoarcem la discuția noastră. Până la urmă ce semnificație crezi că are înregistrarea asta blestemată?

— Nu știu, a mormăit Ryuji.

Era prea ocupat să înfulece grătarul coreean special pe care-l ceruse mai devreme. Nici măcar nu-și ridicase privirea din farfurie. Asakawa a înțepat cu furculița un cârnat, dar fără prea mare convingere, și a luat o înghițitură de bere. Prin ferestrele barului se vedea cheiul. La ghișeul de bilete pentru feribotul de pe linia Tokai Kisen nu era nici țipenie de om. Strada era pustie. Fără îndoială că toți turiștii prinși în capcană pe insulă stăteau în clipa aceea în fața ferestrelor din camerele lor din hotel sau pensiune și se uitau îngrijorați la același cer plumburiu și la aceeași mare mohorâtă.

Ryuji și-a ridicat în sfârșit nasul din farfurie.

— Presupun că știi la ce se gândește un om în clipa morții.

Asakawa și-a desprins cu greu privirea de la peisajul deprimant.

— Se spune că vezi în minte scenele din viața ta care ți-au lăsat cele mai puternice impresii, ca și cum ai vedea în reluare secvențe dintr-un film.

Asakawa citise cu ani în urmă o carte în care autorul povestea o experiență asemănătoare. Omul mergea cu mașina pe un drum de munte. Într-un moment de neatenție pierduse controlul volanului și se prăbușise într-o râpă adâncă. În acea fracțiune de secundă cât mașina a rămas suspendată în aer între șosea și stâncile de dedesubt, autorul cărții și-a dat seama că era condamnat la moarte. Când a înțeles acest lucru, prin mintea lui s-au derulat fulgerător, ca pe un ecran de cinematograf,

o mulțime de întâmplări din etape diferite ale vieții lui, dar atât de clar, încât a putut observa și cele mai neînsemnate amănunte. În final, printr-un adevărat miracol, scriitorul a scăpat cu viață, dar amintirea acelei fracțiuni de secundă a rămas întipărită în memoria lui pentru totdeauna.

— Doar nu vrei să spui... Asta este? Chiar *asta*?

Asakawa a inspirat adânc pentru a-și potoli bătăile inimii. Ryuji a ridicat mâna și i-a cerut chelneriței încă o bere.

— Am spus doar că iau în calcul și această explicație. Fiecare secvență reprezintă un episod în care Sadako s-a implicat total din punct de vedere psihic și emoțional. Nu cred că exagerez dacă afirm că acestea au fost episoadele din viața ei care i-au lăsat impresii de neșters. Am sau nu dreptate?

— Înțeleg. Da, cred că ai... Dar stai puțin, asta înseamnă că...

— Da. E mai mult decât posibil să fie așa.

Adică Sadako Yamamura nu se mai află printre cei vii? Prin urmare imaginile acelea au urcat la suprafață în clipa morții ei, energia lor a îmbrăcat altă formă fizică și în cele din urmă ele au rămas să bântuie lumea noastră. Asta era explicația?

— Atunci cum a murit? Și încă ceva, ce legătură are ea cu bărbatul care apare în ultima secvență?

— Ți-am spus să nu-mi mai pui atâtea întrebări. Sunt multe lucruri pe care nici eu nu le înțeleg.

Asakawa nu părea prea convins. Ryuji i-a aruncat o privire dezaprobatoare.

— Hai, măcar o dată încearcă să-ți folosești creierul. Te bizui prea mult pe alții. Ce-o să faci dacă mi se întâmplă ceva și te trezești că trebuie să descifrezi singur misterul?

Asakawa a clătinat din cap. Era practic imposibil. Ryuji avea toate șansele să găsească cheia

enigmei chiar dacă Asakawa murea, dar contrarul nu s-ar fi întâmplat niciodată. Era sigur de asta, mai sigur decât de orice altceva.

Și-au terminat masa și s-au întors la „birou", unde Hayatsu îi aștepta nerăbdător.

— Ați primit un telefon de la un anume Yoshino. Era pe stradă, a spus că va suna din nou cam în zece minute.

Asakawa s-a așezat lângă telefon și a început să se roage în gând pentru vești bune. Telefonul sună. Era Yoshino.

— Am încercat să dau de tine. Unde naiba ai fost?

Glasul lui era plin de reproș.

— Îmi pare rău. Am ieșit să mâncăm ceva.

— În regulă. Ai primit faxul meu?

Tonul lui Yoshino se schimbase brusc. Nota critică dispăruse complet, vocea i se îmblânzise. Asakawa a tras aer în piept, pregătindu-se pentru ce avea să urmeze.

— Da, mulțumesc, l-am primit. Ne-a fost de mare ajutor.

Și-a trecut receptorul dintr-o mână în cealaltă.

— Și tu? Ai aflat până la urmă ce s-a întâmplat cu Sadako? întrebă el cu o voce plină de entuziasm teatral.

A urmat o pauză. Ryuji și Heihachiro se uitau la el.

— Nu. Pista s-a închis.

Când a auzit aceste cuvinte, trăsăturile feței lui Asakawa s-au dezintegrat de parcă ar fi fost gata să izbucnească în plâns. Ryuji îl urmărise atent și acum pe buzele lui se vedea o urmă de zâmbet, ca și cum i se părea foarte amuzant să asiste la prăbușirea unui om din brațele speranței în cele ale

disperării. Apoi Asakawa s-a așezat deodată pe podea, cu fața spre grădină și cu picioarele întinse.

— Ce înseamnă că s-a închis?

Vocea lui urcase cu câteva tonuri.

— Am reușit să găsesc doar patru dintre studenții care-au fost colegi cu Sadako. Am vorbit cu fiecare în parte, dar nici unul nu știe nimic. Acum sunt toți de vârstă mijlocie, cam de cincizeci de ani. Mi-au spus doar atât: că n-au mai văzut-o după moartea lui Shigemori – unul dintre fondatorii companiei. Nu mai putem afla nimic despre Sadako Yamamura.

— Prostii. Mi-e imposibil să cred că asta-i tot.

— Acolo ce se mai aude?

— Ce se mai aude aici? O să-ți spun imediat ce se-aude. Se-aude că mâine la ora zece o să mor. Și n-o să crăp doar eu, nu. Soția și fetița mea o să mă urmeze duminică la unsprezece. Asta se-aude. Ești mulțumit?

Ryuji a strigat din spatele lui:

— Hei, pe mine m-ai uitat! Mă faci să mă simt prost.

Asakawa nu l-a băgat în seamă și a continuat:

— Trebuie să faci ceva. Caută alt fir. Poate că mai sunt și alții, nu doar studenții ăia, care știu ce s-a întâmplat cu Sadako. Ascultă-mă bine, viețile femeii și fetiței mele depind de asta.

— Nu neapărat.

— Ce naiba îndrugi acolo?

— Poate că mâine la zece și un minut o să fii teafăr și nevătămat. De unde știi că o să mori?

— Am priceput. Până la urmă n-ai crezut o iotă din ce ți-am spus.

Asakawa simți că vede negru înaintea ochilor.

— Nu mi-o lua în nume de rău... Cum vrei să cred sută la sută o poveste ca asta?

— Yoshino, taci și ascultă-mă.

Ce cuvinte trebuia să folosească? Ce trebuia să spună pentru a fi crezut?

— Nici măcar eu nu cred decât pe jumătate. E ridicol. Un descântec? Să fim serioși. Dar, vezi tu, dacă există doar o șansă din șase ca toate astea să fie adevărate... E ca ruleta rusească. Ai un revolver cu un glonț în butoi și o șansă din șase să-ți zbori creierii când apeși pe trăgaci. Nu asta-i problema. Adevărata problemă e: poți să apeși pe trăgaci? Ai risca în asemenea condiții viețile celor care-ți sunt dragi? Nu, fără discuție că nu. Nu ți-ai pune țeava la tâmplă. Dacă ai fi în stare, ai arunca în mare blestematul ăla de revolver. Până aici ești de acord cu mine? E o reacție firească.

Acum Asakawa era complet pătruns de propriul lui discurs. Respira întretăiat. Hayatsu se uita la el cu gura căscată. Din spatele lui se auzi strigătul lui Ryuji, de fapt mai mult un vaiet:

— Suntem doi idioți! Suntem cei mai mari idioți!

— Gura! a urlat Asakawa, răsucindu-se fulgerător către Ryuji și acoperind cu palma receptorul.

— S-a întâmplat ceva? întrebă Yoshino aproape în șoaptă.

— Nu, nimic. Ascultă, Yoshino, te implor. Îți cad în genunchi dacă vrei. Ești singurul care mă poate ajuta.

Ryuji l-a înșfăcat de braț, iar Asakawa n-a mai reușit să-și controleze furia. S-a răsucit instantaneu pe călcâie, cu toți mușchii încordați la maximum, dar a observat imediat că expresia lui Ryuji era de o sinceritate dezarmantă.

— Suntem niște proști. Și tu, și eu ne-am pierdut capul, zise el încet.

— Poți să aștepți un minut? Asakawa a pus palma peste receptor. Ce vrei să spui?

— E atât de simplu... De ce nu ne-am gândit la asta până acum? Nu e nevoie să urmărim evenimentele din viața lui Sadako în ordine cronologică. De ce să nu pornim de la sfârșit către început? De ce cabana B-4? De ce complexul de cabane din stațiune? De ce stațiunea Pacific Land?

Furia amestecată cu disperare a dispărut fulgerător de pe fața lui Asakawa. Pricepuse. Acum, aproape liniștit, a dus din nou receptorul la ureche.

— Yoshino...

Yoshino nu i-a răspuns, dar răsuflarea lui se auzea clar la celălalt capăt al firului.

— Ascultă, deocamdată lasă baltă compania teatrală. Vreau să verifici urgent altceva. Tocmai a apărut o pistă nouă. Cred că ți-am povestit deja despre stațiunea Pacific Land...

— Da, mi-ai spus. E o stațiune cu regim de club privat, nu-i așa?

— Da. Și asta. Dacă nu mă înșală memoria, acum zece ani au construit acolo un teren de golf care între timp a fost extins de mai multe ori. Fii atent, vreau să afli următorul lucru: ce-a fost acolo înaintea stațiunii?

Putea auzi foșnetul paginilor din carnetul lui Yoshino.

— Cum adică „ce-a fost acolo"? Pesemne că doar pajiști. Stânci. Pini.

— Poate că ai dreptate. Dar, la fel de bine, poate că nu.

Ryuji l-a tras de mânecă, obligându-l să se întoarcă.

— Să facă rost și de-o hartă. Dacă a fost acolo ceva înaintea stațiunii, spune-i bunului tău amic că trebuie să procure o hartă cu amplasamentul clădirilor.

Asakawa i-a transmis lui Yoshino această cerere și a închis telefonul, rugându-se în sinea lui să primească cât de curând o informație, orice informație, numai să fie capătul unui fir nou.

Voia să creadă că fiecare om are puteri paranormale. Măcar un pic.

10

Joi, 18 octombrie

Vântul se înteţise şi nori albi goneau la mică altitudine pe cerul de un albastru proaspăt. Taifunul nr. 21 trecuse în seara zilei precedente, atingând razant peninsula Boso de la extremitatea nord-estică a insulei Oshima, apoi se destrămase deasupra oceanului. Lăsase în urma lui ape de un azuriu uimitor. În pofida zilei liniştite de toamnă, Asakawa se simţea ca un condamnat la moarte care aşteaptă să fie luat din celulă şi condus la eşafod. Stătea pe puntea vaporului şi urmărea ritmul hipnotic al valurilor. Ridicându-şi privirea, a zărit nu prea departe coamele blânde ale colinelor de pe insula Izu. Azi trebuia să se confrunte cu propriul sfârşit. Era ora zece. Da, îl mai despărţeau de clipa aceea doar douăsprezece ore. Văzuse prima dată înregistrarea acum o săptămână, în cabana B-4. Cu secole în urmă. Timpul se dilatase. În şapte zile trăise mai multe ceasuri de teroare decât alţi oameni într-o viaţă întreagă.

Asakawa era conștient că șederea forțată pe insulă îl afectase psihic, dar nu știa cât de tare. Ieri, vorbind la telefon, se enervase și îl acuzase pe Yoshino că pierde timpul. Acum, privind situația cu mai mult calm, îi era foarte recunoscător colegului său care, fără discuție, îl ajutase mult. Dacă ar fi alergat el însuși după informațiile pe care i le ceruse lui Yoshino, probabil că surescitarea l-ar fi făcut să scape vreun amănunt important sau pur și simplu l-ar fi condus într-un punct mort.

E perfect. Taifunul a fost de partea noastră. Ca să poată merge până la capăt trebuia să gândească așa. Asakawa începuse, pe jumătate conștient, să se pregătească psihic pentru propria moarte. Nu dorea să fie măcinat de păreri de rău pentru ceea ce făcuse sau nu făcuse.

Cele mai noi indicii erau în faxul de trei pagini pe care Asakawa îl ținea acum în mână. Yoshino consumase jumătate din ziua precedentă culegând minuțios informațiile, una câte una, apoi le expediase prin fax.

Surprinzător, înainte ca stațiunea Pacific Land să fi fost construită, pe terenul acela se afla o instituție destul de neobișnuită. Neobișnuită, de fapt, în prezent, pentru că în vremea aceea întâlneai la tot pasul asemenea stabilimente. Un centru de tratament pentru tuberculoși. Un sanatoriu.

Azi, foarte puțini oameni mai au motive să se teamă de tuberculoză, dar oricine are curiozitatea să răsfoiască presa din perioada antebelică va găsi, mai devreme sau mai târziu, informații despre această boală. Bacilul tuberculozei i-a dat lui Thomas Mann impulsul să scrie *Muntele vrăjit* și l-a împins pe Motojiro Kajii[1] să cânte cu o sinceritate

1 Motojiro Kajii (1901-1932), scriitor japonez care a murit de tuberculoză, autorul unui volum de povestiri

pătrunzătoare propria descompunere. Până la urmă, descoperirea streptomicinei în 1944 și a hidrazidei în 1950 i-a răpit maladiei farmecul literar și a redus-o la statutul de boală transmisibilă vulgară. În anii '20 și '30, tuberculoza făcea nu mai puțin de două sute de mii de victime anual, însă după război numărul deceselor a scăzut drastic. Bacilul nu a dispărut. Chiar și acum ucide cam cinci mii de oameni pe an.

În vremea când TBC-ul făcea ravagii, aerul curat și proaspăt și un mediu liniștit erau considerate condiții esențiale pentru vindecare. Iată de ce sanatoriile erau construite la munte. Pe măsură ce tratamentele medicale au evoluat și numărul bolnavilor a scăzut direct proporțional, aceste instituții au fost obligate să ofere noi servicii. Cu alte cuvinte, pentru a putea supraviețui din punct de vedere financiar, au început să trateze boli interne sau chiar să facă chirurgie. Pe la mijlocul deceniului al șaptelea, sanatoriul din Hakone s-a confruntat și el cu această problemă. În comparație cu alte instituții similare, situația lui era critică din cauza izolării extreme. Se ajungea prea greu acolo. De obicei, odată internat, un pacient bolnav de tuberculoză rămânea în sanatoriu timp îndelungat sau nu se mai externa niciodată, așadar ușurința accesului nu era un factor important. Până la urmă, planul de transformare a sanatoriului în spital a primit lovitura de grație chiar de la drumul de acces. Instituția și-a închis porțile în 1972.

Compania Pacific Resorts, care căuta de câțiva ani un amplasament potrivit pentru un complex

---

intitulat *Lămâia*; s-a împrietenit cu Yasunari Kawabata în timpul unei cure de odihnă pe Peninsula Izu, aflată la patruzeci de kilometri de insula Oshima, pomenită în romanul de față. (N. tr.)

turistic și un teren de golf, așteptase în umbră această clipă. În 1975, Pacific Resorts a cumpărat terenul alpin pe care se înălța și vechiul sanatoriu și a început imediat lucrările la terenul de golf. Mai târziu au fost construite și puse în vânzare casele de vacanță, apoi hotelul, piscina, sala de gimnastică și terenurile de tenis. În sfârșit, în aprilie, deci cu șase luni în urmă, se încheiaseră lucrările și la complexul de cabane.

— Ce impresie ți-a lăsat locul acela?

Ryuji, care ar fi trebuit să se afle în cabină, apăruse deodată lângă Asakawa.

— Care loc?

— Pacific Land din Hakone, evident.

Așa e. El n-a fost niciodată acolo.

— Noaptea e o priveliște frumoasă.

Asakawa rememoră atmosfera stranie, parcă lipsită de viață, ecoul spart al mingilor de tenis, lumina oranj spectrală... *Chiar, de unde vine senzația asta de nefiresc? Mă întreb câți oameni au murit acolo pe vremea când sanatoriul încă mai funcționa.* A reflectat pe marginea acestei întrebări, amintindu-și în același timp cum se întindea la picioarele lui salba feerică de lumini a orașelor Numazu și Mishima.

Asakawa a trecut la urmă ultima pagină a faxului și le-a răsfirat pe celelalte pe genunchi. Pagina a doua conținea o schiță simplă a sanatoriului și a anexelor sale. A treia prezenta complexul turistic așa cum era el în prezent, inclusiv clădirea elegantă cu trei etaje care adăpostea recepția și restaurantul. Era clădirea în care intrase Asakawa ca să întrebe cum poate ajunge la cabane. S-a uitat de mai multe ori când la o pagină, când la cealaltă.

În aceste două foi de hârtie erau comprimate trei decenii. Dacă drumul de acces n-ar fi rămas neschimbat până azi, i-ar fi fost imposibil să stabilească o corespondență între vechea topografie și cea actuală. A reconstituit în minte terenul așa cum îl văzuse atunci, apoi a studiat din nou a doua pagină, încercând să ghicească ce anume existase în locul complexului de cabane. Încă nu putea fi sigur sută la sută, dar atunci când a suprapus cele două pagini i s-a părut că terenul nu fusese folosit. Doar pădurea acoperea versantul văii.

S-a întors la prima pagină. Aici se afla poate cea mai importantă informație, exceptând construirea stațiunii pe amplasamentul fostului sanatoriu. Jotaro Nagao, cincizeci și șapte de ani. Medic generalist și pediatru care avea un cabinet personal la Atami. Timp de cinci ani, din 1962 până în 1967, Nagao lucrase la sanatoriul din Hakone. Era tânăr, abia își terminase stagiatura. Dintre doctorii care lucraseră acolo în aceeași perioadă mai erau în viață doar el și Yozo Tanaka. Acesta din urmă se pensionase și locuia acum la Nagasaki cu fiica și cu ginerele lui. Toți ceilalți muriseră, inclusiv directorul sanatoriului. Prin urmare, doctorul Nagao era ultima lor șansă de a afla mai multe despre sanatoriu. Yozo Tanaka avea optzeci de ani, iar Nagasaki era prea departe. Nu mai aveau timp să-i facă o vizită.

Asakawa îl implorase disperat pe Yoshino să-i găsească un martor în viață. Și uite că Yoshino, abținându-se cu greu să nu urle, acceptase și îl găsise pe acest Nagao. Îi trimisese nu doar numele și adresa, ci și un rezumat interesant al carierei doctorului. Probabil că Yoshino găsise întâmplător aceste informații în cursul cercetărilor sale și se hotărâse

să le adauge la celelalte fără să știe dacă au sau nu importanță.

Doctorul Nagao lucrase așadar la sanatoriu din 1962 până în 1967, dar în acești cinci ani profesase cu o mică întrerupere. Timp de două săptămâni – o perioadă foarte scurtă, ce-i drept, dar semnificativă – se transformase din doctor în pacient și fusese internat în aripa bolnavilor contagioși. În vara anului 1966, în timp ce vizita un pavilion de carantină construit la o oarecare distanță de clădirea principală, a dat dovadă de neglijență și a luat variolă de la un pacient. Din fericire se vaccinase cu câțiva ani mai devreme, prin urmare făcuse o formă ușoară: erupție cutanată aproape inexistentă, febră slabă care cedase rapid, în general simptome minore. L-au pus totuși în carantină pentru a nu-i contamina pe alții. Punctul de maxim interes al poveștii era că Nagao fusese ultimul pacient din Japonia internat pentru variolă, iar pentru această ispravă involuntară i se rezervase un loc în istoria medicinei. Nu era o realizare demnă de Cartea Recordurilor, dar Yoshino considerase că informația este interesantă. Pe de altă parte, pentru cei din generația lui Asakawa și Ryuji cuvântul „variolă" nu mai avea nici o semnificație.

— Ryuji, ai avut vreodată variolă?

— Nu fi prost, bineînțeles că nu. E o boală eradicată.

— A fost eradicată?

— Da, hai să ne ploconim în fața inventivității neobosite a minții omenești. Variola nu mai există în lumea de azi.

Organizația Mondială a Sănătății făcuse mari eforturi pentru a eradica variola prin intermediul unor campanii succesive de vaccinare în masă, iar

rezultatul a fost dispariția acestei boli de pe fața pământului în 1975. Există date precise despre ultimul pacient din lume bolnav de variolă, un tânăr din Somalia care a contractat boala în ziua de 26 octombrie 1977.

— Chiar e posibil ca un virus să dispară definitiv?

Asakawa nu știa prea multe despre virusi, dar avea ideea preconceputã cã degeaba te chinui să ucizi un microorganism: până la urmă acesta găsește o soluție de supraviețuire prin mutații succesive.

— Vezi tu, virușii se situează la limita dintre ființe și lucruri neînsufletite. Unii chiar au emis teoria că la origine virușii sunt gene umane, dar nimeni nu știe precis de unde provin sau prin ce mecanism au apărut. Un singur lucru e cert, și anume că sunt foarte strâns legați de apariția și evoluția vieții.

Până atunci Ryuji își ținuse brațele încrucișate la ceafă, acum le-a întins în față, aproape cu înflăcărare. Ochii lui străluceau.

— Nu găsești că e fascinant, Asakawa? Nu te intrigă ideea că genele au evadat din celulele noastre și au devenit o nouă formă de viață? Poate că toate contrariile au fost cândva identice. Toate. Chiar lumina și întunericul... înainte de Big Bang au conviețuit în deplină pace, fără contradicții. Dumnezeu și Diavolul la fel. Diavolul este doar un dumnezeu căzut în dizgrație. La început nu a existat nici o distincție între Bine și Rău. Masculin și feminin? Cândva toate ființele erau hermafrodite, precum viermii sau melcii de azi, și aveau organe sexuale de ambele genuri. Nu crezi că ăsta e simbolul ultim al puterii și frumuseții? Ryuji izbucni în râs. Dacă am fi rămas așa, am fi scăpat de toate problemele sexuale.

Asakawa s-a uitat mai atent la Ryuji, încercând să înțeleagă ce putea fi atât de amuzant. După părerea lui, o ființă înzestrată cu organe genitale de ambele sexe era departe de a simboliza perfecțiunea.

— Au mai dispărut și alți viruși?

— Păi, dacă subiectul te interesează așa de tare, îți sugerez să te documentezi când ne întoarcem la Tokio.

— *Dacă* mă întorc.

— He, he, fii fără grijă. Te întorci.

În clipa aceea, vasul rapid cu care călătoreau se afla exact la jumătatea drumului dintre Oshima și capul Ito al peninsulei Izo. Ar fi putut ajunge mai repede la Tokio cu avionul, dar se hotărâseră să-i facă o vizită doctorului Nagao, la Atami. Drumul pe apă era mai avantajos.

În fața lor a apărut în sfârșit terminalul pentru feriboturi de la Atami Korakuen. Ajunseseră la ora fixată, adică la 10.50. Asakawa a coborât nerăbdător pe pasarelă și a alergat în parcare, unde acum două zile lăsase mașina închiriată.

— Vrei să te liniștești?

Ryuji, nonșalant, îl urma la pas. Cabinetul lui Nagao se afla lângă gara Kinomiya de pe linia Ito, destul de aproape. Asakawa a urmărit nerăbdător fiecare mișcare a lui Ryuji în timp ce acesta se suia în mașină, apoi a demarat în trombă către labirintul de coline și străzi cu sens unic din Atami.

Imediat după ce și-a găsit o poziție confortabilă, Ryuji a zis pe un ton foarte liniștit:

— Auzi, mă gândesc că în spatele acestei povești se află, poate, însuși Diavolul.

Asakawa era mult prea concentrat să descifreze numele străzilor ca să-i poată răspunde. Ryuji a continuat imperturbabil:

— Diavolul apare mereu în lume, de fiecare dată sub altă formă. Ai citit ceva despre epidemia de ciumă bubonică care a făcut ravagii în Europa în a doua jumătate a secolului al XIII-lea? A murit jumătate din populația continentului. Îți poți închipui asta? Jumătate, ca și cum ai reduce populația Japoniei la șaizeci de milioane de locuitori. Evident, artiștii vremii au dat ciumei chipul Diavolului. Nu s-a schimbat nimic între timp. Oare nu vorbim despre SIDA ca despre o manifestare modernă a Diavolului? Dar fii liniștit, nici un diavol nu va reuși să extermine omenirea. De ce? Pentru că atunci când oamenii vor înceta să existe, vor dispărea și diavolii. La fel e și cu virușii. Dacă celula-gazdă piere, nici virusul nu supraviețuiește. Omenirea a reușit totuși să scape de virusul variolei. Oare chiar așa să fie? Chiar am reușit să facem asta?

Omul modern nu-și poate închipui groaza pe care o trezea în trecut variola, când bântuia nestingherită prin lume și secera mii și mii de vieți. Suferințele pe care le-a provocat această boală au fost atât de mari, încât au dat naștere la nenumărate superstiții în Japonia și în restul lumii. Oamenii credeau în zei ai pestilenței, ba chiar într-un Zeu al Vărsatului, deși poate ar fi fost mai potrivit să se numească Diavolul Vărsatului. În orice caz, sunt în stare oamenii să provoace dispariția unui zeu? Întrebarea lui Ryuji deschisese larg porțile incertitudinii.

De fapt, Asakawa nu-l ascultase. E drept, într-un colțișor al minții sale se întrebase despre ce naiba tot vorbește Ryuji, dar în realitate se concentra să

nu greșească traseul. Fiecare celulă a creierului său lucra în slujba scopului final: să ajungă cât mai repede la cabinetul doctorului Nagao.

11

Pe o străduță din fața gării Kinomiya se afla o căsuță cu un singur etaj, iar pe firma de lângă ușă scria *Clinica Nagao: Medicină internă și pediatrie*. Asakawa și Ryuji au rămas o vreme în fața ușii. Dacă nu reușeau să scoată ceva de la Nagao, situația putea fi rezumată așa: *Ne pare rău, timpul a expirat!* Nu mai aveau timp să caute alte piste. Dar, mai precis, ce puteau afla de la el? Probabil că erau exagerat de optimiști sperând că doctorul își mai amintește ceva despre Sadako Yamamura după aproape treizeci de ani. Nici măcar nu aveau o dovadă concretă în sprijinul presupusei legături dintre Sadako și sanatoriul din Hakone. Toți colegii lui Nagao de la sanatoriu muriseră de bătrânețe, cu excepția lui Yozo Tanaka. Probabil că ar fi reușit să dea de urma unor infirmiere, însă acum era prea târziu pentru asta.

Asakawa se uită la ceas. Era 11.30. Îl mai despărțeau de ora fatidică doar zece ceasuri și ceva, iar el stătea acolo, încremenit, ezitând să deschidă ușa.

— Ce mai aștepți? Intră odată.

Ryuji i-a dat un brânci. Bineînțeles, știa perfect de ce ezită Asakawa, în ciuda faptului că mai devreme fusese atât de nerăbdător să ajungă aici. Era speriat. Era îngrozit, fără îndoială, să vadă cum se spulberă și ultima lui speranță, cum e anihilată ultima lui șansă de salvare. Ryuji a trecut pe lângă el și a deschis ușa.

Au intrat într-o cameră de așteptare de dimensiuni modeste, mobilată cu o canapea cu trei locuri și o măsuță. Spre norocul lor, nu se vedea nici un pacient. Ryuji s-a aplecat până când a ajuns la nivelul unui ghișeu de recepție minuscul și a început să vorbească cu sora Fujimura, o femeie corpolentă, de vârstă mijlocie.

— Scuzați-mă, am dori să-l vedem pe domnul doctor.

Sora i-a răspuns pe un ton leneș, fără să-și ridice ochii din revista pe care o citea:

— Vreți să vă programați?

— Nu, nu dorim o consultație. Trebuie să-l întrebăm ceva.

Sora a închis revista, l-a măsurat din ochi pe Ryuji, apoi și-a pus ochelarii pe nas.

— Și, mă rog, despre ce este vorba?

— Cum v-am spus, vrem să-i punem câteva întrebări.

Asakawa, ajuns la capătul răbdării, i-a aruncat femeii o privire peste umărul lui Ryuji și s-a răstit:

— Doctorul e înăuntru?

Doamna Fujimura și-a potrivit ochelarii pe nas cu amândouă mâinile și i-a studiat pe amândoi câteva clipe.

— Despre ce este vorba? zise ea pe un ton artăgos.

Ryuji a spus destul de tare încât femeia să-l poată auzi:

— Cu o recepționeră ca ea, nu-i de mirare că n-are pacienți.

— *Poftim?* a zis femeia.

Asakawa a clătinat din cap: nu câștigau nimic dacă o scoteau din sărite. Se pregătea să calmeze spiritele, însă chiar atunci s-a deschis ușa cabinetului și a apărut Nagao, îmbrăcat într-un halat de un alb imaculat.

Deși era complet chel, nu i-ai fi dat cincizeci și șapte de ani. S-a încruntat și i-a pironit pe amândoi cu o privire plină de suspiciune.

Asakawa și Ryuji, care se întorseseră simultan când auziseră zgomotul ușii, au tresărit în clipa când i-au văzut fața.

Și noi care am crezut că individul ăsta ar putea să ne spună mai multe despre Sadako... Ce glumă bună.

Ca și cum i-ar fi trecut prin creier o descărcare electrică, Asakawa a revăzut într-o fracțiune de secundă secvența finală a înregistrării. Prim-planul bărbatului cu fața asudată, respirația întretăiată, ochii lui injectați. Rana deschisă de la umăr, sângele curgând, picăturile parcă atrase de ochii spectatorului, acoperind până la urmă întreaga scenă. Presiunea cumplită pe care o simțise în piept, licărirea ucigătoare din ochii bărbatului... Iar acum vedea exact aceeași față. Fața doctorului Nagao. Era mai bătrân, dar nu puteai să te înșeli.

Asakawa și Ryuji au schimbat o privire. Apoi Ryuji l-a arătat pe doctor cu degetul și a izbucnit în râs.

— He, he, he. Iată de ce anumite jocuri sunt mai interesante decât altele. Ah, cine ar fi crezut? Ce chestie, să dăm peste *tine* aici.

Nagao era în mod vizibil foarte neplăcut surprins de reacția celor doi necunoscuți la vederea lui. Îi întrebă aproape strigând:

— Cine sunteți?

Imperturbabil, Ryuji s-a repezit la el și l-a înșfăcat de reverele halatului. Nagao era cu câțiva centimetri mai înalt. Ryuji și-a flexat brațele musculoase și l-a tras pe doctor în jos până când urechea acestuia a ajuns în dreptul buzelor sale, apoi a zis pe un ton blând, care întărea și mai mult poziția lui de forță:

— Ia spune-mi, amice, ce i-ai făcut lui Sadako Yamamura acum treizeci de ani, la sanatoriul din Hakone?

S-au scurs câteva secunde până când doctorul a reușit să înțeleagă semnificația cuvintelor. În vreme ce scotocea prin memorie, ochii i se roteau frenetic. Apoi, deodată, și-a amintit, a văzut în gând scenele derulate într-un trecut pe care aproape reușise să-l uite. Genunchii i s-au înmuiat și trupul lui parcă și-a pierdut și ultima picătură de putere. În clipa când era gata să se prăbușească, Ryuji l-a ridicat și l-a sprijinit de perete. Nagao nu era șocat de amintirile propriu-zise, ci mai degrabă de ideea că bărbatul din fața lui, care părea să aibă mai puțin de treizeci de ani, știa ce se întâmplase atunci. O spaimă teribilă i-a străpuns inima.

— Domnule doctor! exclamă doamna Fujimura.

— Cred că e timpul să închidem cabinetul pentru pauza de prânz, a zis Ryuji, făcându-i lui Asakawa un semn din ochi. Asakawa a tras draperia peste ușa de la intrare, semn că pacienții nu au voie înăuntru.

— Domnule doctor!

Sora Fujimura habar n-avea cum să se poarte într-o asemenea situație. A rămas neclintită, așteptând zadarnic instrucțiunile lui Nagao. Doctorul a reușit să se adune cât de cât și s-a întrebat ce putea să facă în continuare. S-a gândit că în nici un

caz nu putea s-o lase pe angajata lui, foarte curioasă din fire, să afle adevărul, și a reușit să-și compună în cele din urmă o expresie de un calm desăvârșit.

— Soră Fujimura, poți să iei o pauză. Te rog du-te să mănânci ceva.

— Dar, domnule doctor...

— Te rog să mă asculți. Nu e cazul să-ți faci griji pentru mine.

Mai întâi apăruseră acești doi indivizi ciudați și unul dintre ei șoptise ceva la urechea doctorului, apoi, până să apuce ea să se dezmeticească, doctorul aproape că leșinase. Femeia nu pricepuse absolut nimic din tot ce se întâmplase, așa că a rămas acolo, nemișcată, câteva secunde. În cele din urmă Nagao a strigat „Pleacă în clipa asta!" și sora Fujimura parcă a zburat pe ușa de la intrare.

— Bun, acum hai să auzim ce ai de spus.

Ryuji a intrat în cabinet. Nagao l-a urmat, arătând ca un bolnav care tocmai a fost anunțat că are cancer.

— Înainte să începem, trebuie să te previn că nu are rost să ne minți. Domnul aici de față și cu mine știm totul. Am văzut cu ochii noștri.

Ryuji a îndreptat două degete în direcția lui Asakawa, apoi către propriii lui ochi.

— Ce...?

Au văzut? Imposibil. Tufișurile erau foarte dese. Nu se afla nimeni prin preajmă. Fără să mai pun la socoteală că amândoi sunt prea tineri. Ar fi avut doar...

— Înțeleg foarte bine de ce ești tentat să nu mă crezi. Totuși amândoi ți-am văzut fața, și încă prea bine. Deodată, tonul lui Ryuji s-a schimbat radical. În cazul acesta, de ce nu ți-aș spune care este unul dintre semnele tale particulare? Ai o cicatrice pe umărul drept. Corectează-mă dacă greșesc.

Ochii lui Nagao s-au umplut de uimire, falca a început să-i tremure. Ryuji a continuat după o pauză bine calculată:

— Și acum să-ți spun de ce ai o cicatrice pe umăr? Ryuji s-a aplecat și a întins gâtul până când bărbia lui aproape a atins umărul lui Nagao. Sadako Yamamura te-a mușcat de-aici. Uite-așa.

Ryuji a deschis gura și s-a prefăcut că îl mușcă de umăr prin pânza halatului. Nagao tremura mai tare acum și încercă disperat să spună ceva. Din gura lui n-a ieșit nici un sunet. Nu putea articula nici un cuvânt.

— Cred că înțelegi ce vreau să zic. În altă ordine de idei, îți promitem că nimeni nu va afla un cuvințel din ce vom auzi de la tine. Vrem să știm doar ce s-a întâmplat cu Sadako.

Deși nu se afla într-o stare tocmai potrivită pentru reflecție, Nagao își spuse în sinea lui că în cuvintele lui Ryuji exista o contradicție. *Dacă au văzut deja totul, ce nevoie mai au să audă faptele din gura mea? Stai, ideea că au putut vedea ceva e de-a dreptul stupidă. Nu puteau vedea nimic. Probabil că nici măcar nu veniseră pe lume. Le-a intrat în cap că au văzut ceva, dar ce?* Cu cât se gândea mai mult, cu atât totul i se părea mai lipsit de sens, până când simți că fruntea lui era gata-gata să explodeze.

— He, he, he, chicoti Ryuji și se uită la Asakawa.

Privirea înnebunită a doctorului vorbea de la sine. *Sperie-l bine și o să clacheze. O să ne spună tot ce vrem.*

Și, într-adevăr, Nagao a început să vorbească. El însuși era uimit, pentru că nu înțelegea cum era posibil să-și amintească totul atât de precis. Când s-a apucat să povestească, fiecare nerv din trupul lui s-a grăbit să retrăiască excitarea din ziua aceea. Pasiunea, febra, atingerea, strălucirea mătăsoasă

a pielii, țârâitul greierilor, mirosurile amestecate de sudoare și iarbă strivită. Și puțul părăsit...

— Nici măcar nu știu de ce. Poate că febra și durerile de cap mi-au afectat judecata. Acestea sunt primele simptome ale variolei, ceea ce demonstrează că trecusem de perioada de incubație, dar pe-atunci nu-mi închipuiam că am contractat eu însumi boala. Din fericire, nu am intrat în contact cu alte persoane din sanatoriu. Chiar și azi mă îngrozesc când mă gândesc ce s-ar fi putut întâmpla dacă tuberculoșii s-ar fi îmbolnăvit și de variolă.

Ziua aceea era caniculară. Am examinat tomogramele unui pacient abia internat și i-am găsit într-un plămân o gaură de mărimea unei monede de un yen. I-am spus că trebuie să se resemneze și să se pregătească să stea la noi un an de zile și i-am dat o copie a foii de diagnostic pentru compania la care lucra. Apoi am simțit că nu mai suport, trebuia să iau o gură de aer curat. Degeaba, nici măcar aerul proaspăt de munte nu mi-a îmblânzit durerea de cap. Am coborât așadar treptele de piatră de lângă pavilion, cu intenția să mă refugiez în grădină, la umbră. Am văzut o femeie tânără care stătea cu spatele sprijinit de trunchiul unui copac și se uita la peisajul din vale. Nu era una dintre pacientele noastre, ci fiica unui bolnav internat cu mult înainte ca eu să mă fi angajat acolo, un anume Heihachiro Ikuma, fost profesor la Universitatea Taido. Numele femeii era Sadako Yamamura. Îmi amintesc perfect numele ei de familie pentru că era diferit de cel al tatălui. Cam o lună a venit deseori în vizită, dar niciodată n-a stat prea mult timp cu tatăl ei, nici nu i-a întrebat pe doctori dacă starea lui s-a ameliorat sau nu. Am presupus

că venea acolo doar pentru a se bucura de natură. M-am așezat lângă ea, i-am zâmbit și am întrebat-o cum se simte tatăl ei. Nu părea interesată să afle amănunte despre boala lui. Pe de altă parte, era limpede că nu-și făcea iluzii în privința deznodământului. Am înțeles asta din felul în care vorbea. Știa precis ziua când el avea să moară, mai precis decât ar fi putut deduce un medic specialist din analiza simptomatologiei. Ciudat, nu-i așa? Stând acolo și vorbind cu fata despre viața și familia ei, mi-am dat seama deodată că durerea mea de cap, până mai adineauri insuportabilă, aproape dispăruse. Îi luase locul o stare febrilă, un fel de frenezie. Parcă mă umplusem literalmente de vitalitate, parcă temperatura sângelui meu ar fi crescut brusc. M-am uitat la fața ei. Am simțit ceea ce simțeam de fiecare dată când o priveam: o uimire profundă la gândul că lumea asta imperfectă a produs o femeie cu trăsături de-a dreptul desăvârșite. Nu știu cum poate fi definită frumusețea, dar știu bine că doctorul Tanaka, care era cu douăzeci de ani mai în vârstă decât mine, obișnuia să spună același lucru. Nici el nu întâlnise până atunci o femeie atât de frumoasă ca Sadako Yamamura. Respiram greu din cauza febrei și emoției, dar am reușit să mă controlez suficient cât să pun mâna pe umărul ei și s-o rog: „Hai să mergem să vorbim undeva unde e mai răcoare".

N-a bănuit nimic. A dat din cap o singură dată și s-a ridicat în picioare. În timp ce era pe jumătate aplecată, i-am văzut în decolteul bluzei ca zăpada sânii mici cu forme perfecte. Erau atât de palizi, încât peste mintea mea s-a așternut brusc un văl alb ca laptele și mi-am pierdut ultima fărâmă de rațiune, de parcă aș fi suferit un șoc.

Fata n-a dat semne că ar fi observat starea mea de agitație, doar și-a scuturat de praf fusta lungă până la glezne. Gesturile ei mi s-au părut incredibil de inocente și adorabile.

Ne-am plimbat fără nici o țintă prin pădurea deasă, însoțiți de țârâitul cicadelor. Nu aveam în minte o destinație precisă, dar picioarele mă purtau într-o anumită direcție. Sudoarea îmi șiroia pe spate. Mi-am scos cămașa și am rămas în maiou. Am mers pe o potecă până am ajuns pe versantul văii, într-un loc unde se afla o casă veche și dărăpănată. Probabil că era părăsită de cel puțin zece ani. Pereții erau mâncați de umezeală și acoperișul se putea prăbuși dintr-o clipă în alta. Lângă casă era un puț și, când l-a văzut, fata a alergat spre el, spunând: „Vai, mi-e așa de sete". S-a aplecat peste marginea lui și s-a uitat înăuntru. N-a trebuit să fac asta ca să-mi dau seama că nu mai fusese folosit de mult. M-am grăbit și eu să ajung la puț, dar nu ca să mă uit în adâncul lui. Voiam să văd din nou sânii lui Sadako. M-am sprijinit cu amândouă mâinile de pietrele calde și am privit atent. Simțeam cum mă învăluie răcoarea și umezeala care urcau din adâncul pământului, însă nici ele n-au reușit să-mi stingă dorința arzătoare. Nu știu de unde venea dorința asta. Mai târziu am presupus că variola îmi anulase mecanismele de autocontrol. Vă jur, nu simțisem niciodată până atunci o tentație fizică atât de copleșitoare.

M-am trezit că întind mâna și ating rotunjimile blânde care se ghiceau sub bluza ei. Fata și-a ridicat capul, șocată. În clipa aceea s-a rupt ceva în mine. Nu mi-au rămas decât vagi amintiri despre ce-a urmat. Memoria mea a înregistrat doar scene disparate. Am trântit-o pe Sadako pe pământ. I-am ridicat bluza deasupra sânilor și apoi... Nu

știu cum și cât timp s-a împotrivit, probabil violent, știu doar că m-a mușcat de umăr. Durerea ascuțită m-a făcut să-mi vin în fire. Am văzut sângele curgându-mi din umăr și picurând pe fața ei. Picăturile îi cădeau pe ochi și ea își scutura capul într-o parte și-n alta. Era dezgustată. Mi-am schimbat poziția pentru a mă armoniza cu mișcarea ei ritmică. Cum arăta oare fața mea în clipa aceea? Ce vedea ea? Chipul unei bestii, sunt sigur. La asta mă gândeam când am terminat.

Când m-am oprit, mi-a aruncat o privire ucigătoare. Era încă întinsă pe spate, dar și-a ridicat genunchii și s-a ajutat de coate cu îndemânare ca să se tragă înapoi. M-am uitat din nou la trupul ei. Am crezut că mă înșală ochii. Fusta ei cenușie și bonetă era ridicată până la talie și n-a încercat nici o clipă să-și acopere sânii în timp ce se depărta de mine. O rază de soare cădea exact în punctul în care se uneau coapsele ei, luminând perfect o umflătură mică și negricioasă. Mi-am mutat privirea mai sus, la pieptul ei: sâni de o frumusețe perfectă. Apoi m-am uitat mai jos: pe pubisul acoperit cu păr des se vedea o pereche de testicule perfect dezvoltate din punct de vedere anatomic.

Dacă n-aș fi fost doctor, probabil că această descoperire m-ar fi șocat complet. Cunoșteam însă existența unor cazuri de acest tip și văzusem fotografii în tratatele de medicină. Sindromul feminizării testiculare. Este extrem de rar. Eram convins că nu voi avea niciodată ocazia să-l văd pe viu, cu atât mai puțin într-o împrejurare ca aceea. E un tip de pseudohermafroditism: la exterior persoana respectivă arată ca orice femeie, are sâni și vagin, dar de obicei îi lipsește uterul. Totuși, din punct de vedere genetic face parte din categoria cromozomică XY, adică masculină. Printr-un ciudat capriciu

al naturii, persoanele care suferă de acest sindrom sunt fără excepție frumoase.

Sadako nu mă scăpase nici o clipă din ochi. Probabil că eram primul străin care aflase secretul trupului ei. Nu mai e nevoie să vă spun că era virgină. Am încercat să mă autoamăgesc și mi-am spus că trecuse printr-o experiență inevitabilă, pe care trebuia s-o trăiască mai devreme sau mai târziu dacă își dorea să ducă o viață normală. Bineînțeles, încercam să-mi justific fapta. Apoi, deodată, am auzit în minte câteva cuvinte.

Te voi ucide.

M-am clătinat sub puterea voinței care se ghicea în spatele acestor cuvinte și am *știut* că mesajul ei telepatic era adevărul pur. Nu se simțea în el nici un strop de ezitare. Sufletul și trupul meu l-au recunoscut ca pe o certitudine. Avea să mă ucidă – dacă nu i-o luam eu înainte. Instinctul de conservare a preluat controlul și mi-a dat un ordin simplu. M-am așezat pe pieptul ei, mi-am înfipt amândouă mâinile în gâtul ei grațios și am apăsat cu toată puterea. Spre surprinderea mea, acum aproape că n-a opus rezistență. Și-a închis ochii pe jumătate, pe față i s-a așternut plăcerea și am simțit cum își relaxează mușchii. Parcă dorea să moară.

N-am stat să verific dacă mai respiră. Am ridicat-o în brațe și am dus-o la puț. Cred că în clipa aceea acțiunile mele erau încă guvernate de instinct. Cu alte cuvinte am văzut întâmplător gura neagră a puțului chiar în momentul în care am ridicat-o și abia atunci am bănuit ce trebuie să fac. Totul părea să se potrivească perfect sau, mai degrabă, parcă eram mânuit de o voință mai puternică decât a mea. Aveam o vagă idee despre ceea ce urma să se întâmple și auzeam în minte o voce care-mi spunea că totul e doar un vis.

Puțul era un cerc de beznă și abia puteam să-i zăresc fundul. Mirosul de pământ umed care mi-a umplut nările mi-a dat de înțeles că acolo jos nu mai era prea multă apă.

Mi-am desfăcut brațele.

Trupul lui Sadako a dispărut în adânc și după o vreme am auzit un plescăit. M-am uitat în jos până când ochii mei s-au obișnuit cu întunericul, dar n-am reușit s-o văd. N-am mai auzit nici un sunet. Cu toate astea nici măcar atunci n-am fost în stare să mă scutur de senzația de amenințare. Am aruncat în puț bolovani și pământ, încercând să ascund pentru totdeauna trupul fetei. Bufnetul înfundat al pietrelor care loveau corpul ei stârnea ecouri care-mi stimulau imaginația. M-am oprit abia când m-am gândit la chipul acela frumos pe care-l strivisem cu bolovani. Știu că nici o justificare nu poate fi destul de bună. Pe de o parte voiam să-i distrug definitiv trupul, pe de altă parte nu puteam suporta ideea că l-am desfigurat.

Când Nagao tăcu, Asakawa i-a întins schița stațiunii Pacific Land.

— Arată-mi pe hartă unde s-a întâmplat asta.

Lui Nagao i-au trebuit câteva clipe până să priceapă ce avea în fața ochilor, dar și-a recăpătat simțul de orientare abia după ce i-au explicat că acolo unde se afla cândva sanatoriul acum era un restaurant.

— Cred că era cam pe-aici, a zis el arătând cu degetul un punct de pe hartă.

— Fără discuție, acolo e chiar complexul de cabane, a spus Asakawa entuziasmat, în timp ce se ridica în picioare. Să mergem!

Dar Ryuji nu părea să se grăbească.

— Stai, nu te repezi așa. Mai trebuie să aflăm câteva lucruri de la nenorocitul ăsta bătrân. Bun, vasăzică sindromul despre care ai pomenit...

— Feminizare testiculară...

— O femeie care suferă de acest sindrom poate avea copii?

Nagao a clătinat din cap:

— Nu, nu poate.

— Încă ceva. Când ai violat-o pe Sadako Yamamura aveai deja variolă, nu-i așa?

Nagao și-a lăsat bărbia în piept.

— În cazul acesta, Sadako este ultima persoană din Japonia care s-a îmbolnăvit de variolă. Corect?

Întrebarea era oarecum retorică. Era cert că organismul lui Sadako fusese infestat cu virusul variolei. Fata murise însă imediat după aceea. Dacă gazda se stinge din viață, virusul dispare și el. Nagano nu a reușit să găsească răspunsul potrivit și a rămas nemișcat, uitându-se fix în podea și ferindu-se astfel de privirea lui Ryuji.

— Hai, ce naiba faci? Trebuie să plecăm!

Asakawa, care se oprise în pragul ușii, se uita nerăbdător la Ryuji.

— La naiba. Sper că ești mulțumit, zise Ryuji, împungând cu degetul nasul doctorului înainte să pornească spre ușă.

12

Nu găsise o explicație logică, dar experiența lui de cititor de romane polițiste și de spectator al serialelor de televiziune de doi bani îl îndemna să creadă că știe destul de precis ce va urma, ținând cont de felul în care se desfășuraseră lucrurile până atunci. Povestea avea, cu siguranță, propriul ei ritm. Nu intenționaseră să afle unde dispăruse Sadako și, iată, descoperiseră într-o clipă tragedia în care ea jucase rolul principal și locul exact în care fusese îngropată. Prin urmare, atunci când Ryuji i-a spus să oprească în fața unui magazin de fierărie, Asakawa s-a simțit ușurat: *Se gândește la același lucru*. Încă nu-și putea reprezenta adevărata dimensiune a sarcinii oribile ce-i aștepta. Probabil că nu le va fi prea greu să găsească puțul în apropierea cabanei B-4 – cu excepția cazului în care era bine astupat și acoperit cu pământ. Și, odată ce l-ar fi găsit, ce probleme ar fi putut să le pună aducerea la lumină a rămășițelor lui Sadako? Totul părea foarte simplu și Asakawa dorea să creadă că va fi chiar așa. Era ora unu, iar razele soarelui care urcase la zenit erau reflectate de caldarâmul

albicios al străduțelor în pantă din mica stațiune balneoclimaterică. Lumina puternică și atmosfera relaxată, de sfârșit de săptămână, întunecaseră judecata lui Asakawa. Nu-i trecuse nici o clipă prin minte că fundul unui puț, chiar al unuia adânc doar de patru sau cinci metri, poate fi o lume complet diferită de cea strălucitoare de la suprafața pământului.

Fierăria Nishizaki. Asakawa a văzut firma și a frânat brusc. În fața magazinului erau aliniate scări de diferite mărimi și mașini de tuns gazonul. În mod sigur aveau să găsească aici tot ce le trebuia.

— Te las pe tine să faci cumpărăturile, a strigat Asakawa peste umăr în timp ce alerga spre o cabină telefonică din apropiere. Înainte să intre, s-a oprit și a scos din portofel o cartelă.

— Hei, n-avem timp de telefoane, îl avertiză Ryuji.

Dar Asakawa nu-l asculta. Mormăind nemulțumit, Ryuji a intrat în magazin și a ales repede doi colaci de frânghie, o găleată de metal, o cazma, un scripete și două lanterne puternice.

Asakawa era disperat. Mai avea, poate, o ultimă șansă să audă glasurile lor. Știa foarte bine că nu are timp de pierdut. Nouă ore până la lăsarea cortinei. A introdus cartela în aparat și a format numărul din Ashikaga al părinților soției sale. A auzit un declic, apoi vocea socrului său.

— Alo, sunt Asakawa. Poți să le chemi la telefon pe Shizu și pe Yoko?

Știa că se poartă ca un mitocan, că mai întâi ar fi trebuit să schimbe cu el formulele care țin de politețea elementară, dar n-avea vreme să-și facă griji în privința părerii socrului său. Omul a încercat să spună ceva, apoi a înțeles că era vorba de o urgență și le-a chemat imediat pe fata și pe nepoata lui.

Asakawa era de-a dreptul fericit că nu-i răspunsese soacră-sa. N-ar fi avut nici o șansă să scape atât de repede.

— Alo?

— Tu ești, Shizu?

Abia îi auzise glasul și i se făcuse un dor nebun de ea.

— Unde ești?

— La Atami. Ce mai e pe-acolo?

— Totul e așa cum știi. Yoko se distrează de minune cu bunica și cu bunicul.

— E și ea cu tine?

Îi auzise vocea subțirică. Nu cuvinte, doar sunete. Încerca să se urce în poala lui Shizu pentru a vorbi cu tăticul ei.

— Yoko, e tati.

Shizu a lipit receptorul de urechea lui Yoko.

— Ta... ta. Ta... ta.

Cuvintele abia se auzeau, dacă erau într-adevăr cuvinte. Se pierdeau aproape complet, înecate de fosnetul respirației sau al frecării receptorului de obrazul ei. Dar aceste zgomote simple l-au făcut să-și dorească și mai tare să fie lângă ea. L-a copleșit brusc tentația de-a lăsa baltă totul și de-a alerga s-o îmbrățișeze.

— Yoko, să mă aștepți acolo, bine? Tati vine curând să te ia cu tit-tit.

— Chiar așa? Când ajungi aici?

Shizu îi luase receptorul fără ca el să-și dea seama.

— Duminică. Stai, dacă tot închiriez o mașină, ce-ar fi să facem cu toții o plimbare la munte, la Nikko sau în altă parte?

— Vorbești serios? Yoko, e minunat! Tati vine să ne ia cu mașina duminică!

Simțea că tâmplele i-au luat foc. Avea oare dreptul să le facă vreo promisiune? Doctorii nu au voie să le dea pacienților speranțe deșarte. Niciodată. Ar fi trebuit să facă în așa fel încât să reducă la maximum șocul în cazul unui deznodământ nefast.

— Mi se pare mie sau ai reușit să rezolvi problema aceea la care lucrai?

— Nu mai durează mult.

— Mi-ai promis că o să-mi povestești totul, în amănunt.

Da, îi promisese. Îi jurase că va afla totul când nu va mai fi nici un pericol, iar ea, în schimb, trebuia să se abțină să-i pună vreo întrebare. Până acum Shizu își respectase partea ei din înțelegere.

— Cât timp mai ai de gând să stai la telefon? se auzi vocea lui Ryuji din spatele lui.

Asakawa se răsuci pe călcâie. Ryuji deschisese portbagajul și arunca în el cumpărăturile.

— O să sun din nou. S-ar putea totuși să nu reușesc în seara asta.

Asakawa a pus un deget pe furca receptorului. O apăsare scurtă și legătura s-ar fi întrerupt. Nici măcar nu știa prea bine de ce sunase. Doar ca să le audă glasurile sau avea ceva important să le comunice? Știa însă că indiferent cât timp ar fi vorbit cu ea, chiar și un ceas, în clipa în care ar fi închis telefonul tot s-ar fi simțit îngrozitor de frustrat, ca și cum ar fi apucat să-i spună doar jumătate din ce trebuia. Ar fi fost același lucru.

A apăsat și a pus receptorul la loc. În orice caz, diseară la zece totul se va lămuri. Diseară la zece...

Ziua, pe lumină, Pacific Land arăta ca o stațiune montană obișnuită. Senzația de apăsare care îl însoțise permanent când venise prima dată aici era

acum ținută la respect de razele soarelui. Până și zgomotul mingilor de tenis era normal: nu apatic și spart ca data trecută, ci viu și dinamic. La orizont se zărea muntele Fuji, înceţoşat şi alb, iar sub ei, departe, soarele stârnea din când în când fulgere în miniatură pe acoperișurile serelor.

Era o după-amiază dintr-o zi lucrătoare și complexul părea pustiu. Cabanele erau ocupate sută la sută probabil numai la sfârșit de săptămână și în plin sezon estival. Lăsându-l pe Ryuji să facă formele de cazare, Asakawa a descărcat bagajele și s-a schimbat în haine mai ușoare.

S-a uitat atent de jur împrejurul camerei. Cu o săptămână înainte, în seara aceea, fugise îngrozit din cabana bântuită. Și-a amintit cum alergase la baie și vomitase. Fusese atât de îngrozit încât aproape că făcuse pe el. Și-a mai amintit foarte clar chiar și un grafitti pe care-l văzuse pe perete atunci când îngenunchease în fața closetului. A deschis ușa băii. Același grafitti, în același loc.

Abia trecuse de două când a intrat și Ryuji. S-au instalat pe balcon și au mâncat gustările pe care le cumpăraseră pe drum, contemplând în același timp pajiștea pe care cabanele păreau niște insule. Starea de neliniște de care Asakawa nu reușise să scape după ce părăsiseră cabinetul doctorului Nagao s-a mai atenuat puțin. Chiar și în situațiile cele mai lipsite de speranță există momente fugare ca acesta, când timpul se scurge ușor, ca un râu lin. Uneori, atunci când se chinuia să termine un articol pentru care avea un termen imposibil, Asakawa se trezea că privește fără nici un rost stropii de cafea care picurau în cana cafetierei și, mai târziu, își aducea aminte cu câtă eleganță reușise să piardă minute prețioase.

— Mănâncă. Trebuie să ne încărcăm bateriile, l-a îndemnat Ryuji.

El terminase deja prima porție și o începuse pe a doua, dar lui Asakawa nu îi era foame. Din când în când lăsa bețigașele pe masă și arunca o privire în cabană.

Deodată s-a oprit și-a spus mirat, ca și cum abia atunci și-ar fi amintit:

— Poate că e cazul să lămurim lucrurile. Ce facem de fapt aici?

— O căutăm pe Sadako, evident.

— Și ce-o să facem după ce o găsim?

— O ducem înapoi la Sashikiji și o înmormântăm cum se cuvine.

— Prin urmare ăsta e descântecul? Vrei să spui că asta și-a dorit?

Ryuji a continuat o vreme să mestece zgomotos o gură de orez, privind drept înainte, fără să se uite la ceva în mod special. Asakawa a dedus din expresia lui că nici el nu era convins că are dreptate. L-a scuturat un fior de teamă. Era ultima lui șansă și avea nevoie de confirmarea lui Ryuji că făceau ceea ce trebuia. În jocul acesta nu existau revanșe.

— E singurul lucru pe care putem să-l facem acum, a zis în cele din urmă Ryuji, aruncând în coș cutia goală.

— Atunci spune-mi ce părere ai despre varianta asta: poate că Sadako vrea să încheiem socotelile cu ucigașul ei.

— Adică Jotaro Nagao? Cu alte cuvinte Sadako își găsește liniștea dacă-l dăm pe mâna poliției?

Asakawa s-a uitat drept în ochii lui Ryuji, încercând să-și dea seama ce gândea el cu adevărat. Poate că Ryuji plănuiește, ca un ultim resort, să-l ucidă pe doctorul Nagao în cazul în care Asakawa

va muri chiar și după ce vor scoate la lumină rămășițele lui Sadako și le vor înmormânta după datină. Poate că îl folosește pe Asakawa pe post de cobai, încercând astfel să-și salveze pielea...

— Termină, nu fi ridicol. Ryuji a izbucnit în râs. În primul rând, dacă Sadako l-ar fi urât realmente pe Nagao, în clipa asta el ar fi fost oale și ulcele.

Adevărat. Sadako avea, în mod cert, capacitatea să se răzbune.

— Atunci de ce s-a lăsat ucisă?

— Nu știu. Dar încearcă să privești lucrurile și așa: i-a văzut murind pe cei dragi și viața ei a fost un șir neîntrerupt de frustrări. Până și faptul că a fost obligată să fugă de la teatru este un eșec, pentru că n-a putut să-și atingă scopul. Corect? Apoi l-a vizitat pe tatăl ei la sanatoriu și a aflat că el era pe moarte.

— Dacă înțeleg bine, afirmi că o persoană care oricum a renunțat la o viață normală nu are nici un motiv să-l dușmănească pe cel care îi ia viața?

— Nu chiar. Cred că e posibil mai degrabă ca Sadako însăși să-i fi insuflat nenorocitului de Nagao acele impulsuri. Altfel spus, poate că s-a sinucis, dar l-a împrumutat pe Nagao pentru a face asta.

Mama ei se aruncase în craterul unui vulcan, tatăl ei se stingea lent de tuberculoză, propriile ei visuri de a deveni actriță se risipiseră ca fumul și, pe deasupra, purta povara acelei malformații congenitale care o condamnase la izolare. Avea destule motive să se sinucidă. Pe deasupra, existau câteva aspecte care nu căpătau sens decât pornind de la presupunerea că fata dorise într-adevăr să-și încheie socotelile cu viața. Asakawa și-a amintit că în raportul lui Yoshino era menționat și Shigemori, fondatorul companiei de teatru. Omul se îmbătase, își încercase norocul cu Sadako și în scurt

timp făcuse stop cardiac. Era aproape sigur că Sadako îl omorâse folosindu-și forța aceea interioară teribilă. Faptul că o avea era de-acum indiscutabil. Putea să ucidă cu ușurință, fără să lase urme. Atunci de ce mai era în viață Nagao? Inexplicabilul putea fi explicat doar dacă accepta faptul că Sadako însăși îi comandase lui Nagao s-o ucidă.

— Bine, să zicem că a fost într-adevăr o sinucidere. Atunci ce rost a mai avut violul înainte de crimă? Și să nu-mi spui că n-a vrut să moară virgină.

Asakawa pusese punctul pe i, fapt confirmat de tăcerea lui Ryuji, care nu era în stare să găsească un răspuns.

— Ți se pare o prostie chiar atât de mare?

— Poftim?

— E o prostie chiar atât de mare să nu vrei să mori virgină? Ryuji rostise întrebarea pe un ton de sinceritate absolută, aproape cu disperare. Dacă aș fi fost în locul ei... Dacă, prin absurd, aș fi fost Sadako Yamamura, aș fi simțit exact același lucru. N-aș fi suportat să mor așa.

Asakawa simțea că nu vorbise acel Ryuji pe care-l cunoștea el. Nu era în stare să-și explice rațional această impresie, însă nici cuvintele, nici expresia feței nu se potriveau cu adevăratul Ryuji. Nu se potriveau deloc.

— Chiar vorbești serios? Bărbații și femeile sunt două specii diferite. Mai ales că vorbim despre Sadako Yamamura...

— He, he, fii liniștit, am glumit. Sadako n-a vrut să fie violată. Bineînțeles că n-a vrut. Dă-o naibii, cine ar vrea să pățească așa ceva? În plus, să nu uităm că l-a mușcat pe Nagao până la os. Dorința de moarte s-a născut în sufletul ei abia după ce s-a consumat actul, și-atunci probabil că instinctul i-a

dictat să-l împingă pe Nagao în această direcție. Da, cred că așa s-a întâmplat.

Asakawa nu era deloc convins.

— Să zicem că ai dreptate. În cazul ăsta nu ți se pare normal, totuși, ca ea să-l fi urât pe Nagao?

— Nu cumva ai uitat ceva? Trebuie să pornim de la premisa că vârful de lance al urii ei a fost îndreptat nu către o anumită persoană, ci către societate în general. În comparație cu această ură fără nuanțe, dușmănia ei față de Nagao e ca un vânt tras într-o furtună.

Dacă Sadako îmbibase caseta aceea video cu ura ei profundă față de întreaga umanitate, atunci care era descântecul? Ce putea fi? În mintea lui Asakawa s-au format deodată cuvintele *atac în masă*, dar vocea groasă a lui Ryuji l-a făcut să-și piardă șirul gândurilor.

— Gata, ajunge. În loc să pierdem timpul analizând prostiile astea, mai bine l-am întrebuința s-o găsim pe Sadako. Ea și numai ea o să ne răspundă la toate întrebările.

Ryuji a sorbit ultima picătură de ceai de ulong, apoi s-a ridicat și a aruncat cutia goală pe pajiștea care se așternea la picioarele lor.

S-au oprit pe panta blândă a colinei și au privit câteva clipe iarba înaltă care o acoperea. Ryuji i-a întins lui Asakawa o seceră și i-a făcut semn să se ducă în stânga cabanei B-4. Misiunea lui era să taie iarba și să examineze terenul în zona aceea.

Asakawa s-a lăsat într-un genunchi și a început să miște secera într-un arc de cerc larg, paralel cu pământul. Iarba a început să cadă.

Cu treizeci de ani în urmă, aici se afla o casă dărăpănată, iar în curtea ei din față fusese săpat

un puț. Asakawa s-a ridicat în picioare și a inspectat din nou împrejurimile, întrebându-se unde și-ar fi construit casa dacă s-ar fi hotărât să se stabilească aici. Ar fi ales, probabil, un loc cu o vedere cât mai plăcută. De fapt, nici n-ar fi găsit alt motiv să-și facă o casă la munte. Unde era priveliștea cea mai frumoasă? Privind din când în când acoperișurile serelor din vale care străluceau orbitor sub razele soarelui, Asakawa a rătăcit o vreme pe versant, observând cum se schimbă perspectiva în funcție de poziție. Indiferent unde s-ar fi aflat, peisajul nu părea să sufere transformări spectaculoase. În cele din urmă a tras concluzia că i-ar fi fost mai ușor să-și înalțe casa acolo unde se afla cabana A-4. Când s-a apucat să examineze mai atent locul, și-a dat seama că era singura fâșie de teren perfect orizontal. S-a strecurat în spațiul dintre cele două cabane și a început să secere iarba, oprindu-se din când în când să pipăie pământul.

Nu ținea minte să fi scos vreodată apă dintr-un puț. A realizat cu oarecare uimire că până atunci nici măcar nu văzuse un puț adevărat. Nu știa precis cum arată și cât de adânc poate fi, mai ales într-o zonă montană. Oare chiar exista o pânză freatică aici? Și-a amintit că totuși zărise pe firul văii, la câteva sute de metri mai la est, o mică zonă mlăștinoasă înconjurată de copaci înalți. Asakawa nu reușea să se concentreze și să imprime coerență gândurilor. De fapt, asupra cărui lucru trebuia să se concentreze acum? Habar n-avea. Simțea că tâmplele îi pulsează nebunește. S-a uitat la ceas: era aproape trei. Încă șapte ore. Oare eforturile lor chiar aveau șanse de reușită înainte de ora finală? Întrebarea aceasta i-a tulburat și mai tare șirul gândurilor. Avea o idee prea vagă despre ceea ce trebuia să găsească. Ce rămâne de pe urma unui

puț vechi? Câțiva bolovani așezați în cerc? Poate că ghizdul se prăbușise și pietrele fuseseră acoperite cu pământ. N-avea nici un rost. Nu vor reuși să termine la timp. S-a uitat din nou la ceas. Trei fix. Mai devreme, pe terasă, băuse o jumătate de litru de ceai de ulang, dar gâtul i se uscase deja.

O voce a început să șoptească în mintea lui, ca un ecou slab: *caută o ridicătură de pământ, caută pietre*. A înfipt cazmaua în pământul dezgolit. Creierul i-a fost inundat de un șuvoi de sânge și de senzația acută că timpul trece prea repede. Avea nervii încordați la limită, dar nu se simțea deloc obosit. De ce se scurgea timpul acum în alt ritm decât atunci când mâncaseră pe terasă? De ce intrase în panică în clipa când se apucase de treabă? Oare era bine ce făceau? Nu erau alte o mie de lucruri pe care ar fi trebuit să le facă mai degrabă?

Odată, când era copil, poate în clasa a patra sau a cincea, se chinuise să sape o groapă – o adevărată peșteră. Amintindu-și această întâmplare, a început să râdă încetișor.

— Ce naiba? Vocea lui Ryuji îl făcu să tresară. Ce te-a apucat să te târăști acolo? Trebuie să căutăm pe o suprafață mai mare.

Asakawa a privit surprins în direcția din care venise glasul. Soarele bătea din spatele lui Ryuji, iar chipul lui părea o pată de întuneric. Din vârfurile degetelor sale cădeau ritmic în iarba deasă picături strălucitoare de sudoare. *Ce începusem să fac?* A văzut la picioarele lui, în pământul negru, o groapă mică. O săpase cineva. El, Asakawa, o săpase.

— Te-ai apucat să faci un puț?

Ryuji a oftat. Asakawa s-a încruntat și a dat să-și ridice brațul pentru a se uita iar la ceas. Ryuji l-a plesnit peste mână.

— Și nu te mai uita la blestematul ăla de ceas!

Timp de câteva clipe, l-a pironit pe Asakawa cu o privire plină de furie, apoi a oftat din nou. S-a așezat pe iarbă și a șoptit, acum cu o voce perfect calmă:

— Poate că ar trebui să iei o pauză.

— N-avem timp.

— Îți repet, e cazul să te aduni. Panica nu te ajută cu nimic.

Asakawa s-a așezat și el, iar Ryuji l-a lovit prietenește în piept. Asakawa și-a pierdut echilibrul și căzut pe spate, cu picioarele în sus.

— Asta e, întinde-te puțin. Așa, ca un copilaș.

Asakawa și-a proptit mâinile în pământ, încercând să se ridice.

— Nu te mișca! Stai întins. Nu-ți irosi energia.

Ryuji a pus un picior pe pieptul lui și a apăsat până când Asakawa a încetat să se mai zbată și a închis ochii, capitulând definitiv. Apoi greutatea piciorului a dispărut încet în depărtare. Când a deschis ochii din nou, ezitant, l-a văzut pe Ryuji mișcându-se repede, pe picioarele lui scurte și puternice, în direcția fâșiei umbrite de sub balconul cabanei B-4. Expresia lui Ryuji era elocventă. Trecuse printr-un moment de inspirație și acum știa unde trebuie să caute puțul. Disperarea lui Asakawa s-a risipit.

După ce Ryuji a dispărut în spatele cabanei, Asakawa și-a lăsat din nou capul pe iarbă și a rămas o vreme nemișcat. Stătea pe spate, cu brațele depărtate și picioarele întinse, privind cerul. Soarele dogorea puternic. Cât de slab era în comparație cu Ryuji. Dezgustător de slab. Și-a reglat respirația și a încercat să gândească logic. Nu trăgea prea mari speranțe că va fi în stare să-și păstreze cumpătul în cele șapte ore care-i mai rămăseseră. Avea de gând să execute pur și simplu ordinele lui

Ryuji. Era cel mai bun lucru pe care-l putea face. Să uite de sine însuși, să se supună unei voințe care nu se clătina niciodată. *Lasă-te în voia lui. Poate că așa o să reușești să scapi de groaza asta infernală. O să fii îngropat în pământ, o să devii una cu natura.* Ca și cum cineva i-ar fi auzit gândurile, a simțit deodată că i se închid ochii și a început să-și piardă cunoștința. A plutit câteva clipe, până când a ajuns în pragul somnului, și a visat cu ochii întredeschiși că o ridică pe Yoko deasupra capului. Apoi și-a amintit brusc, încă o dată, de întâmplarea aceea din vremea școlii.

La marginea orașului în care copilărise se afla un teren de sport al municipalității. Pe una din laturile lui se înălța un perete de argilă, iar la baza acestuia era un iaz mic plin de raci. Asakawa mergea deseori acolo la pescuit împreună cu amicii lui. În ziua aceea, cerul era senin și soarele începuse să bată în peretele de pământ roșiatic, provocându-l parcă să facă ceva. Se plictisise oricum să stea cu undița în mână pe malul bălții, așa că s-a dus acolo unde cădeau razele soarelui și a început să sape o groapă în malul abrupt. Bulgări de argilă uscată și sfărâmicioasă cădeau la picioarele lui de fiecare dată când înfigea în pământ scândura veche pe care o găsise pe malul apei. În scurtă vreme i s-au alăturat și prietenii lui. Dacă își amintea bine, erau trei, poate patru. Numărul potrivit pentru a săpa o peșteră. Dacă ar fi fost mai mulți s-ar fi încurcat unii pe alții, dacă ar fi fost mai puțini distracția s-ar fi transformat în muncă pe brânci.

După un ceas de săpat, făcuseră o gaură numai bună pentru un singur om. Au continuat să sape. Se opriseră acolo după ce ieșiseră de la școală, în drum spre casă și, curând, unul dintre ei a spus că trebuie să plece. Asakawa, care se mândrea că

lui îi venise ideea cu grota, a continuat să lucreze cu îndârjire. Când soarele s-a apropiat de asfințit, peștera era destul de mare încât să încapă cu toții în ea. Asakawa s-a strecurat înăuntru, și-a cuprins genunchii cu brațele și a început să chicotească. S-a uitat la ceilalți și au rânjit unul la altul. Ghemuiți așa, în pământul roșu, li se părea că sunt oamenii preistorici de la Mikkabi[1], despre care tocmai învățaseră la ora de istorie.

După o vreme, la intrarea în peșteră s-a ivit chipul unei femei. Soarele, care ajunsese aproape de orizont, o lumina din spate și nu puteau să-i vadă fața, dar și-au dat seama că era o gospodină de vreo cincizeci de ani care locuia în apropiere.

— Ce v-a apucat să săpați o groapă aici? Ar fi de-a dreptul dezgustător dacă ați muri îngropați de vii, a zis ea, mijindu-și ochii ca să-i vadă mai bine.

Asakawa și ceilalți doi băieți au schimbat priviri mirate. Deși erau niște copii de zece-unsprezece ani, remarcaseră ceva ciudat în avertismentul ei. Nu spusese „Plecați de-aici, e periculos", ci „Plecați de-aici, dacă o să fiți îngropați de vii în grota voastră și o să muriți, eu și ceilalți oameni din cartier o să fim de-a dreptul dezgustați". Îi prevenise, dar nu pentru binele lor, ci numai pentru liniștea ei. Asakawa și amicii lui au început iar să chicotească. Fața femeii, profilată la intrarea în peșteră, părea o siluetă dintr-un teatru de umbre.

Figura lui Ryuji o acoperi treptat pe cea a femeii.

— Acum te-ai relaxat prea mult. Cine și-ar fi închipuit că ești în stare să dormi într-un loc ca ăsta? Hei, prostule, de ce naiba râzi?

---

1 Localitate din prefectura Shizuoka, de pe insula Honshu, în apropierea căreia au fost găsite oseminte ale oamenilor din Paleolitic. (N. tr.)

Ryuji a început să-l scuture ca să-l trezească de-a binelea. Soarele atârna deasupra unei creste și noaptea se apropia cu repeziciune. Ryuji l-a ridicat în picioare pe Asakawa, apoi s-a strecurat iar, fără să mai spună un cuvânt, sub balconul cabanei B-4. Asakawa l-a urmat. În semiobscuritatea din spațiul îngust, Asakawa a reușit să vadă că una din scândurile fixate între stâlpii de susținere era mișcată din loc. Ryuji și-a strecurat cu greu degetele în spatele scândurii și a tras cu întreaga forță de care era capabil. S-a auzit un pocnet puternic și lemnul s-a despicat de la jumătate, în diagonală. În interiorul cabanei fuseseră folosite materiale de calitate, dar aici scândurile erau atât de subțiri încât puteau fi rupte cu mâna. Constructorii făcuseră economie în locurile mai puțin vizibile. Ryuji a scos din buzunar o lanternă și a început să mătură cu fasciculul ei spațiul de sub cabană. A clătinat de câteva ori din cap, ca și cum ar fi vrut să spună: *vino să vezi asta*. Asakawa și-a fixat privirea pe deschizătura din peretele de scânduri și a încercat să distingă ce era înăuntru. Raza lanternei se oprise pe o formă întunecată, cilindrică, aflată lângă latura de vest a cabanei. Uitându-se mai atent, a observat că marginile ei erau neregulate, ca și cum ar fi fost alcătuită din bolovani. Ridicătura era acoperită cu un capac, probabil din beton. În crăpăturile capacului și între pietrele de pe margine creșteau câteva fire de iarbă.

Asakawa a inspirat adânc. Pricepuse imediat ce se afla deasupra ridicăturii: sufrageria cabanei. Și în punctul care corespundea exact, pe verticală, cu gura puțului, televizorul și videorecorderul. Cu o săptămână în urmă, când se uitase la înregistrarea de pe casetă, Sadako Yamamura se aflase

la câțiva pași de el, ascunzându-se, urmărind fiecare mișcare din cabană.

Ryuji a desprins alte scânduri, până când a lărgit deschizătura suficient de mult încât să poată trece prin ea. S-au aplecat amândoi și, unul după altul, au înaintat târâș pe sub cabană până au ajuns lângă vechiul puț. Cabana era construită în pantă și ei intraseră prin extremitatea de jos. Pe măsură ce înaintau, pereții de lemn erau din ce în ce mai scunzi și tavanul se lăsa tot mai jos, provocându-i lui Asakawa o senzație neplăcută, de apăsare. Deși în spațiul acela strâmt și întunecat era suficient oxigen, îi venea greu să respire. Pământul era mai umed și mai lipicios decât afară. Acum Asakawa știa perfect ce avea de făcut. Știa și încă nu îi era frică. Deocamdată era victima unei banale crize de claustrofobie, dar dacă ar fi obligat să coboare până la fundul puțului, într-un loc stăpânit de o beznă mult mai profundă... Nu, nu *poate*. În mod sigur trebuia să coboare în puț și să scoată la lumină rămășițele lui Sadako.

— Vino aici și ajută-mă, a zis Ryuji.

Apucase o bucată de fier care ieșea dintr-o crăpătură adâncă în placa de beton și încerca să tragă capacul în josul pantei. Tavanul era prea aproape și nu avea destulă libertate de mișcare. Aici, chiar și unul ca Ryuji, care în sala de forță ridica o sută douăzeci de kilograme, nu-și putea întrebuința mușchii decât pe jumătate. Asakawa a ocolit puțul până când a ajuns deasupra lui, apoi s-a întins cu fața în sus. A pipăit în spate, și-a lipit palmele de un stâlp de susținere și a împins din răsputeri, cu ambele picioare, marginea capacului. S-a auzit un zgomot înfiorător când placa de beton a început să se miște și să se frece de piatră. Asakawa și Ryuji au început să scandeze pentru a-și coordona

eforturile. Capacul s-a mișcat din nou. Câți ani trecuseră de când gura puțului se deschisese ultima oară spre cer? Și când fusese acoperit? Când începuse construcția cabanei B-4? Când începuseră lucrările la stațiunea Pacific Land? Când fuseseră porțile sanatoriului ferecate pentru totdeauna? Puteau doar să ghicească, luând în calcul aderența betonului la cilindrul de piatră și tonalitatea aproape omenească a zgomotului produs atunci când capacul alunecase câțiva centimetri. Probabil mai mult de șase luni, poate mai mult de un an. Dar nu mai mult de douăzeci și cinci de ani. Acum puțul începea să-și deschidă gura. Ryuji a vârât fierul cazmalei în spațiul dintre capac și bolovani și a împins până când lama a dispărut.

— Bun, la semnalul meu vreau să apeși pe coada cazmalei.

Asakawa s-a întors și a căutat poziția potrivită.

— Ești gata? Unu, doi, trei, apasă!

În timp ce Asakawa își lăsa întreaga greutate pe pârghia improvizată, Ryuji a împins capacul cu amândouă mâinile. Cu un geamăt de agonie, placa de beton a căzut pe pământ.

Buza puțului era umedă. Asakawa și Ryuji au apucat lanternele, s-au sprijinit de ghizdul de piatră și s-au ridicat în genunchi. Înainte să lumineze adâncul puțului, s-au aplecat și și-au strecurat capetele și umerii în spațiul de nici cincizeci de centimetri dintre marginea de piatră și scândurile de deasupra. De jos urca un miros de putrefacție. Bezna din interiorul puțului era atât de densă, încât Asakawa s-a temut o clipă că va fi supt imediat înăuntru dacă nu-și va înclești mâinile de marginea de piatră. Da, era acolo. Femeia aceea înzestrată cu o putere extraordinară, femeia aceea care avea sindromul feminizării testiculare. „Femeie"

nu era cuvântul tocmai potrivit. Din punct de vedere biologic, distincția dintre masculin și feminin se bazează pe structura gonadelor. Indiferent cât de frumos ar fi un trup de femeie, dacă glandele lui sexuale au forma unor testicule, trupul e de genul masculin. De fapt Asakawa nu știa nici acum dacă Sadako Yamamura fusese femeie sau bărbat. Din moment ce părinții ei o numiseră Sadako, putea presupune că intenționaseră s-o educe ca pe o fată. În dimineața acelei zile, pe vaporul care-i ducea la Atami, Ryuji îi spusese: *Nu crezi că un om care e în același timp bărbat și femeie este simbolul perfect al forței și al frumuseții?* Reflectând pe marginea acestor cuvinte, Asakawa și-a amintit că găsise cândva, într-un album de artă, o imagine care-l făcuse să creadă că are halucinații vizuale. O femeie, cu un trup care întruchipa perfecțiunea maturității, întinsă pe o lespede de piatră; dintre coapsele ei răsărea cel mai splendid exemplar de instrument sexual masculin...

— Vezi ceva? zise Ryuji.

Razele lanternelor luminau suprafața apei care se adunase la fundul puțului, la patru sau cinci metri sub picioarele lor. Nu puteau să-și dea seama cât era de adâncă.

— Văd doar că acolo jos e apă.

Ryuji s-a întors cu spatele ca să lege capătul frânghiei de un stâlp de lemn.

— În regulă, acum îndreaptă lanterna în jos și ține-o așa, nemișcată, deasupra puțului. Indiferent ce s-ar întâmpla, n-o lăsa să-ți scape din mână.

Are de gând să coboare acolo. În clipa când Asakawa a înțeles care era intenția lui Ryuji, picioarele au început să-i tremure. *Și dacă trebuie să cobor și eu...* Acum, la capătul drumului, privind drept în ochiul strâmt și întunecat al acestui tunel

vertical, imaginația lui Asakawa începuse să lucreze din plin. *Nu pot. Să cobor în apa aceea neagră și să fac... Ce? Să pescuiești oase, asta să faci. Imposibil, nu pot să fac așa ceva. Nu sunt în stare. Aș înnebuni.* Privindu-l pe Ryuji, aproape cu recunoștință, cum se pregătea să se lase în adânc, s-a rugat să nu-i vină niciodată rândul să facă același lucru.

Între timp, ochii lui se obișnuiseră cu întunericul și acum vedea mușchiul verzui care acoperea suprafața interioară a puțului. Sub fasciculul portocaliu al lanternei bolovanii parcă se transformaseră în ochi, în nasuri sau guri și, când n-a mai fost în stare să-și smulgă privirea de la ei, tiparul țesăturii de piatră a început să alcătuiască chipuri lipsite de viață, încremenite în grimasa urletelor demonice din clipa morții. Nenumărate spirite malefice se unduiau ca algele agățate de stâncile mării, nenumărate mâini se întindeau către poarta de salvare. Nu reușea să alunge aceste imagini. O bucățică de piatră a căzut în cilindrul larg de nici un metru, scăldat într-o lumină ireală, și-a purtat ecoul din perete în perete și a fost înghițită imediat de gâtlejurile flămânde ale spiritelor.

Ryuji și-a unduit trupul, ca un vierme, în spațiul strâmt dintre ghizd și tavan, și-a încolăcit frânghia în jurul unei încheieturi și a început să coboare încet. Timpul parcă a explodat și Asakawa l-a văzut stând pe fundul puțului. Picioarele lui erau cufundate până la genunchi în apă.

— Hei, Asakawa! Du-te și ia găleata. Era să uit, ia și frânghia mai subțire.

Găleata era acolo unde o lăsaseră, pe balcon. Asakawa a pornit târâș spre peretele de scânduri și a ieșit de sub cabană. Afară era întuneric, dar lui i se părea că noaptea era orbitoare în comparație

cu bezna de sub cabană. Câtă ușurare! Un aer atât de pur! S-a uitat în jur, inspectând împrejurimile: doar A-1, aflată pe marginea drumului, avea ferestrele luminate. Și-a impus să nu se uite la ceas. Glasurile calde și prietenoase care ajungeau până la el de la cabana A-1 păreau să vină dintr-o lume a lor, complet străină, și pluteau alene către vale, pierzându-se în depărtare. A auzit apoi zgomotele cinei. Nu trebuia să se uite la ceas ca să știe cât era de târziu.

S-a întors la marginea puțului, a legat cazmaua și găleata cu funia subțire și le-a lăsat încet jos. Ryuji s-a apucat să umple găleata cu pământ. Din când în când se apleca și pipăia cu degetele prin noroi, căutând. N-a găsit nimic.

— Ridică găleata! a strigat el.

Cu burta lipită de ghizd, Asakawa s-a încordat și a tras de frânghie. A vărsat noroiul și pietrele pe jos, apoi a coborât din nou găleata până la Ryuji. Înainte ca puțul să fi fost acoperit, în el căzuse un volum respectabil de pământ și nisip. Ryuji săpa mereu, dar nu reușea să găsească oasele lui Sadako.

— Hei, Asakawa! Ryuji luase o pauză și acum se uita în sus.

Asakawa nu i-a răspuns.

— Hei! S-a întâmplat ceva acolo sus?

Asakawa ar fi vrut să-i spună: *Nu s-a întâmplat nimic. Mă simt bine.*

— N-ai scos nici un cuvânt de când m-am apucat să sap. Măcar mai strigă-mi din când în când o încurajare. Strigă ce vrei tu. Încep să fiu cam melancolic aici.

Asakawa nu reuși să deschidă gura.

— Bine, atunci ce zici de-un cântecel? Poate unul de Hibari Misora[1].

Asakawa a rămas tăcut.

— Hei, Asakawa! Mai ești acolo? Sper că nu-mi faci vreo figură și leșini.

— Sunt... Sunt bine, a reușit în cele din urmă să bâiguie.

— Ești o pacoste, asta ești.

Ryuji a scuipat și a înfipt cazmaua în noroi, împroșcând apă în jur. De câte ori făcuse până atunci aceeași mișcare? Nivelul apei scădea încet, dar nu se vedea nici urmă din ceea ce căutau. Ryuji a observat că găleata urca din ce în ce mai încet. În cele din urmă s-a oprit. Deodată Asakawa a lăsat frânghia să-i scape din mâini. Găleata ajunsese la jumătatea puțului, iar în clipa următoare a dispărut în adânc ca un proiectil pe țeava tunului. Ryuji a reușit să evite o lovitură directă, dar apa noroioasă l-a stropit din cap până-n picioare.

— Ce naiba! Încerci să mă omori? S-a cățărat pe frânghie din câteva mișcări. Hai, e rândul tău.

E rândul meu! Șocat, Asakawa și-a îndreptat brusc spatele și a izbit cu capul scândurile de deasupra. S-a auzit un bubuit răsunător.

— Stai, Ryuji, așteaptă puțin. Mă simt bine. Am destulă putere să ridic găleata, bâigui Asakawa.

— Nu, nu mai ai putere deloc. E rândul tău.

— Ai răbdare, lasă-mă să-mi trag sufletul.

— Vrei să ne prindă ziua aici?

Ryuji îi lumină fața. În fasciculul puternic al lanternei, ochii lui Asakawa aveau o strălucire

---

1 Hibari Misora (1937-1989), cântăreață celebră care a excelat în genul *enka*, ce poate fi considerat echivalentul japonez al muzicii *country* americane. (N. tr.)

ciudată. Frica de moarte îi anulase capacitatea de a raționa. Lui Ryuji i-a fost de-ajuns o singură privire pentru a înțelege că Asakawa nu mai era capabil să gândească limpede. Și nu trebuia să reflectezi prea mult pentru a-ți da seama ce era mai dificil: să pui noroi și apă cu lopata într-o găleată sau să ridici cinci metri pe verticală găleata plină.

— Hai, jos cu tine.

Ryuji l-a împins pe Asakawa până la marginea puțului.

— Nu, stai... Nu...

— Ce?

— Sufăr de claustrofobie.

— Nu fi ridicol.

Asakawa încremenise pe loc, tremurând. Suprafața apei de la fundul puțului se mișca aproape imperceptibil.

— Nu, nu pot să fac asta. Nu pot să mă duc jos.

Ryuji l-a apucat de guler și l-a pălmuit violent de două ori.

— Vino-ți în fire. Ce înseamnă „Nu pot să mă duc jos"? Moartea îți suflă în ceafă, mai ai o șansă să te salvezi și-acum îmi spui că nu poți să faci ce trebuie să faci? N-ai coloană vertebrală nici cât un vierme? Știi bine că nu e doar viața ta în joc. Îți amintești că azi-dimineață ai dat un telefon? Vrei să le iei cu tine pe lumea cealaltă pe nevastă-ta și pe fiică-ta?

Asakawa s-a gândit la Shizu și la Yoko, le-a mângâiat chipurile în minte. A tras adânc în piept aerul greu. Ținea viețile lor în mâinile lui. Dar trupul refuza să-l asculte.

— Chiar crezi că o să reușim până la urmă?

În vocea lui însă nu era nici un strop de hotărâre. Știa că nu avea nici un rost să pună această întrebare. Nu acum. Ryuji a slăbit strânsoarea.

— Vrei să-ți dau detalii despre teoriile profesorului Miura? Atunci ascultă-mă bine. Pentru ca voința negativă a unei persoane să persiste după moartea acesteia, trebuie să fie îndeplinite trei condiții: un spațiu închis, apă și o moarte lentă. Unu, doi și trei. Cu alte cuvinte, dacă cineva moare încet, într-un spațiu închis, în apă sau lângă apă, atunci spiritul furios al acelei persoane va bântui spațiul respectiv. Acum, după ce ai aflat asta, uită-te în puț. E un spațiu strâmt și închis. Acolo jos e apă. Și amintește-ți ce spunea bătrâna:

Cum ai stat cu sănătatea de atunci încoace? Dacă te joci tot timpul în apă, monștrii te vor prinde până la urmă.

Să te joci în apă. Asta era. Sadako se afla acolo jos, sub pânza aceea de apă tulbure, și *se juca*, chiar și acum. Un joc etern, subteran, subacvatic.

— Înțelegi, Sadako nu murise când a fost aruncată în puț. În vreme ce își aștepta sfârșitul, a împroșcat în jur toată ura ei. Cele trei condiții au fost îndeplinite perfect.

— Și...?

— Și, potrivit profesorului Miura, e foarte simplu să anulezi un asemenea blestem. Trebuie pur și simplu s-o eliberăm. Îi scoatem oasele din nenorocitul ăsta de puț părăsit, îi organizăm funeralii frumoase și o lăsăm să se odihnească pe pământul ei natal. O readucem, vasăzică, în lumea largă, la lumină.

Ceva mai devreme, când ieșise de sub cabană să ia găleata, Asakawa fusese copleșit de un profund sentiment de eliberare. Trebuia oare să facă același lucru și pentru Sadako? Asta își dorea ea?

— În concluzie, ăsta-i descântecul?

— Poate că există un descântec sau poate că nu.

— Destul de vag.

Ryuji îl apucă din nou de guler.

— Pune-ți mintea la contribuție! Nu există nici o certitudine în viitorul nostru. Tot ce putem face este să sperăm că avem un viitor, oricât de vag ar fi el. În pofida acestui adevăr, o să trăiești. Nu poți renunța acum doar pentru că nu ai certitudini. E un joc al posibilităților. Descântecul... S-ar putea ca Sadako să vrea o mulțime de alte lucruri, dar avem o șansă acceptabilă să scăpăm de blestem dacă-i scoatem rămășițele la lumină.

Asakawa a deschis gura și fața lui s-a schimonosit într-un urlet tăcut. *Spațiu închis, apă și moarte lentă, zice Ryuji. Acestea sunt cele trei condiții pentru persistența pe termen nedefinit a unui spirit malefic, zice Ryuji. Dar unde-i dovada că măcar una dintre afirmațiile șarlatanului de Miura este adevărată?*

— Dacă m-ai înțeles, acum o să cobori în puț.

Tocmai, n-am înțeles nimic. Cum pot înțelege așa ceva?

— Nu începe iar să despici firul în patru. Aproape ți-a expirat timpul. Tonul lui Ryuji era din ce în ce mai blând. Să nu-ți închipui că poți să învingi moartea fără să lupți.

Cretinule! N-am chef să ascult filozofia ta de viață!

În cele din urmă a început să se cațere pe marginea puțului.

— Așa, băiete! Vezi că poți?

Asakawa s-a agățat de frânghie și a rămas atârnat în puț, cu picioarele sprijinite de peretele interior. Era la același nivel cu Ryuji și îl privea în ochi.

— Nu fi îngrijorat. Acolo jos nu-i nimic neobișnuit. Cel mai mare dușman pe care-l ai în clipa asta este propria ta imaginație.

Când Asakawa a privit în sus, lumina lanternei l-a lovit în ochi, orbindu-l. Și-a lipit spatele de peretele din bolovani. Simțea că frânghia îi scapă

din mâini. Picioarele i-au alunecat pe pietrele umede și a căzut aproape un metru. Palmele îl usturau din cauza frecării cu funia aspră.

Se legăna acum chiar deasupra apei, dar nu era în stare să facă ultimul pas. A întins un picior și l-a cufundat încet, până la gleznă, așa cum faci când încerci temperatura apei dintr-o cadă. Era foarte rece. A simțit cum i se face pielea de găină și fiorul a urcat repede din vârful degetelor până la șale. Și-a retras imediat piciorul. Brațele îi obosiseră însă și nu mai putea să stea atârnat de frânghie. Propria greutate îl trăgea încet în jos. În cele din urmă n-a mai fost capabil să îndure efortul: și-a coborât amândouă picioarele în apă. Nămolul fin de la fundul apei s-a închis imediat în jurul lor și Asakawa s-a scufundat cam o jumătate de palmă. Mâinile îi erau încă încleștate pe frânghie. Panica a început să-i dea târcoale. I se părea că o pădure de brațe răsare din pământ, că mii de degete răschirate sunt gata să-l apuce și să-l tragă în capcana de mâl. Pereții se strângeau în jurul lui, bolovanii scrâșneau: Nu există scăpare.

Ryuji! Încercase să strige, dar glasul lui se ascunsese adânc și nu reușise să-l găsească. Nu putea să respire. De pe buzele lui s-a desprins doar un sunet slab și uscat și a ridicat privirea către lumina de deasupra ca un copil gata să se înece. Simțea cum i se scurge ceva cald de-a lungul coapselor.

— Asakawa! Trage aer în piept!

Strivit de o presiune teribilă, uitase să respire.

— Totul e în regulă. Sunt aici, cu tine.

Ecoul vocii lui Ryuji a coborât până la el și Asakawa a reușit cu greu să își umple plămânii.

Nu-și putea liniști galopul inimii. Nu era în stare să facă ceea ce era de datoria lui să facă. A încercat cu disperare să se gândească la altceva. Ceva

mai plăcut. Dacă puțul ar fi rămas afară, sub cerul plin de stele, nu s-ar fi simțit atât de oribil. Dar era insuportabil pentru că era prins sub greutatea cabanei B-4. Toate căile de salvare erau blocate. Chiar dacă dăduseră la o parte capacul de beton, deasupra capului său erau scânduri și pânze vechi de păianjen și zidărie. *Sadako Yamamura a trăit aici douăzeci și cinci de ani. Da, e aici, jos. Sub picioarele mele. E mormântul ei. Mă aflu într-un mormânt. Un mormânt.* Nu se putea gândi la altceva. Până și gândurile îi fuseseră răpite, la fel ca toate căile posibile de salvare. Viața lui Sadako se sfârșise tragic chiar aici, iar imaginile care-i fulgeraseră prin minte în clipa morții rămăseseră captive în acest spațiu sufocant și erau încă puternice, vii, alimentate de energia ei psihică colosală. Se pârguiseră aici, în gaura aceasta strâmtă, pulsând ca fluxul și refluxul oceanului, acumulând putere și pierzând-o, într-un ciclu a cărui frecvență a coincis la un moment dat cu frecvența televizorului aflat deasupra. Și atunci imaginile și-au făcut apariția în lume. Sadako respira. Venind de peste tot și de nicăieri, sunetul răsuflării ei l-a învăluit pe Asakawa. *Sadako Yamamura, Sadako Yamamura, Sadako Yamamura.* Silabele s-au succedat și s-au repetat în mintea lui, fața ei înspăimântător de frumoasă s-a desprins din fotografia veche și a căpătat consistența unui cap real, care s-a înclinat cochet într-o parte.

Sadako Yamamura era aici.

Asakawa a început să sape frenetic în noroiul de sub picioarele lui. Se gândea la chipul ei frumos și la trupul ei zvelt, încerca să-i păstreze imaginea în minte. *Oasele unei fete frumoase îmbibate cu urina mea.*

Mișca lopata ritmic, sondând noroiul. Timpul nu mai avea importanță. Înainte să coboare aici își

scosese ceasul de la mână. Oboseala extremă și stresul acționau ca un anestezic și uitase că se află sub amenințarea unui termen-limită. Parcă era beat. Nu mai avea noțiunea timpului. Îi măsura instinctiv scurgerea doar prin numărul de coborâri și ridicări ale găleții și prin bătăile inimii.

În cele din urmă, Asakawa a apucat cu amândouă mâinile un bolovan mare și rotund. Suprafața lui era netedă și plăcută la atingere. Era ciudat de ușor. Degetele au simțit două găuri. L-a ridicat din apă și l-a spălat de noroi, ținându-l de ceea ce, cândva, fuseseră canalele auditive. S-a pomenit față în față cu un craniu.

Imaginația lui l-a îmbrăcat imediat cu carne. Ochii mari și limpezi s-au întors în găvanele lor, un nas elegant a căpătat contur între ei, pielea a învelit osul neted al frunții. Părul ei lung era ud și apa se scurgea prin spatele urechilor, pe gâtul zvelt. Sadako Yamamura a clipit de câteva ori din ochii ei triști, încercând să-și scuture picăturile de pe gene. Prinsă între palmele lui Asakawa, fața ei părea deformată într-un rictus dureros. Cu toate acestea, frumusețea îi era netulburată. I-a zâmbit lui Asakawa, apoi și-a mijit ochii pentru a-l vedea mai bine.

Am așteptat atâta vreme să te cunosc. În timp ce rostea în gând aceste cuvinte, Asakawa s-a prăbușit în apă. Vocea lui Ryuji se auzea de deasupra.

Asakawa! Nu trebuia să mori la zece și patru minute? Poți să te bucuri! E zece și zece!

Asakawa, mă auzi? Mai trăiești, nu-i așa? Blestemul a fost rupt. Am scăpat. Hei, Asakawa! Dacă mori acolo jos, o să ajungi ca ea. Dacă mori, să nu mă blestemi. Dacă ai de gând să mori, măcar mori liniștit. Asakawa, dacă mai trăiești răspunde-mi, ce naiba!

Îl auzea pe Ryuji, dar nu simțea că este cu adevărat salvat. Stătea ghemuit și parcă visa, parcă plutea în altă dimensiune. Stătea ghemuit, strângând la piept craniul lui Sadako Yamamura.

Partea a patra

CERCURI

1

Vineri, 19 octombrie

Apelul de la recepție l-a trezit pe Asakawa dintr-un somn chinuit. Funcționarul i-a reamintit că trebuia să elibereze cabana la ora unsprezece și l-a întrebat dacă dorea să prelungească rezervarea. Asakawa a întins mâna și a luat ceasul de lângă pernă. Brațele îi erau înțepenite și fiecare mișcare îi cerea un efort supraomenesc. Încă nu avea dureri, dar știa că a doua zi va îndura o febră musculară teribilă. Nu-și pusese ochelarii și a fost obligat să tragă ceasul tot mai aproape, până a atins cadranul cu vârful nasului. Unsprezece și câteva minute. Deocamdată habar n-avea ce să răspundă. Nici măcar nu știa unde se află.

— Mai rămâneți o noapte? întrebă funcționarul, încercând să-și ascundă enervarea.

Ryuji a gemut, chiar lângă el. Nu se afla în camera lui de la Tokio, asta era sigur. Avea senzația că întreaga lume fusese reconstruită peste noapte fără ca el să știe. Firul gros care lega trecutul de

prezent și prezentul de viitor fusese tăiat în două: înainte și după somn.

— Alo?

Acum glasul trăda îngrijorarea că la capătul firului nu se mai află nimeni. Fără să poată spune de ce, Asakawa a simțit că sufletul i se umple de bucurie. Ryuji s-a întors pe o parte și a deschis ochii. Din colțul gurii i se scurgea un firișor de salivă.

Amintirile lui Asakawa erau tulburi. Și-a scotocit de câteva ori prin memorie, dar n-a găsit decât întuneric. Își amintea mai mult sau mai puțin limpede că îi făcuseră o vizită doctorului Nagao și apoi plecaseră către stațiunea Pacific Land, dar mai departe totul era foarte vag. A văzut scene întunecate, într-o succesiune rapidă, și a început să respire sacadat. Se simțea ca atunci când tocmai te trezești dintr-un vis apăsător și constați că ți-a lăsat o impresie foarte puternică chiar dacă nu mai ții minte despre ce-a fost. Totuși, fără să-și poată explica această stare, era plin de viață.

— Alo! Mă auziți?

— Da, da, reuși în cele din urmă să răspundă și strânse mai bine receptorul în mână.

— La ora unsprezece trebuie să eliberați cabana.

— Am înțeles. Ne facem bagajele și plecăm imediat.

Asakawa adoptase un ton oficial, imitându-l pe cel al funcționarului. Din bucătărie se auzea slab apa curgând în chiuvetă. Se părea că noaptea trecută cineva uitase să închidă robinetul înainte să se ducă la culcare. Asakawa a așezat receptorul în furcă.

Ryuji adormise la loc. Asakawa a început să-l scuture.

— Hei, Ryuji, trezește-te.

Habar n-avea cât timp dormiseră. În mod obișnuit, Asakawa se mulțumea cu doar cinci sau șase

ore de somn pe noapte, dar acum avea senzația că dormise sensibil mai mult. De multă vreme nu se mai bucurase de un somn adânc, netulburat.

— Ryuji, dacă nu te dai jos din pat trebuie să plătim pentru încă o noapte.

Asakawa l-a scuturat mai tare, însă fără rezultat. Și-a ridicat privirea și a văzut sacoșa albă de plastic de pe masa din sufragerie. Deodată, ca și cum prin jocul hazardului și-ar fi amintit o parte din vis, a știut ce se afla în sacoșă.

Am rostit numele ei. Am scos-o din pământul rece, de sub podeaua asta, și am pus-o într-o sacoșă de plastic.

Zgomotul apei care curge... Ryuji fusese cel care, în toiul nopții, se oprise la chiuvetă și o curățase de noroi. Apa curgea și acum. În clipa aceea de purificare, ora fatidică deja trecuse. Iar Asakawa trăia. Era beat de fericire. Simțise în ceafă răsuflarea morții, iar acum, când amenințarea dispăruse, viața i se părea mai densă și mai strălucitoare. Craniul lui Sadako era frumos, ca o sculptură în marmură.

— Hei, Ryuji, trezește-te!

Deodată l-a fulgerat o presimțire neagră. Un gând care se ivise și dispăruse în aceeași clipă. S-a aplecat și și-a lipit urechea de pieptul lui Ryuji. Voia să-i audă bătăile inimii prin țesătura groasă a bluzei, să știe că era în viață. În momentul în care urechea lui a atins pieptul lui Ryuji, Asakawa s-a pomenit cu gâtul strâns în menghina unor brațe de oțel. A intrat în panică și a început să se zbată.

— Păcăleală! Ai crezut că am murit, nu-i așa?

Ryuji și-a desfăcut brațele și a izbucnit în hohote de râs ciudate, aproape copilărești. Asakawa nu era în stare să priceapă cum găsea Ryuji puterea să glumească după tot ce se întâmplase. Și nimic nu era sigur. În momentul acela, dacă ar fi

văzut-o pe Sadako Yamamura în carne și oase încă în mijlocul sufrageriei și pe Ryuji smulgându-și părul și dându-și sufletul, Asakawa ar fi fost convins că totul se petrece aievea. A încercat să-și stăpânească furia. Îi era totuși dator vândut lui Ryuji.

— Termină cu glumele ieftine.

— A sosit vremea răzbunării. Parcă tu nu m-ai speriat îngrozitor azi-noapte?

Întins încă pe pat, Ryuji a trecut de la râs la chicoteli.

— Ce-am făcut?

— Ai căzut lat în fundul puțului. Am fost convins că ai murit. M-a apucat spaima, timpul trecuse. Am crezut realmente că pentru tine jocul s-a încheiat.

Asakawa nu i-a răspuns, doar a clipit de câteva ori.

— Nu contează, probabil că nici măcar nu-ți amintești. Ticălos nerecunoscător...

Acum, pus în fața faptelor, Asakawa a realizat că nu-și amintea să fi ieșit de unul singur din puț. În cele din urmă s-a văzut atârnat de frânghie, complet epuizat, incapabil să se miște. Iar ridicarea celor șaizeci și cinci de kilograme ale sale, patru sau cinci metri pe verticală, nu fusese în nici un caz o treabă ușoară, chiar pentru cineva puternic ca Ryuji. Prin cine știe ce asociere mentală, propria lui imagine – o siluetă atârnată la capătul unei frânghii – i-a amintit de povestea despre statuia lui En no Ozunu ridicată de pe fundul mării. Când smulsese statuia din adânc, Shizuko dobândise puteri misterioase. Ryuji căpătase doar o febră musculară drept răsplată pentru efortul său.

— Ryuji? începu Asakawa, cu glasul gâtuit de emoție.

— Ce mai e?

— Mulțumesc pentru tot ce-ai făcut. Îți sunt foarte îndatorat.

— Nu fi plângăcios.

— Dacă nu m-ai fi ajutat, acum aș fi... Știi tu. Mulțumesc.

— Termină cu prostiile. Mă faci să vărs. Recunoștința nu valorează nici două parale.

— Atunci ce zici de-o masă bună? Plătesc eu.

— Ei, în cazul ăsta...

Ryuji s-a dat jos din pat. Era nesigur pe picioare. Toți mușchii îi înțepeniseră și abia se putea mișca. Până și lui Ryuji îi era greu să-și oblige trupul să-l asculte.

Asakawa i-a telefonat lui Shizu din holul restaurantului și i-a spus că plănuia să vină s-o ia din Ashikaga duminică dimineața, cu mașina închiriată, așa cum îi promisese. *Cu alte cuvinte, totul s-a rezolvat?* l-a întrebat ea. Asakawa a reușit să-i răspundă doar atât: *Probabil*. Faptul că se afla acolo, în viață, îl îndemna să creadă că problema fusese rezolvată. Totuși, după ce a închis telefonul a realizat că ceva îl tulburase profund. Nu putea să scape de senzația aceea. Trăia și dorea din răsputeri să creadă că acest adevăr simplu era o dovadă suficientă a faptului că totul se încheiase cu bine, dar... Gândindu-se că Ryuji ar putea avea aceleași dubii, Asakawa s-a întors la masă și l-a întrebat direct:

— Chiar s-a sfârșit, nu-i așa?

Ryuji își terminase porția în timp ce Asakawa vorbea la telefon. Părea mulțumit și gata să mai comande ceva.

— Ai tăi sunt bine?

Întrebarea lui Asakawa fusese directă, dar Ryuji nu avea de gând să-i răspundă în același fel.

— Da. Spune-mi, ai cumva impresia că povestea asta încă nu s-a terminat?

— Ești îngrijorat?

— Tu nu ești?

— Poate.

— De ce? Ce te neliniștește?

— Amintește-ți ce a spus bătrâna. Prezicerea ei. *La anul vei da naștere unui copil.*

Abia îi fusese confirmată bănuiala că Ryuji avea aceleași îndoieli, și Asakawa a și încercat să le desființeze.

— Poate că se referea la Shizuko, nu la Sadako.

Ryuji respinse imediat această supoziție.

— Imposibil. Imaginile de pe casetă au fost generate de Sadako, au fost văzute de ea, cu ochii ei sau în mintea ei. Cu ea vorbea bătrâna. Despre Sadako e vorba, n-am nici un dubiu.

— Poate că prezicerea ei nu s-a adeverit.

— Clarviziunea lui Sadako era infailibilă. Sută la sută.

— Bine, dar Sadako nu putea să aibă copii.

— Da, și exact din acest motiv e totul atât de straniu. Din punct de vedere biologic Sadako a fost bărbat, nu femeie, deci este cert că nu avea cum să rămână gravidă. Mai mult, a fost virgină până în clipa morții. Și...

— Și?

— Prima ei experiență sexuală a fost și ultima, cu Nagao. Cel din urmă bolnav de variolă din Japonia. Coincidență, nu glumă.

Se spune că în trecutul îndepărtat Dumnezeu și Diavolul, celulele și virușii, masculinul și femininul, până și lumina și întunericul erau identice. Între ele nu exista nici o contradicție.

Asakawa a simțit că în sufletul lui se strecoară iarăși neliniștea. Dacă discuția aluneca pe tărâmul

geneticii sau cosmologiei, într-un trecut insondabil, răspunsurile ieșeau din sfera de cuprindere a minții unui singur om. Nu putea decât să-și înăbușe îndoielile, să împingă incertitudinile într-un colțișor cât mai ascuns al cugetului său și să-și spună că totul se încheiase cu bine.

— După cum vezi, trăiesc. Descântecul a funcționat. Cazul e închis.

În clipa imediat următoare a realizat ceva. Oare statuia lui En no Ozunu nu fusese scoasă din adâncul oceanului prin *propria ei voință*? Oare nu acea voință o influențase pe Shizuko, îi călăuzise acțiunile și, în cele din urmă, o înzestrase cu o putere aparte? Succesiunea faptelor părea înspăimântător de familiară. Osemintele lui Sadako ridicate de pe fundul puțului și aduse la lumină. Statuia lui En no Ozunu smulsă de pe fundul oceanului și adusă la suprafață... Iar ironia sorții îl înfuria: puterea aceea unică dăruită lui Shizuko îi adusese numai nefericire. Poate că privea lucrurile dintr-o perspectivă greșită. Poate că darul pe care-l primise el era chiar anularea blestemului. Asakawa se hotărî să rămână la această ipoteză.

Ryuji îl studiase atent, ca și cum voia să fie sigur că bărbatul din fața lui era viu dincolo de orice îndoială. Schiță un gest de aprobare.

— Da, cred că ai dreptate. Oftând încet, se așează la loc pe scaun. Și totuși...

— Ce?

Ryuji s-a sprijinit de spătar. L-a întrebat apoi pe un ton care sugera că vorbește mai degrabă cu sine însuși:

— Ce a născut Sadako?

2

Asakawa și Ryuji s-au despărțit în gara din Atami. Asakawa avea de gând să predea rămășițele lui Sadako rudelor ei din Sashikiji și să le ceară să organizeze ritualul de înmormântare. Probabil că reapariția subită a unei rude îndepărtate despre care nu mai auziseră nimic de aproape trei decenii avea să-i ia prin surprindere. Dar lucrurile stăteau așa cum stăteau și nu putea s-o abandoneze pur și simplu. Dacă n-ar fi știut cine era ar fi putut s-o înmormânteze ca pe un oarecare. Însă știa și se simțea dator s-o ducă acasă, la Sashikiji. Termenul de prescriere trecuse de mult, iar o acuzație de crimă le-ar fi adus tuturor doar necazuri, așa că se hotărâse să le spună că fata s-a sinucis. Își făcuse socoteala să le înmâneze rămășițele și să se întoarcă imediat la Tokio, dar vaporul pleca abia a doua zi. Dacă pornea la drum chiar acum, era obligat să rămână peste noapte pe insula Oshima. Din moment ce trebuia să lase la Atami mașina închiriată, să ia avionul până la Tokio ar fi complicat și mai mult situația.

— Poți să le înapoiezi osemintele și singur, nu ai nevoie de mine pentru atâta lucru.

Spunând aceste cuvinte, Ryuji coborâse din mașină în fața gării din Atami și îl măsurase pe Asakawa cu o expresie ironică. Oasele nu se mai aflau în sacoșa de plastic. Erau strânse cu grijă într-o fâșie de pânză neagră și așezate pe bancheta din spate. Legătura era atât de mică și de ușoară, încât și-un copil ar fi putut s-o ducă până la casa Yamamura din Sashikiji. Adevărata problemă era să-i convingă să accepte rămășițele pământești ale lui Sadako. În cazul unui refuz, Asakawa habar n-avea ce să facă. Ar fi fost pus într-o situație neplăcută. Bănuia că descântecul se va risipi abia după ce o persoană apropiată lui Sadako va îndeplini ritualul. Totuși, ce motiv ar avea să creadă vorbele unui străin care se va opri în pragul casei lor, cu o legătură cu oase, și le va spune că în ea sunt rămășițele unei rude de la care nu primiseră nici o veste în ultimii douăzeci și cinci de ani? Ce dovadă putea să le dea? Asakawa era destul de îngrijorat.

— Drum bun și cale bătută. Ne vedem la Tokio. Ryuji i-a făcut cu mâna și a pornit spre casa de bilete. Dacă n-aș avea atâta treabă, nu m-ar deranja să mai hoinăresc puțin, dar știi și tu ce înseamnă să fii ocupat.

Asakawa știa. Pe Ryuji îl aștepta un munte de lucrări, de articole academice și altele asemenea, și nici una nu suferea vreo amânare.

— Lasă-mă să-ți mulțumesc încă o dată.

— N-ai de ce. Și eu m-am distrat la fel de bine.

Asakawa l-a urmărit cu privirea până când Ryuji a ajuns în dreptul scării care ducea la peron. Chiar înainte să dispară din câmpul lui vizual, Ryuji s-a împiedicat de o treaptă. Cu toate că și-a regăsit imediat echilibrul, timp de o fracțiune de secun-

dă silueta lui solidă parcă s-a dedublat. Asakawa și-a dat seama abia atunci cât era de obosit și s-a frecat la ochi. Când și-a luat mâinile de la ochi, Ryuji nu mai era pe scări. A simțit în piept o furnicătură ciudată și i s-a părut că în jurul lui plutește miros de lămâie...

În după-amiaza aceleiași zile a pus rămășițele pământești ale fetei în mâinile lui Takashi Yamamura, care nu a ridicat nici o obiecție. Tocmai se întorsese de la pescuit. Când a văzut legătura de pânză neagră, parcă știa deja ce era în ea. Asakawa i-a întins-o, ținând-o cu amândouă mâinile.

— Acestea sunt rămășițele pământești ale lui Sadako Yamamura.

Takashi a privit fix legătura funerară preț de câteva clipe, apoi ochii lui s-au îmblânzit. S-a apropiat de Asakawa, s-a înclinat adânc și a primit osemintele spunând doar atât:

— Vă mulțumesc că ați bătut drumul până aici.

Asakawa era puțin uimit. Nu crezuse că bătrânul va accepta atât de repede. Takashi parcă i-a ghicit gândul și a adăugat pe un ton în care nu se simțea nici urmă de îndoială:

— Este într-adevăr Sadako.

Sadako locuise aici, chiar în această casă, mai întâi până la vârsta de trei ani, apoi, a doua oară, de la nouă până la optsprezece ani. Takashi avea acum șaizeci și unu de ani. Oare ce putea să însemne fata pentru el? Judecând după expresia lui în momentul în care acceptase legătura funerară, Asakawa bănuia că o iubise sincer. Nici măcar nu ceruse dovezi că osemintele erau într-adevăr ale lui Sadako. Poate că nici nu avea de ce. Poate știa intuitiv că oasele învelite în pânză neagră erau ale

fetei. Ochii îi scăpăraseră când văzuse pachetul, iar aceasta era o confirmare. Acționaseră aici probabil aceleași puteri nebănuite.

După îndeplinirea datoriei morale, Asakawa avea de gând să plece cât mai repede de lângă Sadako – și cât mai departe. Și-a pregătit în grabă retragerea, spunându-i lui Takashi că risca să scape avionul dacă nu pornea la drum chiar atunci. Ar fi pierdut absolut tot dacă familia fetei s-ar fi răzgândit în clipa următoare și s-ar fi hotărât să nu accepte rămășițele lui Sadako fără o dovadă solidă a identității acestora. Nu trebuia să le dea ocazia să-i pună întrebări, pentru că nu putea să răspundă la ele. Avea să treacă mult timp până să poată dezvălui cuiva întreaga poveste. În nici un caz nu se simțea în stare să le-o spună acum rudelor lui Sadako.

Asakawa s-a oprit în drum la „biroul" lui Hayatsu și i-a mulțumit pentru ajutorul din ajun, apoi s-a grăbit să ajungă la hotelul Izvoarele fierbinți din Oshima. Voia să-și înece oboseala într-o baie fierbinte și apoi să aștearnă pe hârtie toate întâmplările prin care trecuse.

3

În timp ce Asakawa se întindea pe pat în camera de hotel din Oshima, Ryuji moțăia în apartamentul lui, așezat pe un scaun, cu capul pe birou. Buzele lui întredeschise erau lipite de o filă a unei lucrări științifice scrise pe jumătate, iar saliva întinsese cerneala de pe două-trei rânduri. Era atât de obosit, încât adormise strângând în mână stiloul preferat, un Montblanc. Nu se hotărâse încă să-l schimbe cu un procesor de text.

Deodată umerii lui au tresărit și fața i s-a schimonosit într-un rictus nefiresc. Ryuji a sărit în picioare. Spatele îi era perfect drept, de parcă ar fi înghițit un par. Avea ochii larg deschiși, mult mai larg decât atunci când se trezea din somn. Ochii lui erau ușor oblici, iar acum arătau altfel, injectați.

Visase. Ryuji, care nu se temea de nimic, tremura din cap până în picioare. Nu-și putea aminti ce văzuse în vis. Doar încordarea mușchilor și tremurul imposibil de controlat dovedeau că fusese un coșmar teribil. Nu putea să respire. S-a uitat la ceas: 9.40. Nu a reușit să înțeleagă din prima clipă semnificația cifrelor de pe cadran. Luminile erau aprinse:

neonul din tavan și lampa de pe biroul din fața lui. Camera era scăldată în lumină, dar în același timp i se părea întunecată. Instinctul îi dicta să se teamă de întuneric. Visul lui fusese stăpânit de o beznă care nu putea fi descrisă în cuvinte.

S-a răsucit în scaun și a văzut videorecorderul. Caseta rămăsese în aparat. Fără vreun motiv precis, n-a mai fost în stare să-și ia privirea de la ea. Se uita fix la casetă. Clipele treceau. Respira întretăiat. Pe fața lui s-a întins încet neliniștea. Prin mintea lui goneau imagini fără sens, care nu mai lăsau loc vreunui gând rațional.

— Fir-ar să fie. Ai venit...

A apucat marginea biroului cu amândouă mâinile și a încercat să-și dea seama ce pândea în spatele lui. Apartamentul se afla într-o zonă liniștită, în apropierea unei artere importante, și din stradă urcau tot felul de zgomote nedefinite. Din când în când ieșea în evidență un uruit de motor sau un scârțâit de cauciucuri, dar celelalte zgomote se topeau într-o masă sonoră amorfă, aproape solidă, ca un șuvoi care îl ocolea prin stânga și prin dreapta. Ciulind urechile, a reușit să identifice și alte sunete. A ghicit printre ele zumzetul insectelor. Cohorta de zgomote amestecate începuse să plutească și să se unduiască precum lințoliul unei fantome. Realitatea părea să se retragă. În urma ei rămase un spațiu gol, în centrul căruia se afla el, și în care dansa o substanță eterică. În același timp, aerul rece și dens al nopții și sudoarea care i se lipise de piele alcătuiră un înveliș care îl strângea din toate părțile. Inima a început să-i bată repede, tot mai repede, până când a acoperit ticăitul ceasului.

Semnele îi striveau sufletul. S-a uitat din nou la ceas: 9.44. A înghițit cu greu.

La ce oră am văzut înregistrarea acum o săptămână, când am fost la Asakawa? La ce oră? Mi-a spus că fetița lui adoarme în fiecare seară cam la nouă... Dacă am apăsat pe play *imediat după nouă înseamnă că am terminat...*

Nu reuși să calculeze exact când văzuse ultimul cadru al înregistrării. Dar știa. Știa că ora se apropie cu repeziciune. Era perfect conștient că semnele care se succedau acum nu puteau fi false. Nu era vorba de imaginația lui dezlănțuită care-i amplifica teama. Nu exista nimic imaginar în toate acestea. Se apropia, încet și sigur. Ceea ce nu știa...

De ce vine să mă ia doar pe mine? De ce pe mine? De ce nu pe Asakawa? Nu e drept.

Mintea lui era suprasaturată de gânduri confuze.

Ce naiba se întâmplă? Am aflat descântecul. Atunci de ce? DE CE? DE CE?

O alarmă a început să-i duduie în piept. Parcă o mână străină intrase între coastele lui și acum îi scutura inima. Un fulger de durere i-a urcat de-a lungul coloanei. A simțit o atingere rece pe gât și, uimit, a încercat să se ridice de pe scaun, dar o durere cumplită i-a săgetat abdomenul și spatele. S-a prăbușit pe podea.

Folosește-ți mintea! Ce trebuie să faci? Ce mai poți să faci?

Rămânând conștient a izbutit să transmită trupului său câteva ordine. *Ridică-te! Ridică-te și gândește!* S-a târât pe rogojinile de pe podea până a ajuns la videorecorder. A apăsat pe butonul *eject* și a scos caseta din aparat. *De ce am făcut asta?* Dar nu-i rămăsese altceva de făcut decât să se uite la nesfârșit, cu toată atenția de care mai era capabil, la caseta care se afla în centrul evenimentelor din ultima săptămână. A întors-o pe toate părțile, apoi

a întins mâna s-o pună la loc în aparat, dar s-a oprit. Pe eticheta laterală era un titlu. Scrisul lui Asakawa. *Liza Minelli, Frank Sinatra, Sammy Davis Jr. / 1989.* Muzică înregistrată înainte să copieze caseta din cabană. O descărcare electrică i-a străpuns coloana, de sus până jos. Un gând, unul singur, a căpătat repede substanță în mintea lui altfel pustie. *Imposibil*, și-a spus încercând să-l alunge din minte, dar când a întors caseta șocul acela efemer s-a transformat în certitudine. Într-o fracțiune de secundă, Ryuji a înțeles o mulțime de lucruri. Misterul descântecului. Profeția bătrânei. Puterea – altă putere – ascunsă în imaginile de pe casetă. De ce fugiseră cei patru fără să încerce să urmeze instrucțiunile. De ce el se afla acum în pragul morții. De ce viața lui Asakawa fusese cruțată. *Ce* născuse Sadako.

Indiciul se aflase aici, atât de aproape... Nu intuise că puterea lui Sadako se contopise cu altă putere. Sadako își dorise un copil, dar pântecele ei nu putea să-l poarte. Și, până la urmă, făcuse un pact cu diavolul. Un pact pentru o mulțime de copii. *Ce efect va avea această alianță?*

În ciuda durerii, Ryuji a început să râdă. Era un râs plin de ironie.

Am impresia că te ții de glume. Am vrut să asist la sfârșitul lumii și dorința mi-a fost îndeplinită. Sunt în avangardă...

S-a târât până la telefon și a început să formeze numărul lui Asakawa, dar în aceeași clipă și-a amintit că el se afla încă pe insula Oshima.

Ticălosul o să fie uimit când o să afle că am murit.

Coastele lui au trosnit sub o apăsare teribilă.

A format numărul lui Mai Takano. Nu știa de ce. Poate că se agăța cu disperare de viață sau poate că voia să-i audă glasul pentru ultima oară. Nu

mai avea importanță. O altă voce a ajuns însă până la el.

Renunță. Nu ar fi cinstit s-o amesteci în oroarea asta.

Altă voce s-a suprapus peste prima, implorându-l să nu abandoneze și ultima fărâmă de speranță. Poate mai avea timp.

Privirea i-a căzut pe ceasul de pe birou: 9.48. Și-a lipit receptorul de ureche și a așteptat ca Mai să răspundă. A simțit deodată o mâncărime insuportabilă pe pielea capului. Și-a ridicat mâna și a început să se scarpine cu furie. Câteva șuvițe de păr i-au rămas între degete. Când telefonul a sunat a doua oară, și-a ridicat brusc capul. Pe dulăpiorul din fața lui era așezată o oglindă și în dreptunghiul ei argintiu a văzut un chip. Uitând că ține receptorul între ureche și umăr, și-a apropiat fața de suprafața oglinzii. Receptorul a căzut pe jos, dar nu-i mai păsa. S-a holbat la figura din oglindă. Imaginea reflectată era a altcuiva. Obraji îngălbeniți, uscați, cu pielea crăpată, păr rar sub care se vedeau răni cu coajă maronie. *O halucinație, nu poate fi decât o halucinație.* Era sigur că ochii îl trădează, dar nu-și putea controla emoțiile. Din receptorul care zăcea pe jos s-a auzit o voce de femeie: „Alo! Alo!" Nu mai era în stare să suporte. A urlat. Strigătele lui au înecat cuvintele rostite de Mai și, până la urmă, nu a reușit să audă vocea iubitei sale.

Fața din oglindă era fața lui – așa cum ar fi arătat peste un veac. Nici măcar Ryuji nu bănuise cât poate fi de îngrozitor să te întâlnești cu tine însuți transformat într-un străin.

După ce telefonul a sunat de patru ori, Mai Takano a ridicat receptorul și a spus „alo". Răspunsul a fost un strigăt neomenesc. Prin cablul telefonic

s-a strecurat în trupul ei un fior. Alunecând pe fir din apartamentul lui Ryuji până în casa ei, l-a urmat groaza însăși. Uimită, Mai și-a smuls receptorul de la ureche. Gemetele au continuat. Primul strigăt fusese unul de surprindere, următoarele trădau neîncredere. Primise și până atunci, de mai multe ori, telefoane obscene, dar a înțeles imediat că acesta nu era unul dintre ele și a dus din nou receptorul la ureche. Glasul tăcuse. S-a așternut o tăcere de mormânt.

9.49. Dorința lui de a auzi pentru ultima dată vocea femeii iubite nu avea să-i fie îndeplinită. Nu făcuse altceva decât să-și strige moartea în urechea ei. Asta era ultima suflare. Neantul îi invadase conștiința. Glasul lui Mai s-a înălțat încă o dată din receptorul căzut pe podea lângă mâna lui. Stătea cu picioarele întinse, sprijinit de pat, cu brațul stâng aruncat în spate, pe saltea. Brațul drept încremenise la o palmă de receptorul care șoptea fără încetare „alo!", capul îi era dat pe spate, iar ochii, larg deschiși, vedeau doar albul tavanului. Chiar înainte să alunece în gol, Ryuji a înțeles că pentru el totul se sfârșise. Și-a dorit din tot sufletul să-i poată transmite bietului Asakawa secretul casetei.

Mai a repetat „alo, alo" de nenumărate ori. N-a primit nici un răspuns. A așezat receptorul în furcă. Glasul i se păruse cunoscut. Avea o presimțire rea. A ridicat din nou receptorul și a format numărul profesorului. Linia era ocupată. A apăsat pe furcă și a format iarăși numărul. Ocupat. Încă o dată. Ocupat. În clipa aceea a știut că îi telefonase chiar Ryuji și că i se întâmplase ceva îngrozitor.

4

Sâmbătă, 20 octombrie

Era fericit că se întorsese acasă, dar fără soția și fetița lui apartamentul părea pustiu. De cât timp nu mai călcase acolo? Încercă să socotească pe degete. Petrecuse o noapte la Kamakura, fusese obligat să rămână alte două la Oshima, încă una la cabana din Hakone și ultima tot la Oshima. Lipsise doar cinci nopți, dar i se părea că trecuse o veșnicie de când ieșise pe ușă. Profesia îl obliga adesea să lipsească din oraș patru-cinci zile la rând, dar când se întorcea avea de fiecare dată sentimentul că departe de casă timpul trece în zbor.

Asakawa s-a oprit în dreptul biroului și a pornit procesorul de texte. Era înțepenit și îl durea spatele de fiecare dată când se ridica sau când se așeza. Nici măcar cele zece ore de somn profund de azi-noapte nu reușiseră să compenseze nopțile albe din ultima săptămână. Era epuizat, dar nu se putea opri, nu avea voie să se odihnească. Dacă nu reușea să sistematizeze la timp însemnările care se tot adunaseră între timp, se vedea pus în situația

să nu-și respecte promisiunea, adică să le ia a doua zi pe Shizu și pe Yoko și să le ducă la Nikko. S-a așezat la birou. Salvase deja pe o dischetă prima jumătate a raportului. Acum trebuia să adauge restul, tot ce se întâmplase de luni încoace, de când aflaseră de existența lui Sadako Yamamura. Ardea de nerăbdare să termine raportul.

Până la ora cinei scrisese cinci pagini. Era un ritm destul de bun. De obicei Asakawa scria din ce în ce mai repede pe măsură ce noaptea înainta. Dacă va continua să lucreze în același ritm, va avea timp suficient să se odihnească și să ajungă a doua zi la soția și fetița lui. Apoi, luni, se va întoarce la viața lui obișnuită. Nu putea să prevadă reacția lui Oguri la raportul lui, dar nici nu avea cum să afle dacă nu-l termina. Conștient că făcea probabil un efort inutil, Asakawa și-a ordonat în minte toate evenimentele din a doua jumătate a săptămânii pentru a verifica dacă uitase ceva. Avea senzația că va putea să îngroape definitiv întreaga poveste abia după ce va scrie și ultimul rând.

Din când în când degetele lui rămâneau suspendate deasupra tastaturii. Foaia de hârtie cu fotografia lui Sadako era aruncată pe jos, lângă birou. Asakawa simțea că fața aceea înspăimântător de frumoasă îl privește și îi era tot mai greu să se concentreze. Văzuse prin intermediul acelor ochi minunați și încă nu scăpase de senzația că o parte din Sadako rămăsese cuibărită în el. S-a aplecat și a împins poza ceva mai în spate, unde n-o putea vedea. Doar atunci a reușit să se apuce iar de lucru.

Mai târziu a luat cina într-un local din apropiere și, după ce s-a întors acasă, s-a întrebat deodată ce făcea Ryuji în clipa aceea. Nu era realmente îngrijorat, pur și simplu văzuse în minte figura lui Ryuji. S-a așezat la birou și s-a apucat iar să scrie,

dar fața lui Ryuji se încăpățâna să plutească undeva la granița conștiinței sale și trăsăturile ei erau tot mai precise.

Mă întreb ce face...

Acum imaginea mentală a lui Ryuji era când tulbure, când limpede. Asakawa nu reușea să-și stăpânească agitația și până la urmă s-a oprit și a pus mâna pe telefon. A auzit declicul receptorului ridicat din furcă abia după ce telefonul sunase de șapte ori și a răsuflat ușurat. I-a răspuns o voce de femeie.

— Alo!

Vocea era slabă și subțire. Asakawa o mai auzise cândva.

— Bună seara, sunt Asakawa.

— Da, se auzi glasul, parcă de foarte departe.

— Sunteți Mai Takano, nu-i așa? Trebuie să vă mulțumesc pentru prânzul pe care l-ați pregătit când ne-am întâlnit ultima dată.

— Nu e nevoie, a șoptit ea, apoi a tăcut.

— Ryuji e acasă? Asakawa s-a întrebat de ce nu-l chemase la telefon până atunci. Ryuji e...

— Domnul profesor a murit.

— Cum?

A rămas fără glas zece secunde. O veșnicie. În cele din urmă a reușit să repete prostește: „Cum?" Se uita fix la un punct din tavan, dar vedea doar o ceață lăptoasă. Într-un târziu, când era gata să scape receptorul din mână, s-a căznit să întrebe:

— Când?

— Aseară, în jurul orei zece.

Vineri seara, chiar în acest apartament, ochii lui Ryuji priviseră ultimul cadru al înregistrării. La ora zece fără unsprezece minute. Murise după exact o săptămână.

— Din ce cauză a murit?

Rostise întrebarea în mod automat, cu toate că știa deja răspunsul.

— Stop cardiac... Însă n-au reușit să stabilească un diagnostic precis.

Asakawa și-a dat seama că nu mai putea sta în picioare. Camera se învârtea în jurul lui. Nu se sfârșise. Abia începea repriza a doua.

— Mai rămâneți o vreme acolo?

— Da, trebuie să pun în ordine lucrările domnului profesor.

— Vin și eu imediat. Așteptați-mă.

Asakawa a închis telefonul și s-a prăbușit pe podea. Mâine, la ora unsprezece dimineața, soția și fetița lui vor vedea pentru ultima dată soarele. De data aceasta era singur. Trebuia să facă ceva. Rapid. Acum.

A ieșit în stradă și a cântărit traficul dintr-o privire. Putea să ajungă mai repede cu mașina decât cu metroul. A traversat în fugă și s-a urcat în automobilul închiriat pe care îl parcase lângă bordură. Acum era fericit că prelungise termenul cu încă o zi în vederea excursiei de mâine.

Ce semnificație avea moartea lui Ryuji? A strâns volanul în mâini și a încercat să-și adune gândurile. În mintea lui au explodat imagini și idei, dar nici una dintre ele nu avea sens. Cu cât se gândea mai mult, cu atât creierul lui reușea să analizeze mai puțin. Firul care legase până atunci evenimentele s-a încâlcit tot mai tare, până când, tot trăgând de el, a simțit că era gata să-l rupă. *Liniștește-te! Liniștește-te și gândește pas cu pas!* A inspirat adânc de câteva ori și, până la urmă, a găsit obiectivul asupra căruia trebuia să se concentreze.

În primul rând, ne-am făcut iluzia că am descoperit descântecul. Adevărul e că Sadako n-a dorit să-i scoatem rămășițele din puț și să le înmormântăm cum se

cuvine. Altceva a vrut. Ce anume? Ce putea să-și fi dorit? Și de ce eu mai sunt în viață, din moment ce ne-am înșelat în privința descântecului? Ce înseamnă asta? Hai, spune! De ce am scăpat doar eu?

Mâine-dimineață, la ora nouă, lui Shizu și Yoko avea să le sune ceasul. Deja era noapte. Dacă nu face nimic, o să le piardă.

Până atunci analizaseră evenimentele din perspectiva lui Sadako, o femeie care murise în condiții violente și lăsase în urma ei un blestem, dar acum Asakawa începea să creadă că porniseră pe o cale greșită. Presimțea că în spatele evenimentelor se ascundea un rău incomensurabil, care își bătea joc de măruntele suferințe omenești.

În camera decorată în stil japonez, Mai stătea îngenuncheată în postura tradițională și ținea în poală unul dintre manuscrisele lui Ryuji. Întorcea încet paginile, citea atentă fiecare rând, dar subiectul lucrării – care ar fi depășit-o chiar și într-o zi obișnuită – era acum dincolo de înțelegerea ei. Camera i se părea ca o peșteră goală. Dimineața, devreme, părinții lui Ryuji luaseră trupul fiului lor pentru a-l duce acasă, la Kawasaki. Plecase pentru totdeauna.

— Spune-mi tot ce știi despre noaptea trecută.

Prietenul său, singurul său prieten, murise. Ryuji îi fusese la fel de apropiat ca un vechi camarad de arme. Asakawa simțea nevoia să-l jelească, dar era conștient că ar face o mare greșeală dacă s-ar lăsa copleșit de sentimente. S-a așezat lângă Mai și și-a înclinat capul.

— Trecuse de nouă și jumătate... Am primit un telefon de la domnul profesor...

I-a povestit totul, în detaliu. Strigătele pe care le auzise în receptor, tăcerea care urmase. Cum

alergase apoi până la apartamentul lui Ryuji și cum îl găsise sprijinit de pat, cu picioarele întinse, cu ochii larg deschiși către tavan. Mai s-a întors și a fixat cu privirea locul în care se aflase trupul lui, iar ochii i s-au umplut de lacrimi.

— Am sunat, am sunat, dar nu mi-a răspuns...

Asakawa nu i-a dat timp să înceapă să plângă.

— Ai observat ceva neobișnuit în cameră?

— Nu, răspunse ea, clătinând din cap. Ba da, doar că telefonul era pe jos și că scotea un sunet îngrozitor.

Cu puțin înainte să moară, Ryuji îi telefonase lui Mai. De ce? Asakawa a continuat s-o preseze.

— Nu ți-a spus nimic în ultimele lui clipe? Nu ți-a transmis ultima lui dorință? N-a pomenit nimic despre... despre o casetă video?

— O casetă video?

Expresia lui Mai era elocventă: fata nu făcuse nici o legătură între moartea profesorului și casetă. Asakawa a înțeles că nu avea cum să afle dacă Ryuji descoperise sau nu adevăratul descântec înainte să moară.

Totuși, de ce i-a telefonat lui Mai? Sigur, a pus mâna pe telefon în clipa în care a devenit conștient că va muri... A vrut să audă glasul cuiva drag? Nu cumva reconstituise deja instrucțiunile și avea nevoie de ajutor pentru a le pune în aplicare? Din cauza asta i-a telefonat? Dacă acesta e adevărul, atunci e nevoie de două persoane pentru a folosi descântecul.

Asakawa se ridică, dându-i astfel de înțeles că vrea să plece. Fata l-a condus până la ușă.

— Ai de gând să rămâi aici peste noapte?

— Da, trebuie să pun în ordine manuscrisele.

— Îmi pare rău că te-am deranjat când ai atât de mult de lucru.

A deschis ușa și s-a pregătit să iasă.

— O clipă...

— Da?

— Domnule Asakawa, mi-e teamă că v-ați format o părere greșită despre relația mea cu profesorul Takayama.

— Ce vrei să spui?

— Sunteți convins că am avut o relație... ca între un bărbat și o femeie.

— Ba nu... Mă rog, vreau să zic...

Dar Mai știa foarte bine să recunoască privirea aceea, privirea unui om care crede că are în fața lui doi îndrăgostiți. Asakawa îi privise așa. Simțea nevoia să lămurească lucrurile.

— Când ne-am întâlnit prima dată, profesorul mi-a spus că sunteți cel mai bun prieten al său. Asta m-a surprins oarecum. Nu l-am auzit niciodată să vorbească așa despre nimeni. Cred că ați ocupat un loc foarte important în inima lui. Prin urmare... A ezitat câteva clipe, apoi și-a adunat curajul și a continuat. Prin urmare, aș vrea să vă fac să-l înțelegeți mai bine, pentru că sunteți prietenul lui cel mai bun. Din câte știu eu, profesorul... n-a avut niciodată relații intime cu o femeie.

Își lăsă privirea în pământ.

Vrei să spui că a murit virgin?

Asakawa era incapabil să articuleze un răspuns. Clipele treceau una după alta, în tăcere. Ryuji pe care și-l amintea Mai părea să fie complet diferit de Ryuji pe care Asakawa credea că îl cunoaște atât de bine. Vorbeau oare despre același om?

— Dar...

Dar habar n-ai ce a fost în stare să facă în timpul liceului, ar fi vrut să-i spună. S-a oprit la timp. Nu avea nici un rost să dezgroape acum păcatele unui om care nu se mai afla printre cei vii și nici nu

dorea să distrugă amintirea frumoasă pe care Mai i-o păstra lui Ryuji.

Pe deasupra, se simțea asaltat de îndoieli. Asakawa avea încredere în intuiția feminină, iar Mai părea să fi fost destul de apropiată de Ryuji. Dacă ea spunea că Ryuji fusese virgin, trebuia să accepte că afirmația fetei era cel puțin o teorie credibilă. Poate că povestea despre violul din liceu era doar atât: o simplă născocire.

— Când rămâneam singuri, profesorul parcă era un copil. Îmi spunea tot ce avea pe suflet. Nu mi-a ascuns nimic, niciodată. Știu tot ce se poate ști despre tinerețea lui. Despre durerea lui.

— Într-adevăr? a șoptit Asakawa, pentru că nu fusese în stare să găsească altă replică.

— Când eram împreună mi se părea că e la fel de naiv ca un băiețel de zece ani. În schimb, când mai era cineva de față juca rolul gentlemanului, iar cu dumneavoastră îmi închipui că interpreta rolul ticălosului. Am dreptate sau nu? Dacă n-ar fi... Fata s-a oprit, a scos din poșetă o batistă și și-a șters lacrimile. Dacă n-ar fi jucat aceste roluri complet diferite n-ar fi fost în stare să suporte viața. Înțelegeți ce vreau să spun? Sunteți în stare să înțelegeți?

Mai presus de orice, Asakawa era șocat. Apoi s-a clătinat sub forța adevărului. În ciuda rezultatelor remarcabile la studii și a talentului său sportiv, Ryuji era un mare singuratic. Nu avea nici un prieten apropiat.

— Era atât de pur... Și deloc superficial, nu ca infatuații de care e plină universitatea. Nu suferă comparație cu el.

Batista lui Mai era udă de-atâtea lacrimi.

Stând în pragul ușii, Asakawa a constatat că trebuia să se gândească la prea multe deodată și nu

era capabil să găsească cuvintele de rămas-bun potrivite. Portretul lui Ryuji din mintea lui era complet diferit de cel pe care și-l făcuse Mai. Propria lui imagine despre Ryuji devenise atât de tulbure, încât ajunsese de nerecunoscut. Dar, dincolo de toate acestea, Ryuji avea o latură întunecată. Asakawa nu reușise și nu reușea nici acum să înțeleagă pe deplin personalitatea lui. O violase într-adevăr pe colega lui de liceu? Nu avea să afle niciodată adevărul, cum nu putea să afle nici dacă repetase mai târziu această faptă, așa cum îi plăcea lui Ryuji să se laude. În clipa aceasta, când moartea ființelor dragi bătea la ușă, Asakawa nu avea intenția să-și ocupe mintea cu alte probleme. În cele din urmă spuse doar atât:

— Da, Ryuji a fost prietenul meu cel mai bun.

Probabil că aceste cuvinte i-au plăcut lui Mai. Pe fața ei frumoasă s-a așternut o expresie care putea fi interpretată la fel de bine ca zâmbet sau ca rictusul care precede hohotele de plâns. Fata s-a înclinat ușor. Asakawa a închis ușa în urma lui și a coborât scările în fugă. A ieșit în stradă și, în timp ce se grăbea să lase în urmă apartamentul lui Ryuji, l-a izbit deodată adevărul că prietenul lui, care mizase totul în acest joc primejdios, pierduse. Își sacrificase viața. Asakawa nu s-a mai ostenit să-și șteargă lacrimile.

5

Duminică, 21 octombrie

Seara trecuse, apoi miezul nopții, și venise ziua de duminică. Asakawa făcea însemnări pe o foaie de hârtie, încercând să-și pună gândurile în ordine.

Chiar înainte să moară, Ryuji a înțeles care e adevăratul descântec. I-a telefonat lui Mai, probabil ca să-i ceară să vină la el. Rezultă că avea nevoie de ajutorul lui Mai pentru a pune în aplicare instrucțiunile. Până aici e limpede, dar întrebarea cea mai importantă încă nu are răspuns: De ce mai sunt în viață? *Există un singur răspuns. La un moment dat, în cursul săptămânii, am folosit descântecul fără să știu! Nu văd altă explicație. Descântecul trebuie să fie o acțiune simplă, ușor de îndeplinit, cu condiția să participe două persoane.*

Dar acest raționament ridica o altă problemă. *De ce fugiseră cei patru puști fără să folosească descântecul? Dacă era atât de ușor de îndeplinit, te puteai aștepta ca unul dintre ei să facă pe durul de față cu ceilalți, apoi să se întoarcă pe ascuns, mai târziu, și să-l pună în aplicare. Pune-ți mintea la contribuție. Ce am făcut*

eu în timpul săptămânii? Ce am făcut eu, iar Ryuji în mod evident n-a făcut?

Asakava începu să strige:

— De unde dracu' să știu? Sunt probabil un milion de lucruri pe care eu le-am făcut, iar Ryuji, nu. Minunat!

Lovi cu palma fotografia lui Sadako. *Blestemată să fii! Cât timp mai ai de gând să mă torturezi?* Lovea fără încetare fața aceea frumoasă și nu se mai putea opri. Dar expresia lui Sadako a rămas neschimbată, frumusețea ei era la fel de tulburătoare.

S-a dus la bucătărie și a turnat într-un pahar două degete de whisky. Simțea că sângele i se adunase în tâmple și trebuia să scape de această senzație. A ridicat paharul, hotărât să-l dea peste cap, dar s-a oprit în ultimul moment. Poate că va reuși să afle secretul descântecului în aceeași seară și va fi obligat să conducă în toiul nopții până la Ashikaga. Era mai înțelept să nu bea. S-a înfuriat brusc când s-a gândit că încerca mereu să apeleze la un ajutor din exterior. Când dezgropaseră oasele lui Sadako de sub cabana B-4 se lăsase pradă groazei și aproape înnebunise. În cele din urmă reușise să facă ceea ce trebuia să facă doar pentru că Ryuji îi fusese alături.

— Ryuji! Hei, Ryuji! Te implor, ajută-mă!

Știa că nu poate să trăiască fără soția și fetița lui. Niciodată.

— Ryuji! Dă-mi un strop din puterea ta! De ce n-am murit? Din cauză că eu am găsit-o pe Sadako? Dacă am dreptate înseamnă că nu-mi pot salva familia. Dar adevărul e altul, nu-i așa, Ryuji?

Era distrus. Știa că nu are timp să-și plângă de milă, dar nu era în stare să se stăpânească. A câta oară? După ce l-a jelit o vreme pe Ryuji, s-a liniștit din nou. S-a apucat să-și așternă gândurile pe

hârtie. *Profeția bătrânei. Oare Sadako a născut într-adevăr? Chiar înainte să moară a avut o relație sexuală cu ultimul bolnav de variolă din Japonia. Are acest fapt vreo legătură cu evenimentele de mai târziu?* Aproape toate însemnările sale se terminau cu un semn de întrebare. Nimic nu era cert. Acesta să fie firul care urma să-l conducă la descântec? Nu trebuia să greșească.

Trecuseră câteva ceasuri. Cerul începea să se lumineze. De-afară se auzea răsuflarea orașului. Întins pe podea, Asakawa asculta respirația unui om. A lui însuși? Nu știa prea bine dacă e treaz sau visează. Bănuia că ajunsese la un moment dat pe podea și adormise. Clipi de câteva ori, deranjat de lumina tot mai puternică a dimineții. Silueta unui bărbat se dizolva încet în primele raze ale soarelui. Nu-i era teamă. Asakawa își reveni brusc, cu o tresărire, și își fixă privirea în direcția siluetei.

— Ryuji, tu ești?

Bărbatul nu i-a răspuns, dar în aceeași fracțiune de secundă în mintea lui Asakawa a apărut titlul unei cărți, atât de precis încât părea să fie scrijelit chiar în circumvoluțiunile creierului său.

Omul și epidemiile.

Când a închis ochii titlul a rămas acolo, scris cu alb pe pânza neagră a pleoapelor sale, când i-a deschis iar a dispărut, dar ecoul său vizual a rămas. Cartea se afla în birou. Când începuse investigațiile, Asakawa se întrebase dacă moartea aproape simultană a celor patru tineri nu cumva fusese provocată de un virus. Cumpărase cartea în aceeași zi. Nu o citise, dar își amintea că o lăsase în birou, pe un raft.

Soarele pătrundea în cameră prin fereastra de la est, învăluindu-l într-o aură caldă. A încercat să se ridice în picioare. Îl durea capul.

Oare am visat?

A deschis ușa biroului. A găsit imediat cartea la care îl trimisese... Cine? *Omul și epidemiile.* Știa, bineînțeles că știa cine rostise în mintea lui titlul cărții, dar îi era greu să-i pronunțe numele. Se întorsese câteva clipe, doar ca să-i spună secretul descântecului. Ryuji.

Unde, în acest volum de trei sute de pagini, se afla răspunsul? Numărul și-a făcut loc în mintea lui, nu atât de clar precum cuvintele, mai devreme, dar suficient de precis încât să-l poată citi. Pagina 191. A deschis repede cartea. Din labirintul de caractere a țâșnit către el un singur cuvânt, care a început să pulseze și a crescut până la dimensiuni monstruoase.

Reproducere. Reproducere. Reproducere. Reproducere.

Singurul instinct al unui virus este reproducerea. Virusul distruge celelalte structuri vii cu unicul scop de a se reproduce.

Asakawa a gemut. Și-a prins capul în mâini și s-a clătinat. Aflase în fine secretul.

Acum e limpede ce-am făcut eu și Ryuji n-a făcut. Am adus caseta acasă, am copiat-o și l-am lăsat pe Ryuji s-o vadă. Descântecul e foarte simplu. Oricine îl poate îndeplini. Fă o copie a înregistrării și arat-o altuia. Ajută virusul să se reproducă. Transmite înregistrarea unui om care n-a mai văzut-o până atunci. În inconștiența lor, copiii au pus la cale o farsă și au lăsat ca-

seta în cabană. Nici unul dintre ei nu s-a deranjat să se întoarcă mai târziu pentru a îndeplini instrucțiunile.

Indiferent din ce unghi ar fi privit problema, ar fi ajuns la aceeași unică explicație. S-a repezit la telefon și a format numărul părinților soției sale. I-a răspuns chiar Shizu.

— Ascultă-mă. Să nu scoți un cuvânt. Ascultă cu mare atenție tot ce o să-ți spun. Părinții tăi trebuie să vadă un film. Chiar acum. O să plec imediat spre voi. Nu-i lăsa să iasă din casă înainte să ajung acolo. Ai înțeles? Este extrem de important.

Ah, oare am ajuns să-mi vând sufletul diavolului? Da, pentru a-mi salva soția și fiica sunt gata să pun în pericol viețile unor bătrâni, fie și temporar. Dacă ar ști că doar așa își pot scăpa de la moarte fiica și nepoata, sunt sigur că ar face-o bucuroși. Apoi, după ce vor copia la rândul lor caseta și îi vor convinge pe alți doi să vadă înregistrarea, vor fi în afara oricărui pericol. Dar mai departe... Ce se va întâmpla mai departe?

— Ce vorbești acolo? Nu înțeleg nimic.

— Ai auzit foarte bine. Fă ce ți-am spus. Plec chiar acum. Stai, aveți un videorecorder acolo, nu-i așa?

— Da.

— Beta sau VHS?

— VHS.

— Perfect, ies pe ușă în clipa asta. Nu plecați, repet, *nu* plecați nicăieri.

— Stai puțin, vrei să le arăt părinților mei înregistrarea de pe caseta *aia*? Asta vrei, nu-i așa?

Căută în minte un răspuns, dar nu găsi nici unul.

— Așa este?

— Da.

— Nu e periculos?

Periculos? Tu și copilul tău veți muri peste cinci ore. Ce naiba, mai slăbește-mă! Taci. Nu mai pune atâtea întrebări. Nu am timp să-ți explic totul în amănunt,

cum ți-am promis. Asakawa ar fi vrut să urle la ea, dar reuși să se stăpânească.

— Fă ce ți-am spus!

Era aproape șapte. Dacă va continua să gonească pe autostradă cu viteza maximă și dacă va avea norocul să nu fie oprit în vreun blocaj de trafic, va ajunge la Ashikaga la nouă și jumătate. Luând în calcul timpul necesar pentru a copia de două ori caseta, în mod normal ar trebui să termine totul înainte de ora unsprezece. Cel târziu. A închis telefonul, a deschis ușile comodei în care se afla aparatura electronică și a deconectat videorecorderul mai nou. Avea nevoie de două aparate pentru a copia caseta, prin urmare trebuia să ia cu el unul din videorecorderele de-acasă. Înainte să închidă ușa, a aruncat o ultimă privire la fotografia lui Sadako.

Chiar că ai născut ceva îngrozitor.

A urcat pe rampa Oi, hotărât să ocolească golful Tokio și să iasă din oraș pe autostrada Tohoku. La ora aceasta, traficul de pe Tohoku nu putea fi prea dens. Mai important era să evite blocajele de circulație până acolo. În timp ce plătea taxa de acces pe autostradă și studia tabloul electronic cu informații despre trafic, și-a dat seama că era duminică dimineața. Prin urmare, probabil că acum treceau doar câteva mașini prin tunelul de sub golf, acolo unde în zilele lucrătoare automobilele erau înșirate ca mărgelele pe ață. Nici măcar marile intersecții nu erau aglomerate. În aceste condiții va ajunge destul de repede la Ashikaga și-i va rămâne timp mai mult decât suficient pentru a copia de două ori caseta. Asakawa a slăbit accelerația. I

se făcuse deodată teamă că merge cu viteză prea mare și riscă să fie implicat într-un accident.

Mașina înainta repede către nord, de-a lungul râului Sumida. Aruncând o privire în jos, a văzut cartierele rezidențiale care abia se treziseră din somn în dimineața aceea de duminică. Câțiva oameni hoinăreau pe străzi, având cu totul altă alură decât în timpul săptămânii. O dimineață liniștită, de duminică.

Nu reușea să-și stăpânească gândurile. *Ce efect va avea copierea casetei? După ce vom transmite cele două copii, virusul va avea libertatea de a se reproduce în alte două puncte. Cum se va propaga în continuare?* Își imagina oamenii care primeau caseta să dea copiile pe care le făcuseră la rândul lor unora care văzuseră deja înregistrarea, păstrând astfel virusul într-un cerc închis și împiedicându-l să se reproducă. Dar această soluție ar fi contrazis instinctul biologic al virusului. Încă nu știa cum era inclusă această componentă în caseta video. Pentru a înțelege trebuia să experimenteze. Era greu de crezut că va găsi voluntari care să accepte să-și pună viața în joc de dragul adevărului, poate doar atunci când virusul s-ar fi răspândit deja pe scară mare și problema ar fi devenit prea serioasă pentru a mai fi ignorată. Nu era deloc greu să faci o copie și să arăți cuiva înregistrarea, prin urmare oamenii chiar asta aveau să facă. Secretul va fi purtat din gură în gură: „Trebuie să arăți înregistrarea cuiva care n-a mai văzut-o". Apoi, pe măsură ce numărul cópiilor va crește, intervalul de grație de o săptămână se va reduce probabil direct proporțional. Cei care vor cădea în capcana înregistrării nu vor mai aștepta șapte zile până să copieze caseta și s-o transmită altora. Cât de repede și cât de departe se va propaga acest fenomen? Oamenii vor fi mânați

de instinctul care le dictează să se teamă de boli și, fără îndoială, caseta pestilențială se va răspândi într-o clipă de-a lungul și de-a latul întregii societăți. Și, stăpâniți de teamă, oamenii vor începe să lanseze zvonuri nebunești. Unul dintre ele ar putea fi acesta: *Odată ce-ai văzut înregistrarea, trebuie să faci* două *cópii și să le arăți la cel puțin două persoane.* Procesul va continua după regulile unei scheme piramidale, iar caseta va fi multiplicată incomparabil mai repede decât la început. În cel mult șase luni, fiecare locuitor al Japoniei va deveni purtător al virusului și infecția se va propaga, inevitabil, în alte țări. Evident, în cursul acestui proces vor muri oameni, iar ceilalți vor înțelege că amenințarea este reală și disperarea îi va face să copieze și mai repede caseta. Se va instala panica. Când se vor sfârși toate acestea? Câte victime va face epidemia? Cu doi ani în urmă, în timpul isteriei naționale a ocultismului, redacțiile ziarelor și revistelor primiseră zece milioane de scrisori. Societatea o va lua razna. Fenomenul se va repeta la scară și mai mare, virusul va avea cale liberă să se răspândească în voie.

Ura unei femei față de societatea care îi aruncase părinții în brațele morții și ura virusului variolei față de omenirea care îl adusese în pragul extincției se contopiseră în trupul celei numite Sadako Yamamura și reveniseră în lume într-o formă străină, aproape inimaginabilă.

Asakawa, familia lui, toți cei care văzuseră înregistrarea de pe casetă aveau mințile contaminate la nivelul subconștientului. Erau purtători. Iar virușii sapă adânc, până la genele care alcătuiesc nucleul vieții. Era imposibil să prevezi ce se putea naște din această monstruozitate, cum ar schimba ea istoria omenirii, evoluția ei.

Dacă vreau să-mi salvez familia, trebuie să declanșez o epidemie care ar putea șterge de pe fața pământului întreaga omenire.

Asakawa era îngrozit de esența actului pe care se pregătea să-l îndeplinească. Un glas începuse să șoptească în mintea lui: *În schimb, dacă accept moartea soției și fetiței mele, totul se oprește aici. Dacă gazda moare, virusul moare și el. Poți salva omenirea.*

Dar glasul acesta era foarte slab.

A ajuns pe autostrada Tohoku. Nici un blocaj de trafic. La viteza de-acum era imposibil să intre în criză de timp. Conducea cu brațele întinse și cu mâinile strâns încleștate pe volan. „Nu am ce să regret. Familia mea nu e obligată să se sacrifice pentru binele general. Există pe lumea asta câteva valori pe care trebuie să le aperi cu orice preț când sunt amenințate."

Vorbise cu glas tare, având grijă ca fiecare cuvânt să acopere zgomotul motorului. Își întărise hotărârea. Ce-ar fi făcut Ryuji dacă ar fi fost în locul lui? Era sigur că știe. Spiritul lui Ryuji îi dezvăluise secretul casetei. Îi comandase, practic, să-și salveze familia. Gândul acesta i-a dat curaj. Da, știa ce i-ar fi spus Ryuji. *Dă ascultare sentimentelor tale din clipa acesta! În fața noastră se așterne doar un viitor incert. Viitorul poate să-și poarte și singur de grijă. Dacă omenirea se mobilizează, dacă-și pune la bătaie imaginația, crezi că nu va găsi o soluție? Pentru specia umană este o nouă încercare, ca atâtea altele. În fiecare epocă, Diavolul apare sub altă mască. Poți să-l strivești o dată, de două ori, de milioane de ori, dar el va continua să revină, la nesfârșit.*

Piciorul lui Asakawa încremenise pe pedala de accelerație și automobilul înainta cu viteză constantă către Ashikaga. În oglinda retrovizoare, imaginea cupolei de pâclă care acoperea orașul se

dizolva încet în depărtare. Deasupra lui se mișcau fantomatic pe cer nori negri. Alunecau și se încolăceau ca șerpii, prevestind descătușarea unui rău apocaliptic.

Un roman-cult, o ecranizare celebră:

THE RING – AVERTIZAREA

Cum este posibil ca patru tineri – patru prieteni – să moară simultan prin stop cardiac? Ziaristul Asakawa începe o anchetă pe cont propriu. Curând, toate indiciile îl conduc către o casetă video misterioasă. O caută. O găseşte. Vede o înregistrare stranie. De aici încolo, timpul devine palpabil şi realitatea este acoperită de umbrele unui trecut mai viu decât prezentul. Asakawa are o singură certitudine: dacă în şapte zile descifrează secretul casetei, va trăi; dacă nu... În acest joc la limita nebuniei, viaţa lui pare a fi unica miză. Acesta să fie adevărul?

„Cei care au văzut filmul vor avea parte de câteva surprize şocante."

THE GLOBE AND MAIL

„La fel ca un alchimist, Koji Suzuki are capacitatea miraculoasă de a opera transmutaţia de la banal la înspăimântător."

RUE MORGUE

„*Ring* este scris ca un sonet. Este un generator de nelinişte."

JOHN CLUTE, SCIENCE FICTION WEEKLY

thriller & mystery
www.thriller.ro

ISBN (10) 973-50-1430-0
ISBN (13) 978-973-50-1430-8

5 948353 011739